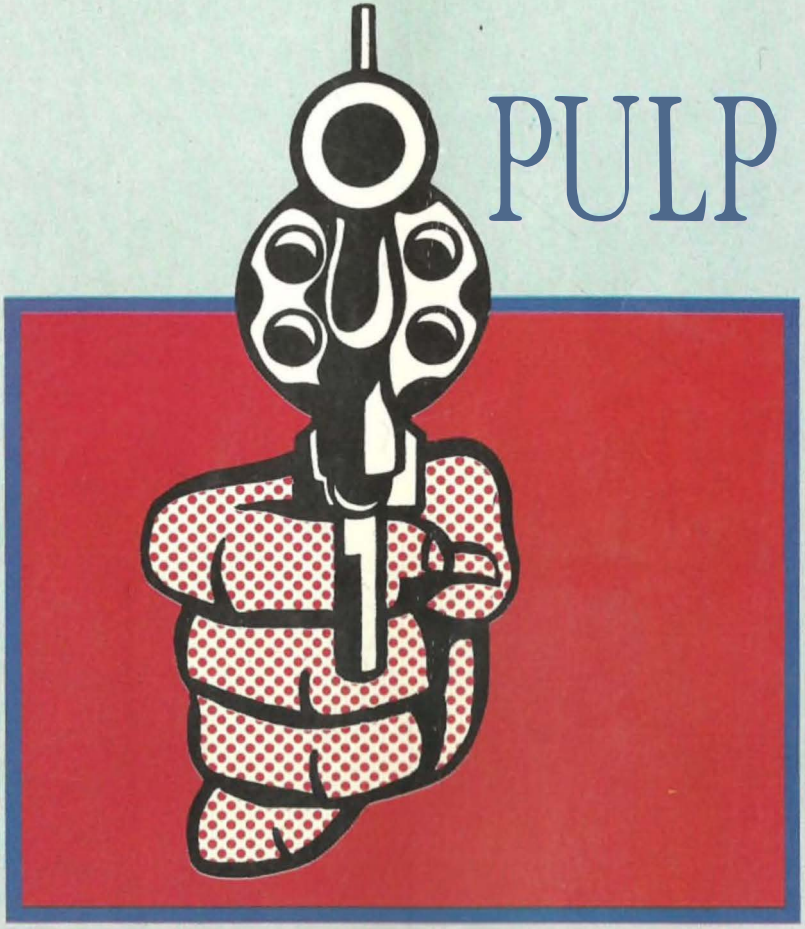
CHARLES BUKOWSKI

PULP

parantez

Charles Bukowski

PULP

Parantez Yayınları
İstiklâl cad. 212
Aznavur Pasajı B. Kat 8
Galatasaray - İSTANBUL
Tel/ Faks: (0212) 252 85 67

Birinci Baskı: Aralık 1995

Yayına Hazırlayan: Metin Celâl
Kapak Düzeni: Nurcan Zamur
Ofset Hazırlık: Era Yayınları (0212) 512 36 76
Montaj: Neşet Mut (0212) 212 03 40
Baskı: Mart Matbacılık Ltd. (0212) 212 03 39

Copyright © 1994 by Linda Lee Bukowski
Türkiye Copyright © PARANTEZ

ISBN 975 - 7939 - 14- 5

Türkiye'de Yayın Hakları PARANTEZ YAYINLARI'na ait olan bu kitap, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir suretle çoğaltılamaz. Sadece eleştiri amacıyla ve kaynak gösterilerek bir bölümü aktarılabilir.

Charles Bukowski

PULP

Çeviri: Melih Katıkol

parantez

"Bediz' e" M.K.

Yeteneksiz yazarlara adanmıştır

1

Büromdaydım. Kira kontratımın süresi çoktan dolmuştu ve McKelvey beni attırmak için mahkemeye başvurmuştu bile. Cehennem gibi sıcak bir gündü ve klimam çalışmıyordu. Bir sinek, masamın üstüne doğru yaklaştı. Avcumun içinde sıkıştırdığım gibi defterini dürdüm sineğin. Elimi pantolonuma silip temizlerken telefon çaldı.

Ahizeyi kaldırıp "Evet?" dedim.

- "Celine'i okur musun?" diye sordu bir kadın sesi. Oldukça seksi bir ses tonu vardı. Uzun süredir yalnızdım. En az yirmi yıldır.

- "Celine mi? Hmmm."

- "Celine'i istiyorum. Onu bulmalıyım."

Ses tonu giderek daha çok hoşuma gidiyordu.

- "Celine?.. Bana biraz bilgi verin. Anlatın lütfen bayan."

- "Fermuarını kapat." dedi kadın.

Önüme baktım, haklıydı.

- "Nasıl bildiniz?" diye sordum.

- "Boş ver. Takma kafanı. Ben Celine'i istiyorum."
- "Celine öldü." dedim.
- "Hayır ölmedi. Onu bulmanı istiyorum. Onu istiyorum."
- "Belki kemiklerini bulabilirim."
- "Hayır aptal herif, o yaşıyor!"
- "Nerede peki?"
- "Hollywood'da. Duyduğuma göre sık sık Red Koldowsky'nin sahaf dükkanına uğruyormuş."
- "O zaman neden siz bulmuyorsunuz onu?"
- Çünkü önce onun gerçek Celine olduğundan emin olmak istiyorum. Kesinlikle emin olmalıyım, kesinlikle."
- "Ama neden beni aradınız? Bu şehirde benden başka en az yüz tane özel dedektif var."
- "Seni John Barton tavsiye etti."
- "Oh, Barton, evet. Pekala, dinleyin o zaman. Sizin için çalışmamı istiyorsanız, bana belirli bir avans ödemeniz gerekiyor. Ve buraya gelip, benimle şahsen görüşmelisiniz."
- "Birkaç dakika sonra oradayım" dedi kadın ve telefonu kapattı. Ben de fermuarımı kapattım.

Beklemeye başladım.

2

Biraz sonra kadın içeri girdi.

Hayır, olmaz ama; bu kadarı da hiç adil değil! Kadının üzerindeki elbise o kadar dardı ki, neredeyse dikiş yerleri sökülecekti. Ayakkabısının yüksek topukları cambazların tahta ayaklarını andırıyordu. Sarhoş bir topal gibi sallanarak büromda dolaştı bir süre. Böylesine güzel bir vücuda sahip olmak, sanki onun bile başını döndürüyor gibiydi.

- "Buyrun oturun hanımefendi." dedim.

Karşıma oturup öyle bir bacak bacak üstüne attı ki, neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

- "Sizi gördüğüme çok sevindim hanımefendi." dedim.
- "Saçmalamayı bırak lütfen. Daha önce görmediğin bir şey yok karşında."
- "Bu konuda çok yanılıyorsunuz bayan. Bu arada, adınızı öğrenebilir miyim acaba?"
- "Bayan Ölüm."
- "Bayan Ölüm mü? Bir sirkte falan mı çalışıyorsunuz? Yoksa sinema dünyasından mısınız?"
- "Hayır."
- "Doğum yeriniz?"
- "Bunun konumuzla bir alakası yok."
- "Doğum yılınız?"
- "Boşuna komik olmaya çalışma..."
- "Yalnızca biraz bilgi edinmeye çalışıyordum..."

Aklım karışmıştı. Gözlerim bacaklarında kenetlendi. Bacaklara hep düşkün olmuşumdur. Doğunca ilk gördüğüm şey bir bacak olmuştu. Uzun zamandır bu saplantıdan kurtulmaya çalışıyordum. Ama beğenilerimi başka bir obje üzerinde yoğunlaştırmayı her deneyişimde elime başarısızlıktan başka bir şey geçmiyordu.

Bayan Ölüm birden parmaklarını şıklattı.

- "Hey, kendine gel!" diye bağırdı.
- "Ha? Hı?" diyerek etrafıma bakındım.
- "Şu bizim Celine meselesi; hatırlıyor musun?"
- "Evet, tabii ki."

Bir ataşı açıp, ucuyla kadını işaret ettim.

- "Sizin için çalışacaksam, bana ücret ödemeniz gerekiyor." dedim.
- "Herhalde yani." diye gülümsedi. "Ne kadar istiyorsun?"
- "Saat başına altı dolar."

Çek defterini çıkarttı, bir şeyler karaladı ve sayfayı yırtıp bana fırlattı. Havada süzülen çek, yavaşça masama kondu. Alıp baktım. 240 dolar yazmıştı. 1988'de at yarışında kazandığımdan beri, bu kadar çok parayı bir arada görmemiştim.

- "Teşekkür ederim Bayan ..."

- "Ölüm." diye yarım bıraktığım cümleyi tamamladı.

- "Evet... Şimdi şu Celine denilen adam hakkında biraz bilgi verin bana. Bir sahaftan bahsetmiştiniz..."

- "Evet, sık sık Red'in dükkanına uğruyor. Kitapları inceliyor. Faulkner, Carson McCullers, Charles Manson falan hakkında kitaplar soruyor..."

- "Demek kitapçıya takılıyor ha? Hımm."

- "Evet. Red'i biliyorsundur. Hani şu müşterilerini bir an önce dükkandan kovmaya çalışan adam. İsterse bir müşteri binlerce dolarlık alışveriş yapsın, eğer içerde gereğinden fazla bir dakika oyalanırsa, Red hemen gelip 'Neden defolup gitmiyorsun?' der. Red aslında iyi bir adam, yalnızca biraz kaçık. Her neyse; Celine oradan her dışarı atılışında Musso'nun barına gidip üzüntülü bir halde oturuyor. Ertesi veya daha sonraki gün dükkana yeniden uğruyor ve aynı şeyler yeniden tekrarlanıyor."

- "Celine öldü. Celine ve Hemingway bir gün arayla öldüler. Tam 32 yıl önce." dedim.

- "Hemingway'i biliyorum. O elimde." dedi.

- "Onun gerçek Hemingway olduğuna emin misiniz?"

- "Eminim."

- "O zaman nasıl oluyor da, bu Celine'in gerçek Celine olduğundan emin olamıyorsunuz?"

- "Bilmiyorum. Bu meselede bir yere takılıp kalıyorum. Daha önce hiç olmamıştı böyle bir şey. Belki artık bu işleri bırakmam gerekiyor. Bu yüzden sana geldim. Barton senin iyi bir dedektif olduğunu söyledi."

- "Demek gerçek Celine'in hayatta olduğunu düşünüyorsunuz. Demek onu istiyorsunuz."

- "Hem de nasıl, dedektif bozuntusu."

- "Belane. Adım Nick Belane."

- "Pekala Belane. Emin olmak istiyorum. Bulacağın adam gerçek Celine olmalı, kıçıkırık bir Celine taklidi değil. Onlardan bir sürü var dışarda."

- "Bilmez miyim!" dedim.

- "Evet, işe başla bakalım. Fransa'nın en büyük yazarını isti-

yorum. Uzun süredir bunu bekliyorum."

Ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Onunki gibi güzel kalçaları hayatım boyunca görmemiştim. Akıl almayacak derecede güzeldi. Anlatılamayacak bir şey. Ama kafamı buna takmamalıydım. Düşünmem gerekiyordu.

3

Ertesi gündü.

Yağmur yağıyordu ve büromun tavanı su sızdırıyordu. Yağmur damlaları 'pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt, pıt' diye içeri düşüyordu.

İçki beni sıcak tutuyordu. Belki içim sıcaktı, ama ne durumdaydım? Sıcak bir sıfır. 55 yaşında burada oturuyordum ve daha damlayan suyun altına koyabileceğim bir tencerem bile yoktu. Gençken babam beni uyarmış, sonumun uzak bir taşra kasabasında kendimi pazarlarken geleceğini söylemişti. Bunu gerçekleştirmek için hala zaman vardı önümde. Her gün taşra kasabalarına bir sürü otobüs kalkıyordu. Ama her otobüse binişimde kabız olmuşumdur ve hep yanıma horlayan pis bir moruk düşmüştür. Belki de Celine davasının peşinden koşmak benim için daha iyi olacaktı.

Celine gerçekten Celine miydi, yoksa başka birisi miydi? Bazen kendimin bile kim olduğunu bilmediğimi düşünüyordum. Tamam, adım Nicky Belane'di. Fakat şuna ne dersiniz: Mesela birisi 'Harry! Harry Martel!' diye bağırsa, 'Evet, ne var?' diye cevap verirdim. Yani herhangi birisi olabilirim. Ne farkeder? İsim nedir ki?

Hayat garip, değil mi? Çocukken de arkadaşlarım beni hep kıskanırlar, kendileriyle birlikte oynamama izin vermezlerdi. Çünkü onların hepsinden daha yetenekliydim.

Ben doğuştan yetenekliydim. Bazen ellerime bakıp, büyük bir piyanist ya da benzer bir şey olabileceğimi düşünürüm. Ama

bakın ellerim neler yaptı bugüne kadar: Hayalarımı kaşıdım, çekler imzaladım, ayakkabımı bağladım, tuvaletlerde sifon çektim, falan filan. Ellerimi boşuna harcamıştım. Aklımı da.

Tavandan sızan yağmur damlalarının altında oturuyordum.

O esnada telefon çaldı. Gecikmiş vergi borcumun makbuzuyla telefonun üzerindeki damlaları silip ahizeyi kaldırdım.

- "Nick Belane" dedim. Yoksa Harry Martel miydim?

- "Ben John Barton." dedi karşıdaki ses.

- "Beni birilerine tavsiye etmişsin, teşekkürler."

- "Çalışmalarını uzun zamandır izliyorum. Yetenekli birisisin. Belki biraz daha pişmen gerekiyor ama, seni çekici kılan da bu tarafın zaten."

- "Bunları duymak ne güzel. Son günlerde işlerim kötü gidiyor."

- "Seni izliyorum. Başaracaksın. Sadece biraz sebat etmelisin."

- "Evet... Bu arada, sizin için ne yapabilirim Mr. Barton?"

- "Ben Kırmızı Kırlangıç'ı bulmaya çalışıyorum."

- "Kırmızı Kırlangıç mı? O da nereden çıktı şimdi?"

- "Bir yerlerde var olduğuna eminim. Onu bulmak istiyorum, onu benim için bulmanı istiyorum."

- "Hiç ipucu var mı?"

- "Hayır, ama eminim, Kırmızı Kırlangıç buralarda bir yerde."

- "Bu Kırlangıç'ın bir adı yok, değil mi?"

- "Ne demek istiyorsun?"

- "Bir isim... Yani Henry gibi mesela. Ya da Abner. Ya da Celine?"

- "Hayır, yalnızca Kırmızı Kırlangıç. Ve senin onu bulabileceğini biliyorum. Sana güveniyorum."

- "Bunun belirli bir maliyeti olacak ama, Mr. Barton."

- "Eğer Kırmızı Kırlangıç'ı bulursan, hayatının sonuna kadar sana her ay yüz dolar ödeyeceğim."

- "Hımm... Peki bu parayı bana toptan, bir defada vermeye ne dersiniz?"

- "Hayır Nick. O zaman gider parayı at yarışlarında çar çur

edersin."

- "Pekala Mr. Barton. İşi alıyorum. Bana telefon numaranızı bırakın. Araştırmaya başlayacağım."

Barton numarasını verdi ve "Sana gerçekten güveniyorum Belane." diyerek telefonu kapattı.

İşler yavaş yavaş açılıyordu. Fakat bu arada tavan daha kötü sızdırmaya başlamıştı. Çekmecemdeki votka şişesinden büyük bir yudum aldım. Bir sigara sarıp yaktım. Dumanı içime çekip, ciğerlerim yırtılırmışcasına öksürdüm. Kahverengi yağmurluğumu giydim, telesekreteri çalıştırıp yavaşça kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açtığımda karşımda McKelvey duruyordu. İri yapılı bir gövdesi vardı ve sanki omuzlarında vatka varmış gibi görünüyordu.

- "Kontratının süresi doldu, pislik herif." diye tükürür gibi konuştu. "Kokuşmuş kıçını toparlayıp burdan defolmanı istiyorum."

O anda gözlerim göbeğine kaydı. Kocaman, kurumuş bir bok yığını gibiydi. Bu yığına bütün gücümle bir yumruk oturttum. Adam acıyla bükülürken dizimi de suratına geçirdim. Yere düştü ve kenara doğru yuvarlandı. Berbat bir görüntüydü. Üzerine doğru yürüyüp cebinden cüzdanını çıkardım. Pornografik pozlar vermiş çocukların fotoğrafları vardı cüzdanında.

Bir an için onu öldürmeyi düşündüm. Ama yalnızca Gold Visa kredi kartını almakla yetindim. Kıçına bir tekme atıp, asansörle aşağı indim.

Red'in sahaf dükkanına doğru yürürken garip bir sıkıntı hissediyordum içimde. İnsan ölmek için dünyaya geliyordu. Bunun anlamı neydi? Hayatımız oraya buraya takılarak ve bekleyerek geçiyordu. Bizi bir yerlere götürecek treni bekleyerek. Sıcak bir ağustos gecesi bir otel odasında koca göğüslü bir kadını bekleyerek. Farelerin şarkı söylemesini bekleyerek. Yılanların kanatlanıp uçmasını bekleyerek. Oraya buraya takılarak.

Red dükkanındaydı.

- "Şanslısın." dedi Red. "Sarhoş Chinaski biraz önce buradaydı. Yeni aldığı Pelouze marka posta tartısıyla övünüp duruyor-

du."

- "Kafanı takma ona." dedim. "Faulkner'in 'Döşeğimde Ölürken'inin imzalı bir kopyası var mı?"

- "Var tabii ki."

- "Kaç para peki?"

- "2800 dolar."

- "Hımın. Düşünmem lazım."

- "Pardon, bir saniye." dedi Red.

'You Can't Go Home Again'in ilk baskısını dikkatle inceleyen bir müşteriye doğru yöneldi ve,

- "Lütfen o kitabı yerine bırak ve defol git burdan!" diye bağırdı.

Müşteri narin görünümlü, ufak tefek bir adamdı. Kamburu çıkacak kadar belini bükmüş, öylece duruyordu. Sarı kauçuktan yapılmış bir takım elbiseye benzeyen garip giysiler vardı üzerinde.

Adam kitabı aldığı yere bıraktı, yanımızdan geçip caddeye çıktı. Sanki gözlerinde nemli bir perde oluşmuştu. Dışarıda yağmur kesilmişti. Artık üzerindeki o acayip kauçuk giysiye ihtiyacı kalmamıştı.

Red bana doğru döndü.

- "İnanır mısın, bazı müşteriler gelip burada dondurma yiyorlar!"

- "İnanırım dostum, hem de nasıl."

O sırada dükkanda başka birisinin daha olduğunu farkettim. Arka tarafta duruyordu. Bir an, bu adamın fotoğrafını bir yerde gördüğümü hatırladım. Celine. Celine?

Yavaşça adama doğru yürüdüm. İyice yaklaştım. Ona o kadar yakındım ki, okuduğu kitabın ne olduğunu görebiliyordum. Thomas Mann. Büyülü Dağ.

O da beni farketmişti.

- "Bu adamın ciddi bir problemi var." dedi elindeki kitabı göstererek.

- "Neymiş o?" diye sordum.

- "Okuru sıkmanın sanat olduğunu düşünüyor."

Kitabı yerine koydu ve tıpkı Celine gibi dikilmeye başladı orada.

- "İnanılmaz bir şey bu." dedim.

- "Neymiş o?" dedi.

- "Sizin öldüğünüzü sanıyordum."

Bana baktı.

- "Ben de senin öldüğünü sanıyordum." dedi.

Sonra öylece durup birbirimize bakmaya başladık.

O anda Red'in bağırtısını duydum.

- "HEY SEN, DEFOL GİT BURDAN!"

Dükkanda müşteri olarak yalnızca ikimiz vardık.

- "Hangimiz defolsun?" diye sordum.

- "SEN, CELINE'E BENZEYEN... DEFOL BURDAN!"

- "Ama neden?" diye sordum.

- "BİR ŞEY SATIN ALMAYACAK MÜŞTERİYİ GÖZÜNDEN ANLARIM BEN!"

Celine veya artık her kimse, dışarı doğru yürümeye başladı. Onu izledim.

Meydana doğru yürüdü ve bir gazete bayisinin önünde durdu.

Aklım yettiğinden beri o gazete bayisi hep oradaydı. Yirmi otuz yıl önce, yanımda üç tane fahişeyle o bayinin önünde durduğumu hatırladım. Kadınların üçünü de evime götürmüştüm ve birisi köpeğime mastürbasyon yaptırmıştı. Bunun eğlenceli bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Kadınlardan biri tuvalete gittiğinde düşüp kafasını klozetin kenarına çarpmıştı. Ortalığı kan içinde bırakmıştı. Kocaman havlularla ancak temizleyebilmiştim yerdeki kanı. Sonra onu yatağa yatırmış, diğer kadınlarla oturup sohbet etmiştim. İki kadın o gece gitmişlerdi. Diğeri tam dört gün dört gece yatağımda yatmış, tüm biramı içip bitirmiş ve bana Doğu Kansas'taki çocuklarını anlatmıştı.

Peşinden gittiğim adam -acaba Celine miydi?- işte o gazete bayisinin önünde durmuş bir dergiyi karıştırıyordu. Yanına gidince derginin *The New Yorker* olduğunu farkettim. Adam dergiyi yerine koydu ve bana baktı.

- "Yalnızca bir tek sorunları var." dedi.

- "Neymiş o?"
- "Yazı yazmayı bilmiyorlar. Hem de hiçbiri."
O sırada yoldan boş bir taksi geçiyordu.
- "HEY, TAKSİ!" diye bağırdı Celine.
Taksi yavaşlayınca, adamım fırladı, arka kapıyı açtı ve bindi.
- "HEY, SANA BİR ŞEY SORMAK İSTİYORUM!" diye bağırdım.
Taksi Hollywood Bulvarı'na doğru ilerlemeye başladı. Celine arkasını dönüp baktı ve bana münasip bir kol hareketi yaptı! Ardından taksi trafiğin içinde gözden kayboldu.
Celine, yıllardır bu caddede gördüğüm ilk boş taksiye binip gitmişti. Tabii ki onu izleyecek başka bir taksi bulamadım.

Yağmur durmuştu, ama içimde hala garip bir sıkıntı hissediyordum. Soğuk bir ayaz çıkmıştı. Herşey terli osuruk gibi kokuyordu burnuma.
Belimi büküp, Musso'nun barına doğru yürümeye başladım.
Cebimde Gold Visa kredi kartı vardı. Hala hayattaydım. Yani sanırım. Kendimi yeniden Nicky Belane gibi hissetmeye bile başlamıştım. Eric Coates'den bir pasaj mırıldandım.
Hayat cehennem gibiydi.

4

Ansiklopediyi açıp Celine maddesine baktım. Doğum yılı 1891, ölüm yılı 1961. 1993 yılında olduğumuza göre, hala hayatta olduğunu düşünürsek, şu anda tam 102 yaşında olmalıydı. Bayan Ölüm'ün onu aramasına şaşırmamak lazımdı.
Red'in yerinde karşılaştığım adamsa en çok kırk elli yaşlarında falan gösteriyordu. Demek ki, o adam Celine olamazdı. Belki de oydu ve yaşlanmayı durduran müthiş bir yöntem keşfetmişti. Film yıldızlarına bakın mesela; kıçlarından deri aldırıp

yüzlerine ekleterek genç görünmeyi başarıyorlardı. Kış derisi, insan vücudunun buruşmaya en dayanıklı kısımlarındandı. Tüm yıldızlar hayatlarının son yıllarını kıçtan bozma suratlarla geçiriyorlardı. Acaba Celine böyle bir şey yapar mıydı? Kim 102 yıl yaşamak isterdi ki? Herhalde yalnızca aptallar. Celine neden bu kadar uzun yaşamak istesin ki? Tümüyle akıl dışı bir olayla karşı karşıyaydım. Bayan Ölüm kaçığın tekiydi. Ben de kaçıktım. Pilotlar da kaçıktı. Bir uçağa bindiğinizde sakın pilota bakmayın. Yerinize oturup, hemen bir içki isteyin.

Havada düzüşen iki sineği izledim bir süre. Sonra Bayan Ölüm'e telefon etmeye karar verdim. Fermuarımı açtım, numarayı çevirip kadının sesini duymak için beklemeye başladım.

- "Alo." dediğini duyunca, "Hımm." dedim.
- "Ne? Oh, Belane, sensin demek. Hiç ilerleme kaydettin mi?"
- "Celine hayatta değil. Baksana adam 1891 yılında doğmuş."
- "Bana ansiklopediden okuduklarını satma Belane. Onun yaşadığını biliyorum. Mutlaka buralarda bir yerlerde... Kitapçıdaki adam o olabilir. Hiç ipucu elde ettin mi? O adamı istiyorum. Onu kesinlikle istiyorum."
- "Hımm." dedim.
- "Fermuarını kapat!"
- "Ha?"
- "Aptal herif, 'Fermuarını kapat!' dedim."
- "Hıı.... Tamam. ...."
- "O adamın Celine olup olmadığına dair somut kanıt istiyorum. Sana söyledim, bu meseleyi kendi başıma çözemiyorum. Barton seni tavsiye etti, senin en iyi dedektiflerden biri olduğunu söyledi."
- "Biliyorum. Bu arada ben bir yandan da Barton için çalışıyorum. Onun için de Kırmızı Kırlangıç'ı arıyorum. Siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?"
- "Dinle Belane, eğer bu Celine meselesini çözersen, Kırmızı Kırlangıç'ın nerede olduğunu söylerim sana."
- "Bunu gerçekten yapar mısınız? Sizin için her şeyi yapmaya hazırım hanımefendi."

- "Ne gibi, Belane?"

- "Mesela evde beslediğim hamamböceğimi öldürebilirim sizin için, veya yaşasaydı annemi kemerimle dövebilirdim sizin için, veya ..."

- "Saçmalamayı bırak! Barton'un bana dedektif yerine sapık bir hergele önerdiğini düşünmeye başlıyorum. Bak, aklın varsa, benim işimin peşinden koşarsın. Ya bu Celine meselesini çözersin ya da ben senin defterini dürerim!"

- "Hey, bir saniye hanımefendi!"

Telefon suratıma kapanmıştı. Ahizeyi yerine koyup şöyle bir düşündüm. Bu kadın belki Celine meselesinde zorlanıyordu, ama beni yola getirmekte hiç zorlanmadığı ortadaydı.

Çalışmalıydım.

Öldürecek bir sinek bulmak için sağa sola bakındım bir süre.

Birden kapı ardına kadar açıldı ve o kendine özgü insanlık dışı vücuduyla McKelvey belirdi karşımda. Yanında normal bir insana kendisinden daha az benzeyen iri yarı bir yaratık daha vardı.

- "Bu Tommy." dedi McKelvey.

Tommy, kocaman kafasının içinde kaybolmuş o küçücük bulanık gözleriyle bana bakıp "Tanıştığıma memnun oldum." dedi.

McKelvey'nin suratında pis bir gülümseme belirdi.

- "Bak Belane, Tommy'nin burda olmasının bir tek amacı var: Suratın kanlı bir tavuk bokuna benzeyinceye kadar seni dövecek. Değil mi Tommy?"

- "Hı hıı." dedi Tommy.

Yaklaşık 190 kilo falan görünüyordu. Eğer vücudundaki kılları keserseniz, belki o zaman 180 kilo çekerdi.

Tommy'ye nazik biçimde gülümsedim.

- "Sen beni tanımıyorsun, değil mi Tommy?" dedim.

- "Hı hıı."

- "O zaman neden benim canımı acıtmak istiyorsun?"

- "Çünkü Mr. McKelvey öyle söyledi."

- "Tommy, eğer Mr. McKelvey sana küçük çişini içmeni söylerse, yapar mısın?"

- "Hey, adamımın kafasını karıştırma!" dedi McKelvey.

- "Tommy, Mr. McKelvey yapmanı söyledi diye annenin kakasını yer miydin?"

- "Ha?"

- "Kapa çeneni Belane. Burada konuşmaları ben yapacağım."

Tommy'ye döndü.

- "Şimdi, bu serseriyi eski bir gazete gibi parçalamanı istiyorum. Onu un ufak et ki, parçaları rüzgarla savrulup gitsin. Anladın mı?"

- "Anladım Mr. McKelvey."

- "Peki o zaman, ne bekliyorsun, özel davetiye mi?"

Tommy bana doğru bir adım atınca, masamın çekmecesinden tabancamı çıkarıp o iri kıyım vücuduna çevirdim.

- "Kımıldama Thomas, yoksa hayatında görmediğin kadar kan kusmaya başlarsın."

- "Nerden çıkardın bu allahın belası tabancayı?" dedi McKelvey.

- "Kambersiz düğün olmaz, tabancasız da dedektif olmaz, dostum. Tıpkı akrep ve yelkovansız saat olmayacağı gibi."

- "Belane, saçmalıyorsun." dedi McKelvey.

- "Daha önce de söylemişlerdi bunu. Şimdi, adamına söyle kenara çekilsin, yoksa gövdesinde öyle bir delik açarım ki, kafanı bile rahatlıkla sokabilirsin."

- "Tommy, buraya gel ve önümde dur."

Karşımda öylece durdular. Onlara ne yapacağıma karar vermeliydim. Kolay bir durum değildi. Oxford bursu kazanmış parlak bir öğrenci falan değildim. Okuldayken biyoloji derslerinde hep uyuklardım, matematiğim de çok zayıftı. Ama bugüne kadar hayatta kalmayı başarmıştım. En azından ben öyle sanıyordum.

Her neyse, bir şekilde elime bir koz geçmişti. Bir hamle yapmak zorundaydım. Ya şimdi ya da asla. Eylül yaklaşıyordu. Kargalar toplantı halindeydiler. Güneş sanki kanıyordu.

- "Tamam Tommy. Şimdi ellerinin ve dizlerinin üstüne çök." dedim.

Söylediklerimi tam duyamamış gibi baktı yüzüme.

Bıkkın bir ifadeyle gülümseyip, tabancanın horozunu kaldırdım.

Tommy aptaldı, ama o kadar da değildi.

5.9 şiddetinde bir deprem olmuş gibi tüm 6. katı sarsarak, söylediğim biçimde yere çöktü. Sarsıntıdan duvardaki taklit Dali tablom yere düşmüştü. Hani şu erimiş saatler olan resim.

Tommy kocaman bir et yığını gibi öylece büzülmüş bana bakıyordu.

- "Bak Tommy, sen şimdi fil taklidi yapacaksın, McKelvey de senin sürücün olacak. Anladın mı?"

- "Ha?" dedi Tommy.

McKelvey'e dönüp,

- "Hadi çık sırtına, kımılda!" dedim.

- "Belane, kafayı mı yedin sen?"

- "Kim bilir? Akıl sağlığı göreceli bir şeydir. Normal nedir ki, kim bilebilir?"

- "Bilmiyorum." dedi McKelvey.

- "Hadi çık sırtına."

- "Tamam, tamam. Daha önce hiçbir kiracımla böyle bir şey yaşamamıştım."

- "Çık şunun sırtına, aşağılık herif!"

McKelvey, Tommy'nin sırtına tırmandı. Bacaklarını iki yana açıp oturmakta bayağı zorlandı. Neredeyse kıçı yırtılacaktı.

- "Çok güzel." dedim. "Tommy, sen şimdi bir filsin ve McKelvey'i asansöre kadar sırtında taşıyacaksın. Hadi başla."

Tommy yavaş yavaş yerde sürünmeye başladı.

- "Belane, bunu sana ödeteceğim." dedi McKelvey. "Annemin mahrem yerlerindeki kıllar üzerine yemin ederim, ödeteceğim bunu sana."

- "McKelvey, eğer bir daha karşıma çıkarsan,sikini çöp öğütme makinesine sıkıştırırım."

Kapıyı açtım. Tommy sırtındaki sürücüsüyle birlikte dışarı doğru ilerledi.

Onlar asansöre doğru yaklaşırken tabancayı kabanımın cebine

koydum. O anda cebimde buruşmuş bir kağıt olduğunu farkettim. Alıp baktım. Ehliyetimi yenilemek için girdiğim sınavın soru kağıdıydı. Kağıdın her yeri kırmızı işaretlerle doluydu. Sınavdan çakmıştım. Kağıdı fırlatıp, öndeki ikilinin peşine takıldım.

Asansörün yanına geldiğimizde çağırma düğmesine bastım.

"Carmen"den bir şeyler mırıldanarak bekledim bir süre.

O anda nerden aklıma geldi bilmem, Jimmy Foxx'un izbe bir otelde ölü bulunmasıyla ilgili okuduğum bir haberi düşündüm. Bir sürü evsiz barksız insan vardı. Böyle otel köşelerinde, hamamböceklerinin arasında ölüyorlardı.

Asansör nihayet geldi. Kapıyı açıp, Tommy'nin kıçına bir tekme attım. Sırtındaki McKelvey ile birlikte asansöre bindi. İçerde üç kişi daha vardı. Öylece durmuş gazetelerini okuyorlardı.

İçerdekiler gazetelerini okumaya devam ettiler. Asansör aşağı indi.

Ben de merdivenlerden inmeye başladım. 15 kilo fazlam vardı. Ama bu kilolardan kurtulmak gibi bir niyetim yoktu.

Zemin kata geldiğimde tam 176 basamak saymıştım. Dışarı çıkıp, kapının hemen yanındaki dükkandan bir paket puro ve günlük at yarışı rehberini satın aldım. Bu arada asansörün zemin kata indiğini duydum.

Los Angeles'ın dumanlı havasının içinde yürümeye başladım. Gözlerim maviydi, ayakkabılarım eskimişti ve hiç kimse beni sevmiyordu. Ama yapmam gereken işler vardı.

Ben Nicky Belane'dim, özel dedektif.

5

O gün öğleden sonra at yarışlarını seyredip kafayı çektim. Yine de zamanımı boşa harcamış sayılmazdım. Elimdeki verilerin üzerinde kafa yorup duruyordum. Kafamdaki tüm problemleri çözmenin çok yakınındaydım. Her an, her şeyi anlamak üzerey-

miş gibi hissediyordum. Emindim.

6

Ertesi gün kafamı toparlayıp, büroma gittim. Her şey bir yana, bürosuz bir dedektif neye yarardı ki?

Kapıyı açıp içeri girdiğimde, koltuğumda birinin oturduğunu farkettim. Celine değildi. Kırmızı Kırlangıç da değildi. Yalnızca McKelvey'di. Tatlı, ama sahte bir gülümseme fırlattı bana.

- "Günaydın Belane. İşlerin nasıl gidiyor?"

- "Neden soruyorsun? Anlatmaya dün kaldığım yerden devam edeyim mi?"

- "Hayır, teşekkürler."

McKelvey hayalarını kaşıyıp esnedi.

- "Nicky, aslanım, adının gizli kalmasını isteyen birisi önümüzdeki bir yıl için senin kiranı peşin olarak ödedi."

İçimden bir ses, Bayan Ölüm'ün bana bir şeyler hazırladığını söylüyordu.

- "Benim tanıdığım birisi mi?" diye sordum.

- "Kimliğini açıklamamak için annemin namusu üzerine yemin ettim."

- "Annenin namusu mu? Senin annenin namusu olduğunu bilmiyordum."

McKelvey oturduğu yerden doğruldu.

- "Sakin ol." dedim. "Yoksa vücudunda bir sürü delik açarım."

- "Annem hakkında söylediklerinden hoşlanmadım."

- "Nedenmiş? Şehirdeki erkeklerin yarısı, annenin ne mal olduğunu biliyor."

McKelvey masanın etrafından dolaşıp bana doğru yürüdü.

- "Yaklaş, yaklaş da kıçına bir nefes deliği daha açayım."

Bir an durakladı. Karşımda bok gibi duruyordu.

- "Tamam, anlat bakalım. Sana parayı ödeyen bir kadın mıydı, değil miydi?"
- "Kadındı. Hem de hayatımda görmediğim kadar güzel bir fıstıktı."
Gözleri parlamıştı.
- "Hadi Mac, biraz daha anlat şu kadını."
- "Yapamam. Söz verdim. Annemin namusu."
- "Oh, aman tanrım. Tabii namus meselesi. Pekala, madem kiram ödendi, defol o zaman büromdan."
McKelvey yavaşça kapıya doğru süzüldü. Sonra dönüp bana baktı.
- "Tamam, büro senin. Ama düzenli ve temiz tut. Burda parti vermeni istemiyorum. Pislik istemiyorum. Bir yılın var."
Kapıyı kapatıp çekti gitti.

7

Tekrar büroma kavuşmuştum.
Çalışmaya başlamam gerekiyordu. Telefonu alıp tek tuşa basarak, makinenin hafızasındaki numaralardan birini aradım.
- "Tony'nin Pizza Servisi hizmetinizde." dedi karşıdaki adam.
Ben de kendimi kod adımla tanıttım.
- "Ben Bay Yavaş Ölüm." dedim.
- "Belane! Bana 475 dolar borçlusun. Şu anda senden müşterek bahis kabul edemem. Önce borcunu temizlemelisin."
- "Şimdi 25 dolarlık oynamak istiyorum. Borcum düz hesap 500 dolar olsun. Kaybedersem tümünü ödeyeceğim. Annemin namusu üzerine yemin ederim."
- "Belane, annenin bana 230 dolar borcu var."
- "Öyle mi? Senin annenin de kıçında siğil var değil mi?"
- "Ne..? Ne dedin Belane?"
- "Yok yok. Sana değil. Burda başkasıyla konuşuyordum."

- "Tamam o zaman."
- "Tamam dostum. Altıncı ayakta Yanık Kelebek'e 25 dolar koyuyorum."
- "Yazdım, Belane. Sana iyi şanslar. Bugünlerde gerçekten şansa ihtiyacın var gibi görünüyor."

Telefonu kapattım. Hayat ne kadar boktandı. Ayakta durabilmek için bile korkunç bir mücadele vermen gerekiyordu. İnsanlar mücadele etmek ve ölmek için doğuyorlardı.

Defalarca bunu tekrarlayıp durdum.

Sonra koltuğuma yaslanıp bir sigara yaktım ve dumandan neredeyse kusursuz bir halka üfledim.

8

Öğle yemeğinden sonra büroya dönmeye karar verdim. Kapıyı açtığımda, koltuğumda birinin oturduğunu gördüm. McKelvey değildi. Kim olduğunu bilmiyordum. İnsanlar benim koltuğuma oturmayı çok seviyorlardı anlaşılan. Oturan adamın yanında ayakta duran birisi daha vardı. Sakin, ama kaba bir görünüşleri vardı.

- "Benim adım Dante." dedi oturan.
- "Benim adım da Fante." dedi ayaktaki.

Bir şey söylemedim. Kafam karışmıştı. Soğuk bir titremeyle tüm vücudumun sarsıldığını hissettim.

- "Bizi Tony gönderdi." dedi oturan.
- "Ben Tony diye birini tanımıyorum. Doğru adrese geldiğinizden emin misiniz?"
- "Kesinlikle." dedi ayaktaki.

Sonra Dante "Yanık Kelebek kaybetti." dedi.

- "Start verildiğinde jokeyi sırtından attı." dedi Fante.
- "Dalga geçiyorsun." dedim.
- "Dalga geçmiyorum. İstediğine sor."
- "Başın dertte dostum." dedi Dante.

- "Tony, bize 500 dolar borcun olduğunu söyledi."

- "Pekala, tamam. Para çekmecemde."

Masama doğru yöneldim.

- "Boş versene, açıkgöz herif." diye sırıttı Dante. "Çekmecedeki su tabancasına biz el koyduk."

Geriye doğru bir adım attım.

- "Tony'ye 500 dolar borçluyken, sokaklarda rahatlıkla dolaşmana izin vereceğimizi sanmıyorsun değil mi?

- "Bana üç gün zaman verin..."

- "Üç dakikan var." dedi Dante.

- "Siz neden hep sırayla konuşuyorsunuz? Önce Dante, sonra Fante, sonra yine Dante. Bu tempoyu hiç bozmaz mısınız?"

- "Biz buraya başka bir şeyi bozmak için geldik." dediler ikisi birden. "Senin façanı bozacağız."

- "Çok güzel. Bu hoşuma gitti. Demek düet yapabiliyorsunuz."

- "Kapa çeneni." dedi Dante. Bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. "Hımm. Galiba çakmağımı unuttum... Gel buraya aşağılık serseri, sigaramı yak."

- "Aşağılık serseri mi? Kendinden mi bahsediyorsun?"

- "Hayır, senden, pis herif. Gel ve sigaramı yak, şimdi."

Çakmağımı buldum. Birkaç adım atıp, hayatımda gördüğüm en çirkin suratlardan birinin önünde durdum. Çakmağı çakıp sigarasını yaktım.

- "Sen iyi bir adamsın." dedi Dante. "Şimdi sigarayı ağzımdan al ve kendi ağzına yerleştir. Ama yanan ucunu ağzına sokacaksın ve ben söyleyinceye kadar öyle kalacaksın.

- "Pufff..." diye bir ses çıktı ağzımdan.

- "Ya söyleneni yaparsın, ya da Disneyland'deki cücelerin rahatlıkla geçebileceği kadar bir delik açarız gövdende." dedi Fante.

- "Durun bir dakika..." dedim.

- "15 saniyen var." dedi Dante. Kronometreli saatini çıkarıp saymaya bayladı. "Süre başladı. 14, 13, 12, 11, ..."

- "Ciddi değilsiniz değil mi?

- "10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, ..."

Bir tabancanın emniyetinin açıldığını duydum.

Sigarayı Dante'nin ağzından kaptığım gibi, yanan ucunu ağzıma soktum. Ağzımda tükürük biriktirip, dilimi ateşe değdirmemeye çalışıyordum. Ama boşuna. Dilimde korkunç bir acı hissettim. Daha fazla dayanamadım ve ağzımda ne varsa dışarı tükürdüm.

- "Kötü çocuk." dedi Dante. "Ben söyleyinceye kadar sigarayı ağzından çıkarmayacaktın. Hadi, şimdi yeniden deneyeceksin."

- "Siktir ordan. Beni öldürün daha iyi."

- "Tamam, madem öyle istiyorsun." dedi Dante.

O anda kapı açıldı ve Bayan Ölüm içeri girdi. Yine üzerinde o müthiş elbise vardı. Dilimin acısını unutmuştum neredeyse.

- "Off, ne yavru ama! Onu tanıyor musun Belane?" dedi Dante.

- "Bir yerde karşılaşmıştık" dedim.

Kadın, bir iskemleye doğru yürüdü, oturup bacak bacak üstüne attı. Otururken elbisesinin eteği yukarı sıyrılmış, bacakları tüm güzelliğiyle ortaya çıkmıştı. Hayatımda bu kadar güzel bacaklar görmemiştim.

Bayan Ölüm "Kim bu palyaçolar?" diye sordu bana.

- "Tony denilen bir herifin temsilcileri." dedim.

- "Gönder onları. Senin müşterin benim."

- "Haydi çocuklar, artık gitseniz iyi olur." dedim.

- "Gerçekten mi?" dedi Dante.

- "Gerçekten mi?" dedi Fante.

Gülmeye başladılar. Sonra birden bire durdular.

- "Bu adam çok komik." dedi Fante.

- "Evet öyle." dedi Dante.

Bayan Ölüm "Onların icabına ben bakarım." dedi. Sonra dikkatle Dante'ye bakmaya başladı. Adam birden oturduğu yerde büküldü. Beti benzi solmuştu.

- "Tanrım, kendimi hiç iyi hissetmiyorum." dedi. Rengi önce beyaz, sonra sarı oldu.

- "Hastayım... Korkunç hastayım...." dedi.

- "Belki yediğin balıktandır." dedi Fante.

- "Balık malık anlamam. Hemen burdan gitmem gerekiyor. Bir doktor lazım bana..."

Sonra kadının Fante'ye baktığını gördüm.

Fante "Başım dönüyor... Ne oluyor bana? Gözümün önünde ışıklar uçuşuyor. Nerdeyim ben?" demeye başladı.

Kapıya doğru yöneldi, Dante de onu izledi. Dışarı çıkıp baktım. Süklüm püklüm yürüyüp asansöre bindiler. Çok kötü durumdaydılar.

Büroma geri döndüm.

- "Teşekkürler, hayatımı kurtardın." dedim. İçerde kimse yoktu. Sağa sola bakındım. Pencereyi açıp caddeye baktım. Görünürde kimse yoktu. Yani sokakta bir sürü insan vardı tabii ki, ama Bayan Ölüm yoktu. En azından bir 'hoşçakal' diyebilirdi. Yine de, ziyareti çok makbule geçmişti.

Tekrar koltuğuma oturdum. Telefonu elime alıp, Tony'yi aradım.

- "Evet." dedi. "Ben ...."

- "Tony, ben Bay Yavaş Ölüm."

- "Ne? Sen hala konuşabiliyor musun?"

- "Gayet rahat konuşuyorum Tony. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

- "Neler döndüğünü anlamıyorum...."

- "Adamların buraya uğradılar Tony."

- "Evet? Evet?"

- "Bu seferlik canlarını pek yakmadım. Eğer onları tekrar gönderirsen, ikisinin de canına ot tıkarım."

Tony'nin derin bir nefes aldığını duydum. Kafası karışmıştı. Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı.

Masamın sol alt çekmecesinden bir şişe scotch viski çıkarıp, büyük bir yudum içtim.

Belane'e bulaşanın başı dertte demektir. Bu iş bu kadar basit.

Şişeyi kapatıp yerine koydum. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. İyi bir dedektifin her zaman yapacak bir şeyleri vardır. Filmlerde görmüşsünüzdür mutlaka.

9

Büromun kapısı çalınıyordu. Artık her kimse, büyük bir kararlılıkla beş kez sertçe vurdu kapıya.

Öteden beri insanların kapı vuruş biçimlerini yorumlamışımdır. Eğer vuruş tarzından kötü bir hisse kapılırsam, yanıt vermezdim.

Bu kez yarı kötü bir hisse kapılmıştım.

- "Girin." dedim.

Kapı ardına kadar açıldı. Elli yaşlarında, varlıklı sayılabilecek, biraz sinirli, ayakları kocaman, alnının sol kısmında siğil olan kravatlı bir adamdı karşımdaki. İki arabası, iki evi vardı. Hiç çocuğu yoktu. Evinde yüzme havuzu ve saunası olduğuna emindim. Muhtemelen borsada da oynuyordu. Ve oldukça aptaldı.

Karşımda öylece durdu. Biraz terliyordu. Dikkatle beni süzdü.

- "Oturun. " dedim.
- "Adım Jack Bass ve ....."
- "Biliyorum." dedim.
- "Neyi?"
- "Karınızın sizi aldattığını düşünüyorsunuz."
- "Evet."
- "Karınız yirmi küsür yaşında..."
- "Beni aldattığını kanıtlamanızı istiyorum. Ardından boşanacağım."
- "Neden mutlaka kanıt istiyorsunuz ki? Boşanın gitsin."
- " Ben yalnızca kanıtlamak istiyorum...."
- "Boş versenize. Her iki durumda da aynı nafakayı alacak sizden. Biliyorsunuz, Yeni Çağ'da yaşıyoruz."
- "Ne demek istiyorsunuz?"
- "Şu anda boşanma davalarında iki tarafın da kabahatsiz olduğu var sayılıyor."

- "Nasıl olur?"
- "Böylece adalet daha hızlı çalışıyor. Mahkemelerin yükü hafifliyor."
- "Ama bu hiç de adil değil."
- "Yargıçlar öyle düşünmüyorlar."

Bass koltuğa oturup bir soluk aldı ve bana bakmaya başladı.

Zaten işim başımdan aşkındı. Celine meselesini çözmeliydim, Kırmızı Kırlangıç'ı bulmalıydım... Bir de şimdi, karısının başkasıyla düzüştüğünden kuşkulanan bu dertli moruk çıkmıştı başıma.

- "Yalnızca emin olmak istiyorum. Kendim için gerçeği öğrenmek istiyorum." dedi.
- "Gerçeği öğrenmek ucuz değildir."
- "Ne kadar?"
- "Saat başına altı dolar."
- "Benim için çok değil bu para."
- "Benim için çok ama. Karınızın bir fotoğrafı var mı yanınızda?"

Cüzdanını karıştırıp bir resim çıkardı, bana verdi.

Resime baktım.

- "Aman tanrım. Gerçekten karınız bu kadar güzel mi?"
- "Evet."
- "Yalnızca resme bakınca bile tahrik oldum."
- "Hey, kendine gelsen iyi olur."
- "Kusura bakmayın... Ama resim bende kalmalı. İşim bitince geri veririm."

Resmi cüzdanıma koydum.

- "Hala birlikte mi yaşıyorsunuz?"
- "Evet."
- "Siz sabahları işe gidiyorsunuz..."
- "Evet."
- "O da sizin yokluğunuzdan faydalanıp, birileriyle ...."
- "Evet."
- "Sizi aldattığını düşünmenize ne yol açtı?"
- "Bazı arkadaşlarımın uyarıları, kuşkulu telefon konuşmaları,

kafamın içindeki sesler, onun bazı garip davranışları, yani bir sürü şey."

Bir not defterini ona doğru ittim.

- "Ev ve iş adresinizi, telefonlarınızı yazın buraya. Merak etmeyin, karınızın hakkından geleceğim. Bütün meseleyi aydınlatacağım."

- "Ne?"

- "İşi alıyorum Mr. Bass. Muradıma erdiğimde size haber vereceğim."

- "Muradınıza ermek mi? Sizin kafanız yerinde mi allah aşkına?"

- "Ben gayet iyiyim. Sizi sormalı."

- "Ben de iyiyim."

- "Tamam o zaman. Kafanızı takmayın artık. Sizin için çalışacağım ve onun hakkından geleceğim."

Bass yavaşça oturduğu yerden kalktı. Kapıya yönelirken döndü.

- "Sizi Barton tavsiye etti." dedi.

- "İçiniz rahat olsun o zaman. İyi akşamlar Mr. Bass."

Kapıyı kapatıp gitti. Sevgili dostum Barton.

Kadının resmini cüzdanımdan çıkarıp bakmaya başladım.

"Seni pis fahişe." dedim içimden. "Seni pis fahişe."

Kalkıp kapıyı kilitledim, telefonun fişini çektim. Yerime oturup resme bakmaya başladım.

"Seni fahişe." dedim. "Senin hakkından geleceğim. Seni kıçından duvara çivileyeceğim. Sana hiç merhamet göstermeyeceğim. Suçüstü yakalayacağım seni. Seni pis orospu, seni fahişe."

Derin derin nefes almaya başladım. Fermuarımı açtım. Tam o anda bir zelzele oldu. Resmi elimden düşürdüm, masanın altına sığındım. Yaklaşık olarak 6 şiddetinde falandı. Sanki birkaç dakika sürmüş gibi geldi bana. Sonra birden bire durdu. Masanın altından çıktım. Fermuarım hala açıktı. Resmi buldum, cüzdanıma koyup fermuarımı kapattım. Seks bir tuzaktı, insanları içine

çeken bir kapandan başka bir şey değildi. İnsanlardan çok, hayvanlara özgüydü. Ama bu pis iş için çok sık istek duymuştum şimdiye kadar. Telefonun fişini taktım, kapının kilidini açtım. Dışarı çıkıp kapıyı yeniden kilitledim ve asansöre yürüdüm. Yapmam gereken işler vardı. Los Angeles'ın ve Hollywood'un en iyi dedektifiydim ben. Çağırma düğmesine basıp, allahın belası asansörün gelmesini bekledim.

10

O günün geri kalan kısmını ve geceyi boş verin. Hiçbir şey yapmadım. Hakkında konuşmaya değmez.

11

Ertesi sabah saat sekizde tosbağa model Volkswagen'imi Jack Bass'ın evinin karşısına parkettim. Başım ağrıyordu. Bir yandan da gazete okuyordum. Her neyse. Biraz araştırma yapmıştım. Bass'ın karısının adı Cindy'di. Kızlık soyadı Maybell olan Cindy Bass, bir zamanlar küçük bir güzellik yarışmasında kraliçe seçilmişti. Biraz mankenlik, biraz da aktrisliği vardı. Kayak yapmayı seviyordu. Piyano çalmayı öğreniyordu. Beyzbol ve su polosu izlemeyi seviyordu. En sevdiği renk kırmızı, en sevdiği meyve muzdu. Gün boyunca kısa sürelerle uyumaktan hoşlanıyordu. Çocukları seviyordu. Caz dinliyordu. Kant'ın kitaplarını okuyordu. Bir gün Las Vegas'da bir kumarhanede Jack Bass'la tanışmış, iki gün sonra da evlenmişlerdi.

Saat 8.30'a doğru Jack Bass Mercedes'iyle garajdan çıkıp, genel müdürü olduğu Aztec Petroleum firmasına doğru yola ko-

yuldu. Artık Cindy ile başbaşa kalmıştık. Onu kıskıvrak yakalayacaktım. Kaderi merhametime bağlıydı. Resmini cüzdanımdan çıkarıp bir kez daha baktım. Birden vücudumu ter bastı. Ön camdaki güneşliği indirdim. Pis fahişe, Jack Bass'ı aldatıyordu.

Resmi tekrar cüzdanıma koydum. Birden kendimi garip hissetmeye başladım. Neler oluyordu bana? Bu kadından hoşlanmaya mı başlamıştım? Oysa, herkes gibi onun da bağırsakları vardı. Onun da burun deliklerinde ince kıllar vardı. Ve muhtemelen kulakları da hafif bir kir tabakasıyla kaplıydı. Neler oluyordu bana? Arabanın ön camı neden sallanıp duruyordu? Herhalde baş ağrısından olmalıydı bütün bunlar. Votkanın üstüne bira içmiştim sabah sabah. Şimdi bedelini ödemem gerekiyordu. Ayyaş olmanın iyi taraflarından biri, hiç kabız olmamanızdır. Bazan karaciğerim için kaygılanıyordum, ama karaciğerim hiç dile gelip "Yeter artık. Beni öldürüyorsun. Ben de seni öldüreceğim." demedi. Eğer konuşan iç organlarımız olsaydı, doktorlara hiç ihtiyacımız olmazdı.

Arabamda oturup Cindy'nin dışarı çıkmasını bekledim.

Bunaltıcı bir yaz sabahıydı.

Oturduğum yerde uyumuş olmalıyım. Beni neyin uyandırdığını bilmiyorum. Ama gözlerimi açtığımda, Cindy'nin kırmızı Mercedes'i garajdan çıkıyordu. Araba önce güneye yöneldikten sonra, otoyola çıkıp San Diego'ya doğru ilerlemeye başladı. Ben de arkasından tabii ki. Mercedes, saatte 120 ile gidiyordu. Hatun gaza gelmiş olmalıydı. Vücudunu ateş basmıştı herhalde şu anda. Birden ben de bacaklarımın arasında bir kıpırdanma hissettim. Alnım terle kaplanmıştı. Cindy hızını 130'a çıkarttı. Kesinlikle azmıştı bu kadın. Oh Cindy, Cindy... Dört otomobil boyu geriden izlemeye devam ediyordum. Onu ele geçirdiğimde kıçını duvara çivileyecektim. Bu kadar basitti işte. Karşısında Nick Belane vardı, süper dedektif!

O anda birden arkamdaki polis otosunun sirenini işittim.

Kahretsin.

Yavaşça sağ şeride geçip, tosbağamı parkettim. Dışarı çıkın-

ca, polislerin de beş araba boyu arkamda sağa çektiklerini gördüm. Her iki kapıdan da birer polis indi. Bana doğru yürümeye başladılar. Ben de onlara doğru yürürken elimi cüzdanıma attım. O anda uzun boylu olanı, silahını çektiği gibi bana çevirdi.

- "Kımıldama serseri!" dedi.

Öylece kalıp bağırmaya başladım:

- "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Beni vuracak mısın? Hadi, durma. Ateş et!"

Kısa boylu polis arkama dolaşıp bileklerime kelepçe taktı. Arkamdan iterek yürüttü ve bütün gücüyle polis otosuna çarptı beni. Arabanın üstüne kapaklanıp kaldım.

- "Seni bok herif. Senin gibi pisliklere ne yaptığımızı biliyor musun?" dedi.

- "Evet. Tahmin edebiliyorum."

- "Bu pislik hiç de aptal değil galiba." dedi kısa boylu olan.

- "Sakin ol Louie. Belki birisi video kamerayla bizi çekiyordur. Burası yeri değil." dedi uzun boylu olan.

- "Bill, zeki geçinen pisliklerden nefret ederim ben!"

- "Meraklanma Louie, onun dersini vereceğiz. Birazdan istediğin gibi yamultabilirsin onu."

- "Yapmayın çocuklar. Baksanıza bizim yüzümüzden trafik sıkıştı." dedim.

- "Şu anda trafik bizi hiç ırgalamıyor." dedi Bill.

- "Bizi tehdit ettin. Üstümüze yürüyüp tabancana el attın." diye bağırdı Louie.

- "Yalnızca cüzdanımı çıkartacaktım. Kimliğimi göstermek istemiştim. Ben resmi izin belgeli bir özel dedektifim. Beni durdurduğunuzda şüpheli bir şahısı izliyordum."

Bunları söyleyince, Louie'nin kolumu mengene gibi sıkan eli gevşedi.

- "Ayağa kalk!"

- "Tamam."

- "Şimdi yavaşça cüzdanını çıkart ve ehliyetini ver."

Cüzdanımdan çıkardığım katlanmış bir kağıdı uzattım.

- "Bu da ne demek oluyor?"

Kağıdı geri uzattı.

- "Aç şunu ve ver bana."

Söylediğini yaptım. "Bu geçici bir ehliyet." dedim. "Ehliyet yenileme sınavından çakınca bana bu kağıdı verdiler. Bu kağıt, önümüzdeki hafta yeniden sınava girene kadar araba kullanabileceğimi söylüyor."

- "Demek sınavdan çaktın ha?"

- "Evet."

- "Hey, Bill, bu herif ehliyet sınavından çakmış."

- "Ne? Yok ya?"

- "O sırada kafamda başka meseleler vardı..."

- "Görünüşe göre, kafanın içinde pek bir şey yok galiba." diye sırıttı Louie.

- "Bu çok iyiydi!" diye sırıttı Bill.

- "Demek özel dedektifsin ha?" diye sordu Louie.

- "Aynen öyle."

- "İnanmak çok zor."

- "Siz beni durdurduğunuzda şüpheli birisini izliyordum. Tam ele geçirmek üzereydim."

Louie'ye Cindy'nin resmini uzattım.

- "Vay bee!" dedi. Gözlerini resimden alamıyordu. Resimde Cindy'nin boydan çekilmiş bir pozu vardı. Mini etek ve son derece dekolte bir bluz giymişti.

- "Hey Bill, şu yavruya bak!"

- "Onu yakalamak üzereydim Bill. Çok yaklaşmıştım."

Bill de gözlerini resme dikmişti.

- "Off be, müthiş bir kadın." dedi.

- "Memur bey, resmi almam gerekiyor. Önemli bir delil çünkü."

- "Oh tabii. Haklısın." dedi. İsteksizce resmi geri verdi.

- "Aslında seni deliğe tıkmamız gerekiyor." dedi Louie.

- "Ama yapmayacağız." dedi Bill. "130 yapmana rağmen, 120'yle gitmişsin gibi ceza keseceğiz sana. Fakat bu yavrunun resmi bizde kalacak."

- "Ne?"

- "Söylediğimi duydun."
- "Ama bu yaptığınıza gasp denir!"
Bill elini silahına götürdü.
- "Ne dedin?"
- "Anlaştık, dedim."
Resmi Bill'e verdim. O da ceza makbuzunu yazmaya başladı. Öylece durup bekledim. Sonra makbuzu verdi bana.
- "İmzala."
Söylediğini yaptım.
- "On gün içinde cezayı ödemelisin. Hatalı olmadığını düşünüyorsan, mahkemeye başvurma hakkın var."
- "Teşekkürler memur bey."
- "Dikkatli kullan." diye ekledi Louie.
- "Siz de."
- "Ne?"
- "Dikkat ederim dedim."
Onlar kendi arabalarına, ben de kendiminkine doğru yürüdük. Binip motoru çalıştırdım. Polisler öylece oturmuş bekliyorlardı. Trafiğe karıştım ve saatte 95 km.'yi aşmamaya dikkat ettim.
"Cindy, bunu ödeyeceksin!" diye geçirdim aklımdan. Başına öyle işler açacağım ki, herkes şaşıracak.
Nereye gittiğimi bilmeden, önüme çıkan ilk yol ayrımına saptım.

12

Saptığım yol beni San Pedro'ya getirmişti. Kentin içinde bir süre dönüp durduktan sonra, gözüme bir bar ilişti. Adı Susamış Domuz'du. Arabamı park edip, bara girdim. İçerisi oldukça karanlıktı. Köşede kapalı bir televizyon duruyordu. Barmen, sekseninde gösteren yaşlı bir adamdı. Her yeri, saçları, teni, dudakları bembeyazdı. Barda oturan iki kişi daha gördüm. Onların da

teni tebeşir gibiydi. Sanki hiçbirinin damarlarında kan akmıyordu. Örümcek ağına düşmüş ve kanları emilmiş sinekleri hatırlatıyorlardı. Ortalıkta hiç içki görünmüyordu. Herkes hareketsizdi. Beyaz bir durgunluk hakimdi mekana.

Kapının önünde durup baktım onlara.

Nihayet barmen bir ses çıkardı:

- "Evet...?"

- "İçinizde Cindy, Celine ya da Kırmızı Kırlangıç'ı gören oldu mu buralarda?" diye sordum.

Anlamsızca baktılar bana. Barda oturanlardan birinin ağzı yavaşça kımıldadı. Dudaklarını yuvarlak yapıp öylece kala kaldı. Adamcağız konuşmaya çalışıyordu. Diğer adam elini uzatıp hayalarını kaşıdı. Elini uzattığı yerde bir şey bulabildi mi bilmiyorum. Barmen hala kıpırdamamıştı. Mukavvadan kesilmiş bir resim gibi görünüyordu. Eski bir mukavva parçası. Birden kendimi genç hissettim.

Birkaç adım atıp, barın önündeki taburelerden birine oturdum.

- "Bir şeyler içmem mümkün mü burda?" diye sordum.

- "Ehhıaam..." gibi bir şeyler mırıldandı barmen.

- "Bir Votka 7, soda istemez."

Tam dört buçuk dakika kıçımın üstünde oturup bekledim. Barmenin içkiyi getirmesi abartısız o kadar sürdü.

- "Teşekkürler." dedim. "Hazır hareket etmişken, bir tane daha aynısından verir misin?"

İçkimden büyük bir yudum aldım. Fena değildi. Barmen bu işi biliyor olmalıydı.

Diğer iki yaşlı adam, oturdukları yerden bana bakıyorlardı.

- "Havalar çok güzel, değil mi?" dedim onlara.

Cevap vermediler. Bir an, adamların nefes almadıkları hissine kapıldım. Ne işleri vardı burda? Normalde, ölülerin gömülmesi gerekmiyor muydu?

- "Baksanıza, siz ikiniz en son bir kadının iç çamaşırlarını ne zaman çıkarttınız?" diye sordum.

Adamlardan birisi "Heh heh heh..." demeye başladı.

- "Dün gece mi, ha?" dedim.
- "Heh heh heh..."
- "İyi miydi barî?"
- "Heh heh heh..."

Muhabbetten sıkılmaya başlamıştım. Hayatımın belli bir rotası yoktu. Bana heyecan verecek, gözümde şimşekler çaktıracak bir şeye ihtiyacım vardı. Ama ben ne yapıyordum? Burda oturmuş, ölülerle konuşuyordum.

Elimdeki içkiyi bitirdim. O anda da ikincisi geldi.

Bu arada yaşlı adamlar oturdukları yerden kalktılar. Hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldiler.

İkinci içkiyi tepeme diktim.

- "KİMSE KIPIRDAMASIN. NUMARA YAPMAYIN. CÜZDANLAR, YÜZÜKLER VE SAATLER BARIN ÜSTÜNE!" diye bağırdı birisi.

İki kişiydiler. Diğeri barın arkasına atlayıp kasaya doğru koştu. Bütün gücüyle bir yumruk attı kasaya.

- "HEY, NASIL AÇILIYOR BU ALLAHIN BELASI ŞEY?"

Sağa sola bakınınca barmeni gördü. "HEY, MORUK, GEL BURAYA, ÇABUK AÇ ŞUNU!" Silahını barmene çevirmişti. Birden bire yaşlı barmen ceylan kesildi. Bir çırpıda koşup kasayı açtı. Diğer soyguncu, bizim barın üstüne koyduğumuz şeyleri bir torbaya tıkıyordu.

- "PURO KUTUSUNU AL. BARIN ALTINDA!" diye bağırdı arkadaşına. Öteki, kasadan çıkan paraları bir başka bir torbaya tıkmakla meşguldü. Puro kutusunu buldu. Kutunun içi parayla doluydu. Onu da torbasına atıp, barın öteki yanına sıçradı.

Bir an ikisi de öylece durdular.

- "Acayip gaza geldim ben." dedi kasayı soyan.
- "Boşver şimdi. Gidiyoruz."
- "HAYIR. EĞLENMEYE DEVAM EDELİM!" diye bağırdı beriki. Silahını yaşlı barmene çevirdi ve üç el ateş etti. Üç kurşun da adamın karnına saplandı. Yaşlı adam önce bir sarsıldı, sonra yere yıkıldı.
- "APTAL HERİF! NEDEN YAPTIN BUNU?" diye bağırdı

diğer adam.

- "BANA APTAL DEME... BANA APTAL DEME... SENİ DE ÖLDÜRECEĞİM!" diye bağırıp silahını arkadaşına çevirdi. Ama geç kalmıştı. Arkadaşının tabancasından çıkan kurşun, burnundan girip ensesinden çıktı. Bar taburelerinden birine kapaklanıp yere düştü. Diğer soyguncu koşarak kapıdan çıkıp gitti. Beşe kadar saydım. Sonra, peşinden ben de dışarı çıktım. Beyaz tenli iki yaşlı adam, hala kapının önündeydiler. Ve hala hayattaydılar. Sanırım.

Çabucak arabama bindim. Hemen gazlayıp, gördüğüm ilk sokağa saptım. Hızımı azaltıp ilerlemeye devam ettim. O anda polis sirenini duydum. Bir sigara yakıp, radyoyu açtım. Rap çalıyordu. Şarkının sözleri anlaşılmaz şeylerdi.

Eve mi yoksa büroya mı dönmem gerektiğine karar veremiyordum.

Sonuçta bir süpermarkete girip alışveriş yapmaya başladım. 5 greyfurt, bir kızarmış tavuk, bir şişe küçük votka ve birkaç paket tuvalet kağıdı aldım.

13

Evimdeydim. Tavuğa ve patates salatasına yumuldum. Bir greyfurtu yerdeki kilimin üzerinde yuvarlamıştım. Sıkılıyordum. Her şey üstüme üstüme geliyor, beni eziyordu.

O anda telefon çaldı. Ağzımdaki az pişmiş tavuk kanadını tükürüp, telefona cevap verdim.

- "Evet?"
- "Mr.Belane?
- "Evet?"
- "Hawaii'ye bedava bir gezi kazandınız." dedi birisi.

Telefonu suratına kapattım. Mutfağa gidip, soda ve çok az tabasco soslu bir votka hazırladım. Elimde bardakla oturup bir yudum almıştım ki, kapı çalındı. Kapıdakinin vuruş şekli hiç de

iyiye işaret değildi. Yine de "İçeri girin." dedim.

Kaygılanmakta haklıymışım. Gelen, alt katta oturan postacıydı. Kolları hep aşağı doğru sarkık biçimde yürürdü. Beyninin de pek yerinde olduğu iddia edilemezdi. Konuşurken gözlerini hiç size çevirmez, hep kafanızın üstünde bir yerlere bakardı. Yalnızca bunlar değil, başka birkaç sakat davranışı daha vardı.

- "Hey Belane, bana da içecek bir şeyler versene." dedi.
- "Mutfakta. Git kendin hazırla."
- "Derhal."

Islıkla bir Dixie melodisi çalarak mutfağa gitti.

Birazdan sallana sallana geldi, iki elinde de birer bardak vardı. Tam karşıma oturdu.

- "İçkimin hemen bitmesini istemedim." dedi kafasıyla önündeki iki bardağı işaret ederek.
- "Biliyor musun, içki dükkanlarda satılıyor."
- "Boş ver şimdi... Dinle bak Belane. Önemli bir şey konuşmaya geldim."

Sağ elindeki bardağı kafasına dikip, bardağı duvara fırlattı. Bu numarayı benden öğrenmişti.

- "Bak Belane, ikimize de kısa yoldan köşeyi döndürecek bir iş için geldim."
- "Eminim. Anlat bakalım."
- "Şu at, Loco Mike, biliyorsun. Geçen gün nasıl koştuğunu izlemeye gittim. Kırk yıllık abaza bir kadın bulunca nasıl atlarsa, inan bana öyle bir hızı var hayvanın. Kendisine en yakın koşana tam beş boy taktı. Toplam yalnızca 20 bin dolarlık oynanmıştı bu atın üzerine ve bir buçuk boy farkla yarışı kazandı. Şimdi ikinci yarış için toplam 15 bin dolarlık oynandı onun üzerine. Bizim şimşek altı tane pasaklı beygire karşı koşacak. Anlıyor musun, diğer atlar bizimkinin kıçını seyredecek yalnızca. Ve dostum, kazanınca 1'e 15 verecek! Bulunmaz bir fırsat. Ve seni de ortak etmek istiyorum dostum!'
- "Neden beni de ortak ediyorsun? Neden bütün parayı sen almıyorsun?"

İkinci içkisini de dikti. Etrafa bakındı. Elindeki bardağı hava-

ya kaldırdı.

- "Dur! Eğer o bardağı fırlatırsan, kıçına ikinci bir delik açarım."

- "Ha?"

- "Söylediğimi bir düşün."

Elindeki bardağı yavaşça sehpaya koydu.

- "Başka içkin kaldı mı?"

- "Yerini biliyorsun. Bir tane de bana yap."

Mutfağa doğru yürüdü. Yavaş yavaş sabrımın tükendiğini hissediyordum.

Biraz sonra geldi, bana bir içki uzattı.

- "Dur bir saniye. Senin bardağını bana ver."

- "Nedenmiş?"

- "Seninkinin daha sert olduğuna eminim."

Diğer bardağı bana uzatıp oturdu.

- "Evet posta torbası, neden beni de katmak istiyorsun bu işe?"

- "Neden mi?"

- "Evet, anlat!"

- "Şu anda nakite sıkışmış durumdayım. Bu işe girecek param yok. Ama kazandıktan sonra, şimdi vereceğin borcu benim payımdan düşeriz."

- "Bu fikir hiç hoşuma gitmedi."

- "Bak Belane, yalnızca küçük bir miktar istiyorum."

- "Ne kadar?"

- "20 dolar."

- "Çok büyük para bu."

- "Tamam, 10 dolar olsun."

- "10 dolar mı?"

- "Anlaştık, 5 dolar ver o zaman."

- "Ne?"

- "2 dolar."

- "Topla kıçını da defol burdan!"

İçkisini bitirip ayağa kalktı. Ben de kendiminkini bitirdim. Orada öylece duruyordu.

- "Bu greyfurtlar yerde ne arıyor?" dedi.
- "Onları orada görmek hoşuma gidiyor."
Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm.
- "Gitme zamanı dostum." dedim.
- "Gitme zamanı ha? Ben keyfim ne zaman isterse o zaman giderim, tamam mı!"
İçki ona cesaret vermişti. Zaman zaman herkese olur böyle.
Karnına bir yumruk oturttum. Vurmadan önce elime demir muşta takmıştım.
Şöyle bir sallanıp yere kapaklandı.
Üstünden atlayıp, yerden birkaç tane kırık bardak parçası topladım. Elimdeki cam parçalarını ağzının içine tıktım. Yanaklarını iki yandan sıkıştırıp birkaç tokat attım. Dudakları kan içinde kaldı.
Sonra oturup içmeye devam ettim. Sanırım 45 dakika falan sonra, postacı kımıldamaya başladı. Şöyle bir toparlandı, ağzındaki camları tükürdü ve kapıya doğru sürünmeye başladı. Acınacak haldeydi. Sürünerek kapının yanına kadar geldi. Gidip kapıyı açtım. Dışarı çıktı, kendi dairesine doğru süründü. Artık bu adamdan sakınmalıydım kendimi.
Kapıyı kapattım.
Oturdum. Kül tablasında yarısı içilmiş bir sigara vardı. Alıp yaktım. Bir nefes çektim, geğirdim. Aynısını bir kez daha yaptım. İyi gelmişti.
Son günlerde başımdan geçenleri düşünmeye başladım.
Sonra düşünmekten vazgeçtim.
Hayat insanı müthiş yıpratıyordu.
"Belki yarın daha iyi bir gün olur." dedim içimden.

14

Ertesi gün Red'in dükkanındaydım. Celine meselesiyle uğraşıyordum yeniden. O günkü at yarışları iptal edilmişti. Bulutlu

bir gündü. İçeri girdiğimde Red, elinde az sayıda bulunan birkac değerli kitabın fiyat etiketlerini yazıyordu.

- "Musso'nun yerinde bir şeyler yiyelim mi?" dedi.

- "Üzgünüm Red. Sürekli bir şeyler yiyip duruyorum. Baksana halime."

Kabanımın önünü açtım. Göbeğim, gömleğimin altından dışarı sarkıyordu. Hatta gömleğimin bir düğmesi patlamıştı bile.

- "Bir doktora gidip karnındaki yağı çektirsen iyi olur. Böyle giderse kalp krizi geçireceksin... Acayip bir tüple tüm fazla yağları çekiyorlar. İstersen yağını bir kavanozun içinde veriyorlar sana. Canın kremalı pasta çektiğinde, kavanoza bakıp iştahını köreltebilirsin."

- "Düşüneceğim bunu. Greyfurt ister misin?"

- "Greyfurt mu? Bak bu iyi işte. Greyfurt yiyebilirsin, bir tehlikesi yok."

- "Bu sabah uyanınca bir tanesinin üstüne basıp düştüm. Greyfurtlar da tehlikeli olabiliyorlar!"

- "Nerde uyudun sen? Buzdolabında falan mı?"

Cevap vermedim.

- "Boş ver şimdi. Başka bir şey soracağım sana. Şu Celine'e benzeyen adamı biliyorsun, değil mi?"

- "Ha, o mu..."

- "Evet. Bu yakınlarda uğradı mı hiç?"

- "En son senin de burda olduğun gün gördüm onu. Ne iş? O adamın mı peşindesin?"

- "Öyle denebilir."

O anda Celine sanki çağrılmış gibi içeri girdi.

Yanımızdan geçip koridorun sonuna yürüdü. Raftan bir kitap alıp karıştırmaya başladı.

Ona doğru yürüyüp, burnunun dibine kadar yaklaştım. Elindeki kitap, Faulkner'in "Döşeğimde Ölürken"iydi. Hem de yazarın özel olarak imzaladığı az sayıdaki birkaç kitaptan biriydi. O arada beni farketti.

- "Eskiden 'yazarların' hayatları, yazdıklarından daha ilginçti. Şimdiyse ne hayatları ne de yazdıkları ilginç" dedi.

Kitabı rafa koydu.

- "Buralarda mı oturuyorsun?" diye sordum.

- "Belki... Ya sen?"

- "Bir keresinde Fransız aksanıyla konuştuğunu duymuştum..."

- "Belki... Ya sen?"

- "Benim hiç alakam yok Fransa'yla. Baksana, birisine çok benzediğini söylediler mi hiç sana?"

- "Hepimiz şöyle ya da böyle bir başkasına benzeriz. Baksana, bir sigaran var mı?"

Paketimi çıkarttım.

- "Lütfen paketinden bir sigara alıp içsene. Belki seni meşgul eder" deyip yanımdan uzaklaştı.

Sigaramı yakıp bir nefes çektim. Sonra peşinden yürüdüm. Red'e bir hoşçakal işareti yapıp, caddeye çıktım. Celine'in 89 model bir Fiat'a bindiğini ucu ucuna gördüm. Şanslı günümdeydim galiba. Fiat'ın hemen arkasında benim emektar tosbağam duruyordu. Arabama binip peşine düştüm.

Hollywood Bulvarı'na doğru gidiyordu.

"Bayan Ölüm, bak senin için çalışıyorum." diye geçirdim aklımdan.

Bir an kırmızı ışığa yakalandım. Neredeyse kaybedecektim öndeki arabayı. Yeşil ışığı beklemeden gazlayıp sıyrıldım aradan. Cadillac'taki bir kadın bağırarak annemin hatırını sordu. Dönüp bakmadım bile. Gülümseyip gazladım.

Birkaç dakika sonra Celine ile ben, Hollywood otoyolunda ilerliyorduk. Güneş bulutların arasında parlıyordu. Celine'i görüş alanımdan çıkartmamaya çalışıyordum. Yeniden keyfim yerine gelmişti. Belki de doktora gidip, karnımdaki yağı çektirmeliydim. Hala genç sayılırdım. Uzun bir hayat önümde beni bekliyordu.

Celine sahil yoluna saptı, Santa Monica'dan geçip San Diego'ya yöneldi. Buraları hatırlıyordum. Celine'in dikiz aynasına sık sık bakmaması için dua ederek izlemeye devam ettim.

Biraz sonra yavaşladı ve kenara park etti. Ben de bir birkaç

araba boyu arkaya park edip gözlemeye başladım.

Arabasından indi, biraz yürüdü. İzlenip izlenmediğini anlamak için arkasına bakıp, caddenin karşı tarafına geçti. Durup tekrar arkasına baktı. Bir evin bahçesinden geçip kapıyı çaldı. Bu evi bir yerden hatırlıyordum.

Kapı açıldı ve Celine içeri girdi. Arabamla yavaşça evin önünden geçtim. Birden jeton düştü bende. Burası Jack Bass'ın eviydi. Saat iki buçuktu. Cindy'nin kırmızı Mercedes'i garajın önünde duruyordu.

Bir tur atıp arabamı eski yerine park ettim.

Bir taşla iki kuş vuracaktım. Hem Celine meselesini aydınlatacak hem de Cindy'yi suç üstü yakalayacaktım.

Onlara biraz zaman tanıdım. On dakika.

İlkokuldayken, öğretmenimiz "Büyüyünce ne olmak istiyorsunuz?" diye sormuştu bize teker teker. Neredeyse bütün erkek çocuklar, itfaiyeci olmak istediklerini söylemişlerdi. Bu çok aptalca gelmişti bana. Yanma riski çok yüksekti o işte. Birkaç çocuk da doktor veya avukat olmak istediklerini söylemişlerdi. Ama hiçbirisi "Dedektif olmak istiyorum." dememişti. Ben büyümüş, dedektif olmuştum işte. Gerçi öğretmen bana sorduğunda "Bilmiyorum." demiştim, ama boş verin.

On dakika dolmuştu. Mini video kameramı alıp arabadan çıktım. Her ihtimale karşı, kapıyı kilitlemedim. Eve doğru yürürken biraz titriyordum. Derin bir nefes alıp, kapının önünde durdum. Kapının kilidi benim için hiç dert değildi. Açmam 45 saniyemi aldı. Yavaşça içeri süzüldüm. Holde yürürken içerden sesler duydum. Alçak sesle konuşuyorlardı. Kapının arkasına mevzilenip, dinlemeye başladım.

Celine'in sesini tanıdım.

- "Buna ihtiyacın var... Senin için de iyi olacak... Biliyorsun..." dedi.
- "Ben... Bilmiyorum... Ya Jack öğrenirse?"
- "Haberi bile olmayacak..."
- "Jack çok serttir..."
- "Haberi olmayacak diyorum sana. Bu, senin iyiliğin için..."

Cindy kahkaha attı.

- "Benim iyiliğim mi? Bu işi yapmayı sen de istemiyor musun?"

- "İstiyorum tabii ki. Bak, al şunu eline... Bu yalnızca başlangıç..."

Birkaç saniye bekleyip, kapıya bir tekme attım. Elimde video kameramla odaya daldım. Kamerayı çalıştırıp üzerlerinde odakladım. Bir masada oturmuş kahve içiyorlardı. Cindy bir takım kağıtları imzalıyordu. Başını kaldırıp beni görünce bir çığlık attı.

- "Kahretsin." dedim.

Kamerayı tutan elim aşağı düştü.

- "Bu da ne demek oluyor? Bu herifi tanıyor musun?" dedi Celine.

- "Daha önce hiç görmedim."

- "Ben gördüm ama. Şu kitapçıya gelip, bana aptalca sorular soruyor."

- "Polis çağıracağım." dedi Cindy.

- "Bir saniye." dedim. "Her şeyi açıklayabilirim."

- "İşte bu iyi fikir." dedi Cindy.

- "Gerçekten." dedi Celine.

Hiçbir şey düşünemiyordum. Orada öylece durdum.

- "Ben polis çağıracağım." dedi Cindy.

- "Durun." dedim. "Beni kocanız Jack Bass tuttu. Ben dedektifim."

- "Seni tuttu mu? Ne için?"

- "Sizi suç üstü yakalamam için."

- "Suç üstü mü?"

- "Evet."

- "Ben bu hanımefendiye sigorta poliçesi satmaya çalışıyordum. Ve sen elinde kamerayla odaya dalıyorsun." dedi Celine.

- "Üzgünüm, büyük bir hataydı. Hatamı düzeltmeme izin verin lütfen."

- "Nasıl düzelteceksin bu yaptığını?" diye bağırdı Celine.

- "İnanın şu anda bilmiyorum. Çok üzgünüm. Bir yolunu bu-

lup, her şeyi düzelteceğim. Gerçekten."

- "Bu herif, kafayı yemiş serserinin teki." dedi Cindy.

- "Üzgünüm. Ama şu anda gitmem gerekiyor. Sonra size her şeyi anlatacağım."

- "Senden davacı olacağız."

- "Gitmem gerekiyor." dedim.

- "Hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun!" dedi Cindy.

Ben kapıya doğru adım atarken bir düğmeye bastı.

Birden kapıda King Kong'un akrabası olduğuna kuşku duymadığım bir adam belirdi. Gerçekten devasa boyutlarda bir adamdı. Yaratık yavaşça bana doğru yürüdü.

- "Hey delikanlı, şekerleme ister misin?" dedim.

- "Pislik herif, şimdi şekerleme yerine seni yiyeceğim."

- "Peki oyuncak ister misin? Hangi oyuncakları seversin?"

King Kong beni duymamazlığa geldi. Cindy'ye baktı.

- "Onu öldürmemi ister misiniz?"

- "Hayır Brewster. Yalnızca biraz yamult ki, birkaç gün ayağa kalkamasın."

- "Tamam."

Bana yaklaştı.

- "Brewster, başkanlık seçimlerinde kime oy vermiştin?" diye sordum.

- "Ha?"

Bir an durup düşündü.

Bu duraklamadan faydalanıp, elimdeki kamerayı hayalarına geçirdim. Tam hedefi vurmuştum. Acıyla bükülüp, orasını kavradı. Bir hamle daha yapıp, bu kez bütün gücümle kamerayı tam gırtlağına vurdum. Objektifin kırıldığını duydum.

King Kong sarsıldı ve kanepenin üstüne yüzüstü kapaklandı.Vücudunun yarısı kanepenin dışına taşmıştı.

Cindy'ye baktım.

- "Hala senin peşindeyim, unutma!" dedim.

- "Bu adam çıldırmış" diye bağırdı.

- "Sanırım haklısın" dedi Celine.

Arkama bile bakmadan topukladım hemen.

Bir gün daha boşa geçmişti.

15

Ertesi gün büromdaydım. Herşey birbirine karışmıştı. Tam anlamıyla çıkmaz sokaktaydım. Çok kötü bir gece geçirmiştim. Uyuyabilmek için sarhoş olup sızmayı denedim. Ama oturduğum dairenin duvarları çok inceydi. Gece boyunca yandaki komşumun konuşmalarını dinlemek zorunda kaldım.

- "Bu kobra, ağzına kadar beyaz yapışkan bir sıvıyla dolmuş durumda. Sıvıyı dışarı atmak zorundayım, yoksa kalbime inecek!"
- "Bu tamamen senin problemin canım."
- "Ama biz evliyiz!?"
- "Çok çirkinsin."
- "Daha önce hiç söylememiştin bunu."
- "Şimdi farkettim."
- "İçimdeki sıvı, kulaklarımdan taşacak güzelim. Hemen bir şeyler yapmamız gerekiyor."
- "Ne yapacaksan bensiz yap, piston kılıklı herif!"
- "Pekala, tamam. Nerde bizim kedi?"
- "Kedi mi? Hayır, seni aşağılık herif! Benim sevgili kedimi beceremezsin!"
- "Nerde bu allahın belası kedi? Bir dakika önce buradaydı."
- "Hayır, yapamazsın. Yapamazsın. Kedim olmaz!"

Ne kadar içsem de uyuyamıyordum. Öylece oturup, bardakları birbiri ardına devirdim. Ama boşunaydı.

Biraz önce söylediğim gibi, büromda oturuyordum. Kendimi işe yaramaz hissediyordum. Beceriksiz herifin tekiydim. Dışarıda milyonlarca kadın vardı ve bir tanesi bile bana ilgi göstermiyordu. Neden? Çünkü beceriksizin tekiydim. Üstlendiği hiçbir işi çözemeyen, işe yaramaz bir dedektiftim.

Masamın üzerinde uçan bir sineği izledim. Defterini dürmek için hazır pozisyonda bekledim.

O anda kafamda bir şimşek çaktı.

Oturduğum yerde zıpladım.

Celine, Cindy'ye sigorta poliçesi satıyordu. Jack Bass adına hayat sigortası. İkisi birlikte Bass'ı öldürüp kaza süsü vereceklerdi. İkisi işbirliği içindeydiler. Onları kıskıvrak yakalamıştım işte. Jack Bass'in başı ciddi biçimde dertteydi. Bu arada Bayan Ölüm, Celine'i istiyordu. Ve Kırmızı Kılangıç hala bulunamamıştı.

Ama bir şeylere yaklaştığımı hissediyordum. Büyük bir şeye hem de. Elimi cebimden çıkarıp ahizeyi kaldırdım. Sonra yerine koydum. Kime ne anlatabilirdim ki gecenin bu saatinde. Jack Bass'ın başı dertteydi. Düşünmem gerekiyordu. Düşünmeye çalıştım. Sinek hala masamın üzerinde uçuyordu. At yarışı rehberini katladım. Ayağa kalkıp, sineğe bir fiske savurdum. İsabet ettirememiştim. Anlaşılan, şanslı günümde değildim. Şanslı bir hafta geçirdiğim de söylenemezdi. Ne de şanslı bir ay. Ne de şanslı bir yıl. Ne de şanslı bir hayat. Allah kahretsin.

Tekrar koltuğuma oturdum. Ölmek için doğmak. Hayatından bezmiş zavallı bir kemirgen gibi yaşamak kaderimdi sanki. Yaşadığın andan çılgınca zevk almak bana hiç nasip olmayacak mıydı? Neden kendi cenaze törenimi izliyormuş gibi hissediyordum?

O anda kapı ardına kadar açıldı. Celine karşımda duruyordu.

- "Ne arıyorsun burda?" dedim.
- "Nasılsın Belane?"
- "Kapıyı çalma alışkanlığın yok mu senin?"
- "Duruma bağlı." dedi."Oturabilir miyim?"
- "Derdini ayakta da anlatabilirsin."

Puro kutuma uzandı, bir tane aldı, jelatinini açtı, ucunu ısırdı. Çakmağını çıkarıp yaktı, derin bir nefes çekti ve ortalığı duman içinde bırakacak şekilde üfledi.

- "Puro satılıyor dışarıda, biliyorsun değil mi?" dedim.
- "Ne satılmıyor ki?"

- "Hava. Ama yakında onu da satacaklar... Evet, ne istiyorsun?"
- "Bak dostum, beni dinle..."
- "Yavşaklığı bırak. Ben senin dostun değilim."
- "Tamam, tamam... Öyle olsun."
Karşıma oturdu. Ayaklarını masamın üstüne yerleştirdi.
- "Ayakkabıların güzelmiş." dedim."Fransa'dan mı aldın?"
- "Fransa veya Mozambik, ne farkeder ki?"
Büyük bir duman kütlesi daha üfledi suratıma doğru.
- "Neden buraya geldin?" diye sordum.
- "İyi soru. Yüzyıllardır insanları meşgul etmiş bu soru."
- "Ne demek istiyorsun sen?"
- "Biraz sakin ol tanrı aşkına. Problemli bir çocukluk geçirmiş insanlar gibi davranıyorsun."
Bu lafın üzerine esnemekle yetindim.
- "Bak, durum şu... İki taraftan da boğazına kadar batmış durumdasın. Bir taraftan haneye tecavüz, diğer taraftan saldırı ve ağır yaralama..."
- "Ne?"
- "Brewster artık ancak harem ağalığı yapabilir. Adamın hayalarını mahvetmişsin, buruşuk kağıda dönmüşler. Belki bir de alto-soprano şarkı söyleyebilir bundan sonra."
- "Eee....?"
- "Şimdi ortada bir haneye tecavüz, bir de ağır yaralama suçu var. Ben de bunları yapanın kim olduğunu biliyorum."
- "Eee...?"
- "Polis belki bu durumla ilgilenebilir, diye düşünüyorum."
- "Elinde hiç kanıt var mı?"
- "Üç tane tanık var."
- "Ooo, bayağı çokmuş!"
Celine ayaklarını masamdan indirdi, bana doğru eğilip gözlerime baktı.
- "Belane, bana on bin dolar borç vermeni istiyorum."
- "Bak sen! Şantaj! Seni domuz! Demek şantaj yapıyorsun ha?"

Keyfim yerine gelmişti. Kendimi çok iyi hissediyordum.

- "Bu şantaj falan değil, serseri. Yalnızca senden on bin dolar borç istiyorum. Borç, anladın mı?"

- "Borç mu? Geri ödeyeceğine dair teminat ne olacak?"

- "Hiçbir şey."

Oturduğum yerden kalktım.

- "Seni aşağılık sürüngen. Tehditlerine pabuç bırakacağımı mı sandın?"

Üzerine doğru yürüdüm.

- "Brewster, şimdi!" diye bağırdı birden.

Kapı tekrar ardına kadar açıldı ve eski dostum Brewster içeri girdi.

- "Merhaba Mr. Belane." dedi oldukça tiz bir sesle. Sesi incelmişti, ama o devasa vücudu yerli yerinde duruyordu. Hayatımda gördüğüm en iri insan benzeri yaratıktı. Masamın çekmecesini açtım, .45'lik colt'umu çıkartıp Brewster'a doğrulttum.

- "Bak tatlı çocuk, bu elimdeki şey bir treni bile durdurabilir. Hadi, trencilik oynamak ister misin? Hadi çuf çufum benim. Gel üstüme de, bir hava deliği açayım sana.

Tabancanın emniyetini açtım ve Brewster'ın tam göbeğine nişan aldım.

Brewster öylece kala kaldı.

- "Ben hoşlanmadım bu işten..." dedi.

- "Bak tatlı çocuk, şu köşedeki kapıyı görüyor musun?"

- "Hı hıı."

- "Orası tuvalet. Şimdi, oraya gidip klozete oturmanı istiyorum. Donunu indirip indirmemen beni hiç ırgalamıyor. Yalnızca oraya girip, ben sana çıkmanı söyleyinceye kadar oturmanı istiyorum."

- "Tamam."

Söylediğim gibi içeri girip kapıyı kapattı. Koca goril karşımda yelkenleri indirmişti.

Bu kez .45'liği Celine'e çevirdim.

- "Şimdi sen de..." dedim.

- "Hayatının hatasını yapıyorsun Belane."

- "Ben hayatım boyunca hata yaptım. Şimdi sen de adamının yanına giriyorsun. Hadi, kımılda!"

Celine purosunu söndürdü, sonra yavaşça tuvalete doğru yürüdü. Ben de peşinden yürüdüm. Tabancanın namlusuyla sırtından dürtüyordum.

- "Gir içeri!"

İçeri girip kapıyı kapattı. Anahtarımı çıkarıp tuvaletin kapısını kilitledim. Sonra çalışma masasını yavaşça tuvalet kapısının önüne doğru itmeye başladım. Santim santim itebiliyordum. Eşek ölüsünden beterdi. On dakikada ancak beş metre itebildim. Nihayet masayı tam olarak kapıya dayamayı başardım.

İçerden Celine'in sesi geliyordu.

- "Belane, bizi serbest bırakırsan her şeyi unuturum. Senden para istemiyorum. Polise gitmeyeceğim. Brewster da zarar vermeyecek sana. Ve Cindy'ye göz kulak olacağım."

- "Boşuna kendini yorma. Cindy'ye ben göz kulak olacağım. Hem de ona feleğini şaşırtacağım."

İkisini öylece içerde bıraktım. Büronun kapısını kilitleyip asansörle aşağı indim. Kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım. Caddede karşıma çıkan ilk dilenci kılıklı adama bir dolar verdim. Biraz sonra gördüğüm ikincisine, demin birinciye para verdiğimi söyledim. Üçüncüsüne de aynı şeyi yaptım, vs. Bugün hava is kokmuyordu sanki. Belirli bir amaçla, hızla yürüyordum. Öğle yemeğinde karides ve patates kızartması yemeye karar verdim. Yürürken ayaklarım kaldırımda çok şık görünüyordu.

16

Yemekten sonra, Cindy'nin evinin biraz aşağısına park ettim arabamı. Kırmızı Mercedes'i garajın önünde duruyordu. Büyük bir olasılıkla, Celine ve Brewster'ın dönmelerini bekliyordu. Ne yazık! Haberleri dinlemek için radyoyu açtım.

- "Aptal herif! Hala hiçbir ilerleme kaydedemedin." diye bir ses duyuldu radyodan.
- "Kim? Ben mi?" diye sordum farkında olmadan.
- "Senden başkası var mı arabanın içinde aptal?"
Sağa sola bakındım. "Evet." dedim. "Yalnızım şu anda."
- "O zaman kaldır kıçını da, iş yap biraz!"
Radyodan gelen ses, Bayan Ölüm'e aitti.
- "Dinle güzelim. Senin meselenin üzerinde çalışıyorum şu anda. Önemli bir adım attım."
- "Neymiş bu adım?"
- "Celine'in ilişki kurduğu birini buldum. Her şey birbirine düğümleniyor."
- "Yürürken ayaklarının düğümlendiğini biliyorum da... Hep boş konuşuyorsun! Celine nerde şu anda, onu söyle bana!"
- "200 kiloluk bir gorille birlikte bir tuvalette kilitli."
- "Ne halt ediyor orada?"
- "Oraya kapatıp biraz sakinleşmesini sağladım."
- "Ona zarar vermeni istemiyorum. O benim."
- "Adamının canını yakmayacağım güzelim. İzci sözü."
- "Belane, bazen senin beyninde bir sakatlık olduğu hissine kapılıyorum."
- "Kes sesini." diye bağırıp radyoyu kapattım.
Orada öylece oturup kırmızı Mercedes'e bakarken Cindy'yi düşündüm. Yedek video kameram yanımdaydı. Eyleme geçmeye hazırdım. Tekrar eve dalıp baskın yapacaktım. Belki önemli bir telefon konuşması yaparken yakalayabilirdim onu. Önemli bir delil ele geçirebilirdim. Kuşkusuz, tehlikeli bir işti bu. Güpegündüz hem de. Ama tehlikeye atılmaya hazırdım. Gerçi biraz kulaklarım uğulduyor, biraz da (doğrusunu söylemek gerekirse) üç buçuk atıyordum. Ama insan dünyaya bir kere gelir, değil mi? Lazarus hariç tabii ki. Zavallı serseri, iki kere ölmek zorunda kalmıştı. Ama ben Nick Belane'dim. Böyle bir fırsat bir kere çıkardı karşıma. Hayatta yürekli olmak gerekiyordu.
Mini kameramı alıp arabadan çıktım. Görünüşü kurtarmak için elime bir de çanta aldım. Kabanımın kapşonunu sol gözü-

mü kapatacak kadar önüme çekip eve doğru yürüdüm. Duyargalarım pür dikkat çalışıyordu! Bu evde mutlaka bir haltlar dönüyordu. Emindim. Heyecandan dilimi ısırdım. Ağzımdaki kanı tükürüp kapıya geldim. Hiç zorlanmadım. 47 saniye sonra içerdeydim.

Kulaklarımı dikip holden geçtim. Bir takım sesler duyuyordum. Bir kadın, bir de erkek vardı içerde. Merdivenin başında biraz duraladım. Evet, sesler üst kattan geliyordu. Yavaşça yukarı çıktım. Sesleri daha net duyabiliyordum artık. Önce Cindy'nin sesini tanıdım. Biraz daha yürüyüp, seslerin geldiği odanın kapısında durdum. Yatak odasının önünde durduğuma kuşku yoktu. Kapıya iyice kulağımı dayadım.

Cindy gülüyordu.

- "O elindekiyle ne yapacağını sanıyorsun sen?"

- "Tahmin et bakalım güzelim... Uzun süredir bu anı bekliyorum."

- "O zaman doğru yere geldin, koca çocuk."

- "İliklerine kadar içine gireceğim senin."

- "Bak sen!"

- "Seni kaltak! Şimdi görürsün."

Cindy'nin yeniden güldüğünü duydum. Bir an sessizlik oldu. Kapının önünde biraz daha bekledim. Sonra bir takım sesler duyulmaya başladı. Derin nefes alışlar, sürtünme sesleri ve yatak yaylarının gıcırtısı geliyordu içeriden.

- "Oh." dedi Cindy. "Oh, tanrım..."

Çantamı yere bıraktım, kamerayı çalıştırdım ve kapıya bir tekme attım.

- "Suç üstü yakaladım seni işte." diye bağırdım.

Adam, olduğu yerden başını çevirip "Neler oluyor?" dedi. Cindy adamın omuzlarında duran bacaklarını aşağı indirdi ve bir çığlık attı.

Adam yataktan fırlayıp bana baktı. Berbat suratlı, şişman orospu çocuğunun tekiydi.

- "Ne boklar dönüyor burda?" diye bağırdı.

Adam Jack Bass'di. Aman tanrım, adam Jack Bass'di.

Arkamı döndüğüm gibi merdivenden aşağı koştum.

- "Allah kahretsin!" diye bağırdım.

Kapıya doğru koşarken, göz ucuyla arkama baktım. Jack Bass merdivenin başında dal taşak duruyordu. Elinde bir şey vardı. Bir tabanca. Nişan alıp ateş etti. Ölümün soluğu, sağ kulağımın hemen üstünden geçti. Can havliyle koşup, bahçeden geçtim. Bir an önce arabama ulaşmaya çalışıyordum. Bir yandan elma yerken, bir yandan da caddede bisikletiyle aptal aptal gezinen yaşlı adamı zamanında göremedim. Büyük bir gürültüyle çarpıştık. Adam tepetaklak yere kapaklandı. Bisikletin ön tekerleği havada dönüyordu. Adamcağız iki seksen serilmişti yola.

Hemen kendimi toparlayıp arabama atladım. Tekerlekleri öttürerek hareket ettim. Jack Bass'ın evinin önünden geçerken gazı sonuna kadar kökledim. Bass çırılçıplak kapının önüne kadar çıkmıştı. Üç el daha ateş etti. Birinci kurşun dikiz aynama asılı olan maymunun defterini dürdü. İkinci kurşun hemen yanımdan geçip gitti. Üçüncüsü de torpido gözüne saplanıp kaldı.

Nihayet uzaklaşmıştım oradan. İzimi kaybettirmek için, gördüğüm bütün yan sokaklara saptım. Sonra ana caddeye çıkıp trafiğe karıştım. Tipik bir Los Angeles günüydü. Hava is kokuyordu, güneş bulutların arasından ucunu gösteriyor ve aylardır yağmur yağmıyordu.

Bir McDonald's'a girdim. Büyük patates, kahve ve tavuklu hamburger ısmarladım.

17

Büroma geri döndüm. Brewster ve Celine tuvaletin kapısını kırıp gitmişlerdi. Masayı yerine çekmek on beş dakikamı aldı.

Oturup, olayların arasındaki bağlantıları kurmaya çalıştım.

Şu anda herkes benim peşimdeydi: Celine, Brewster, Cindy, Jack Bass ve Bayan Ölüm. Hatta belki Barton bile.

Artık kimin müşterim olduğundan ya da hiç müşterim kalıp

kalmadığından bile emin değildim.

Rahatlıkla tutuklanmama yol açabilecek bir sürü suç işlemiştim son günlerde. Beni öldürmeye dünden razı bir sürü düşman kazanmıştım. Bürom artık çok tehlikeli bir yerdi benim için. Elimi belime atıp, .45'liğimi yokladım. Yerindeydi. Dostum benim. Hayır, beni büromdan kaçırtamayacaklardı. Bürosuz bir dedektife dedektif denemezdi zaten.

Ama hala Celine'in gerçekten Celine mi olduğunu bilmiyordum ve Kırmızı Kılangıç'ı hala bulamamıştım. Hiçbir şey ilerlemiyordu.

Bugün uzun bir gün olmuştu. Ayaklarımı masanın üzerine koyup arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım. Biraz sonra uyuyakaldım.

Rüyamda ucuz bir barda oturuyordum. Duble viski soda içiyordum. Varlığıyla yokluğu pek belli olmayan silik kişilikli bir barmenin dışında, içerdeki tek müşteri bendim. Barmen, barın öteki ucunda oturmuş gazete okuyordu. Birden, sağlam ayakkabı olmadığı her halinden belli olan serseri kılıklı birisi girdi içeri. Adamın kendisine bir iyilik yapıp, en kısa sürede traş olması, saçlarını kestirmesi ve banyo yapması gerekiyordu. Ayaklarına kadar uzanan kirli, sarı bir yağmurluk vardı üzerinde. Yağmurluğun altından beyaz bir t-shirt ve rengi atmış bir turuncu kravat görünüyordu. Bana doğru yaklaşmasıyla, yoğun bir koku dalgası da burnuma ulaştı. Gelip tam yanımdaki tabureye oturdu. İçkimden bir yudum aldım. Barmen bir tarafa baktı. Bir an göz göze geldik.

- "Karnım aç." dedi. "O kadar açım ki, bir atı bile yiyip kalkabilirim."

- "Üstüne bahis oynadığım atlardan birini yemezsin umarım" dedim. Biliyorum, iyi bir espri değildi.

Silik bir kişiliği olmasına şaşırmamak lazımdı. Pek öyle özel bir insan değildi. Dal gibi ipinceydi. Avurtları çökmüştü. Yanaklarında et değil, yalnızca deri vardı sanki. Başımı başka yöne çevirdim.

Diğer adam hala yanımda oturuyordu.

- "Pısst..." dedi birden.

Duymamazlığa geldim. Tekrar başımı barmene çevirdim.

- "Dinle bak." dedim. "İçkimi bitirir bitirmez dükkanı kapatabilirsin. Sonra gidip bir şeyler yersin."

- "Teşekkürler." dedi. "Burayı açık tutmak zorundayım. Merak etme, başımın çaresine bakarım ben."

- "Pısst..." dedi yanımdaki adam tekrar.

- "Kulağımın dibinde tıslamaktan vazgeç!" dedim dönüp.

- "Elimde işine yarayacak bir bilgi var..."

- "İhtiyacım yok. Bilgi edinmek istediğimde kitap okurum."

- "Ama bu kitaplarda bulamayacağın bir bilgi."

- "Ne gibi?"

- "Kırmızı Kırlangıç!"

- "Hey barmen!" diye bağırdım. "Yanımdaki beyefendiye benden bir içki ver. Viski kola olsun."

Barmen içkiyi hazırlamaya girişti.

- "Redondo Beach'de mi oturuyorsun?" diye sordu adam.

- "Hayır, Doğu Hollywood'da."

- "Tıpkı sana benzeyen birini tanıyorum. Redondo Beach'de oturuyor."

- "Demek öyle!"

- "Yaa."

Adamın içkisi geldi. Bir dikişte bitirdi.

- "Bir kardeşim vardı." dedi. "Glendale'de oturuyordu. İntihar etti."

- "Sana benziyor muydu?" diye sordum.

- "Hı hı."

- "Anladım neden intihar ettiğini."

- "Bir kız kardeşim var, Burbank'de oturuyor."

- "Kafa ütülemeye devam edecek misin daha?"

- "Kafa ütülemiyorum ben!"

- "Kırmızı Kılangıç'tan bahset bana."

- "Ben de tam o konuya geliyordum."

- "Devam et."

- "Boğazım kurudu..."
- "Barmen, beyefendiye deminkinden bir tane daha."

Adam içkisinin gelmesini bekledi. İçki gelince, yine bir dikişte bitirdi. Sonra dönüp o küçücük, mahmur ve anlamsız gözleriyle bana baktı.

- "Kırlangıç yanımda." dedi.
- "Ne?"
- "Yani cebimde şu anda."
- "Çok güzel. Göster bakalım!"

Elini cebine sokup aranmaya başladı. Uzun uzun karıştırdı cebini.

- "Sanırım... bulamıyorum..."
- "Seni açıkgöz serseri. Ağzına sıçacağım senin."
- "Ama eminim, cebimdeydi..."
- "İçtiğin içkileri burnundan kusturacağım sana, aşağılık herif."
- "Bir saniye... Dur... Buldum galiba... Evet. Diğer cebimdeymiş. Yanlış cebimde arıyormuşum."
- "Bak sen!"
- "Evet... Bak işte, gördün mü Kırmızı Kırlangıç!"

Cebinden bir şey çıkartıp barın üstüne koydu. Ölü bir güvercindi.

- "Bu yalnızca ölü bir güvercin." dedim.
- "Hayır. Kırmızı Kırlangıç işte bu!"

İçkiler için barın üstüne biraz para bıraktım. Ayağa kalkıp, herifi kirli yağmurluğunun yakasından kavradım. Adamı dışarı kadar sürükleyip, bütün gücümle sokağa fırlattım. Barın kapısını kapatmak için dönünce içerdeki barmeni gördüm. Ölü güvercini almış, afiyetle yiyordu. Ağzı kuş tüyü ve kan içindeydi. Bana el salladı.

Telefon çalınca birdenbire uyandım.

18

Ahizeyi kaldırdım.

- "Belane Dedektiflik Bürosu..."

- "Adım Grovers, Hal Grovers. Bana yardım etmenizi istiyorum. Polis bana inanmıyor. Derdimi anlatınca alay ediyorlar."

- "Mesele nedir Mr. Grovers?"

- "Peşimde bir uzaylı var."

- "Ha, ha, ha... Yapmayın lütfen Mr. Grovers..."

- "Görüyor musunuz, herkes gülüyor bana!"

- "Özür dilerim Grovers. Ama konuşmaya devam etmeden önce, ücretimi söylemeliyim sana."

- "Ne kadar?"

- "Saat başına altı dolar."

- "Bunun problem olacağını sanmıyorum."

- "Karşılıksız çek falan istemem, yoksa taşaklarını eline veririm. Anlaştık mı?"

- "Benim para problemim yok. Benim başım bu kadınla belada."

- "Hangi kadınla?"

- "Anlasana, deminden beri bahsettiğim kadın, şu uzaylı!"

- "Peşindeki uzaylı bir kadın mı?"

- "Evet, evet..."

- "Nerden biliyorsun kadın olduğunu?"

- "Kendisi söyledi."

- "İnandın mı uzaylı olduğuna?"

- "Yaptıklarını görsen, sen de inanırdın."

- "Ne gibi?"

- "Ne bileyim, tavanda yürüyor falan, işte böyle şeyler..."

- "Grovers, içki içer misin sen?"

- "Tabii. Ya sen?"

- "İçkisiz yaşayamam... Bak Grovers, somut bir adım atabilmemiz için buraya şahsen gelmen gerekiyor. Ajax Binası'nın

üçüncü katındayım. İçeri girmeden önce kapıyı vurmayı unutma."

- "Kapıyı nasıl vurayım?"
- "Tak tak taka tak tak diye vur. O zaman gelenin sen olduğunu anlarım."
- "Anlaştık Mr. Belane."

Beklerken dört tane sinek öldürdüm. Kahretsin. Ölüm her yerde kol geziyordu. İnsan, kuş, dört ayaklı, sürüngen, kemirgen, böcek ya da balık farketmiyordu. Hiçbirinin yaşama şansı yoktu. Ölüm tepemize binmişti. Bu duruma karşı ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. İçimi bir sıkıntı kapladı. Mesela süpermarkette aldıklarımı kesekağıdına dolduran çırağı izlesem bile, çocuğu tuvalet kağıtları, bira kutuları ve tavuk göğüsleriyle kaplı bir mezara kendi kendini gömerken görüyordum.

Biraz sonra kapı beklediğim biçimde vuruldu. "İçeri buyrun Mr. Grovers." dedim.

Pek öyle özel birisi değildi. 1.60 boyunda, 80 kilo, 38 yaşında ve griye çalan yeşil gözleri vardı. Sol gözündeki tik, küçük çirkin bir sarı bıyık ve tepesi giderek kelleşen aynı renk saçlar, dış görünümünü tamamlıyordu. Karşıma oturdu.

Bir süre birbirimize bakıp durduk.

- "Grovers, neden konuşmuyorsun?"
- "Önce senin konuşmanı bekliyordum."
- "Neden?"
- "Bilmiyorum."

Koltuğuma yaslandım, bir puro yakıp, ayaklarımı masanın üstüne koydum. Puromdan derin bir nefes çektim ve dumandan kusursuz bir halka üfledim.

- "Şu kadın... uzaylı olan... biraz bahsetsene ondan..."
- "Adının Jeannie Nitro olduğunu söylüyor..."
- "Devam edin Mr. Grovers."
- "Polislerin yaptığı gibi bana gülmeyeceksin değil mi?"
- "Kimse polisler gibi gülemez Mr. Grovers."
- "Bu uzaylı kadın bir takım acayip numaralar çeviriyor bura-

da."

- "Peki neden bu kadından kurtulmak istiyorsunuz?"

- "Ondan korkuyorum. Aklımı kontrolü altında tutuyor."

- "Nasıl yani?"

- "Benden istediği her şeyi yapmak zorunda kalıyorum."

- "Diyelim ki kakanı yemeni söyledi sana. Bunu da yapar mısın?"

- "Sanırım, evet!"

- "Grovers sen yalnızca bu kadınla düzüşmekten korkuyorsun galiba. Aynı dertten muzdarip bir sürü erkek var dünyada."

- "Hayır, düşündüğün gibi değil. Yaptığı acayip numaralar korkutuyor beni."

- "Kadınların bütün numaralarını bilirim ben Grovers..."

- "Onu birden bire ortaya çıkarken ya da tavandan geçip yok olurken görmedin ama!"

- "Beni sıkıyorsun Grovers. Anlattıkların saçma sapan şeyler..."

- "Hayır, konuştuklarım doğru Mr. Belane."

- "*'Konuştuklarım!?'* Nerelisin sen Grovers? Dağlardaki köylerde yaşıyormuş gibi konuşuyorsun."

- "Sen de pek dedektife benzemiyorsun Mr. Belane."

- "Ha? Peki neye benziyormuşum?"

- "Hımın... Bir düşüneyim..."

- "Düşünmen çok uzun sürmesin. Saatte altı dolar yazıyor, ona göre!"

- "Sen daha çok bir ... bir sıhhi tesisatçıya benziyorsun."

- "Sıhhi tesisatçı mı? Tesisatçı ha? Pekala. Tesisatçılar olmasaydı ne yapardık biliyor musun sen? Hayatımızda tesisatçılardan daha önemli yeri olan birisini gösterebilir misin bana?"

- "Devlet başkanı."

- "Başkan mı? Bak, yanıldın işte. Her ağzını açışında yanlış veya saçma bir şey söylüyorsun Grovers."

- "Yanılmıyorum."

- "Bak, gördün mü? Yine yanlış bir şey söyledin."

Puromu söndürüp bir sigara yaktım. Bu herif geri zekalı ser-

serinin tekiydi. Ama ne olursa olsun, müşteriydi. Uzun uzun baktım yüzüne. Bu adamın yüzüne bakmak insanı yoruyordu. Bakışlarımı çevirip, sol kulağının üstüne bakmaya başladım.

- "Pekala Grovers. Ne yapmamı istiyorsun? Bu uzaylıya yani. Jeannie Nitro muydu adı?

- "Bir daha hiçbir şekilde beni rahatsız etmemesini sağla."

- "Ben kiralık katil değilim Grovers."

- "Nasıl yaparsan yap, onu benden uzaklaştır."

- "Seviştin mi?"

- "Bugün mü?"

- "Yani onunla seviştin mi?"

- "Hayır."

- "Peki bu kadının nerde oturduğunu, telefonunu, mesleğini biliyor musun? Vücudunda özel bir işaret veya dövme var mı? Hobileri neler? Garip alışkanlıkları var mı?"

- "Yalnızca son söylediğin..."

- "Neymiş?"

- "Tavanda yürüyor falan."

- "Grovers, sen kafayı yemişsin. Dedektif değil, psikolog lazım sana."

- "Bir sürü psikoloğa gittim."

- "Peki ne dediler?"

- "Hiç. Yalnızca saat başına altı dolardan daha fazla paramı aldılar."

- "Kaç paranı aldılar?"

- "Saat başına tam yüz yetmiş beş dolar."

- "İşte kafayı yediğinin kanıtı."

- "Nasıl yani?"

- "İnsanın bu kadar parayı ödemesi için çatlak olması gerekir."

Öylece oturup birbirimize baktık. Uzun bir sessizlik oldu. Düşünmeye çalışıyordum. Şakaklarım ağrıyordu.

Birden kapı ardına kadar açıldı. Ve içeri bir kadın girdi. Ama ne kadın! Nasıl anlatsam, bilmem ki? Dünyada milyarlarca kadın var, değil mi? Bunların bazıları güzeldir. Bazıları da olduk-

ça güzeldir. Buraya kadar tamam. Fakat bazen tabiat ana biz erkeklere bir oyun oynar ve gerçekten çok özel bir kadın çıkartır ortaya. Şöyle akla hayale sığmayacak kadar güzel bir kadın. Yani bakarsınız ve gözlerinize inanamazsınız. Yürüyüşü, duruşu, bacakları, göğüsleri, elleri, gülümsemesi, hepsi ayrı ayrı zaten çok güzeldir. Ve hepsi birleşip bir tek vücutta bir araya gelmiştir. Üstüne üstlük bir de hani kendisini görünce içine düştüğünüz çaresizlikle alay etmeye hazır bir ifade vardır dudaklarında... İşte böyle bir şey, büromdan içeri girdi.

Kadını görür görmez Grovers hemen ayağa kalktı.

- "Jeannie!"

Kadın, ayaklarına paten takmış bir striptizci kıvraklığıyla odanın içine süzüldü. Sanki duvarlar bile kadının çekim alanına kapılıp titremeye başlamışlardı. Grovers'a baktı.

- "Hal, ne arıyorsun bu ikinci sınıf dedektifin yanında?"

- "Hey, sözlerine dikkat et!" dedim.

- "Bak Jeannie, küçük bir problemim var ve düşündüm ki, birilerinden yardım istesem iyi olacak."

- "Ne problemiymiş bu?"

- "Söyleyemem, çok özel bir mesele."

- "Hal, ben yanında oldukça hiçbir problemin olamaz senin. Söz konusu olan her neyse, bu ikinci sınıf dedektiften daha iyisini yaparım."

- "Yok ya?" dedim. "Hadi kobranı on sekiz santim kaldırsana!"

- "Seni sapık domuz!"

- "Hah ha, işte böyle geçirirler adama!" dedim.

Jeannie odanın içinde biraz dolaştı. Sanki iyice aklımızı başımızdan almak için bilerek yapıyordu bunu. Grovers'a baktı.

- "Gel buraya kuçu kuçum. Yerde sürünerek bana gel. Hadi!"

- "Sakın yapma Hal!" diye bağırdım.

Çok geçti. Hal yerde köpek gibi sürünmeye başlamıştı bile. Kadının ayaklarına kadar gidip durdu.

- "Şimdi dilini çıkar, ayakkabılarımın ucunu yala bakalım!"

Grovers söyleneni yaptı. O yalamaya devam ederken Jeannie

de pis pis sırıtarak bana bakıyordu. Yüzündeki ifade tahammül edilecek gibi değildi. Yerimden fırladım.

- "Seni aşağılık orospu!" diye bağırdım.

Kemerimi çıkarıp ikiye katladım. Sıkıca tutup kadına doğru yürüdüm.

- "Seni pis kaltak, ağzına sıçacağım şimdi!"

Vücudum heyecan ve zevk dalgasıyla kaplanmıştı. O muhteşem kalçalarını gözlerimin önüne getirdim. Her tarafımı ateş basmıştı.

- "Bırak o kemeri pis serseri!" dedi Jeannie ve parmaklarını şıklattı. Kemer elimden düştü. Olduğum yerde taş kesildim.

Kadın Grovers'a döndü.

- "Hadi aptalım benim. Kalk ayağa. Bu salak yerden gidiyoruz."

- "Evet sevgilim."

Grovers ayağa kalkıp kadını izledi. Birlikte çıkıp gittiler. Ben hala kımıldayamıyordum. Kaltak, ışın tabancası falan kullanmış olmalıydı. Hala heykel gibiydim. Bilmiyorum, belki de yanlış mesleği seçmiştim. Yaklaşık yirmi dakika sonra tüm vücudumda garip bir titreme hissetttim. Sonra kaşlarımı oynatabildiğimi farkettim. Sonra da ağzımı.

- "Allah kahretsin!" dedim.

Sonra vücudumun diğer parçaları da çözülmeye başladılar. Nihayet bir adım atabildim. Sonra bir adım daha. Yalpalayarak masama yürüdüm. Çekmeceyi açıp votka şişesini çıkardım. Kapağını açıp büyük bir yudum aldım. O günü bitmiş kabul edip, ertesi gün her şeye yeniden başlamaya karar verdim.

19

Ertesi gün büromda otururken kafam son derece karışıktı. Kimin hala müşterim olduğu ve neler döndüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu karışıklığı aydınlatabilmek için aklıma ge-

len her şeyi denemeye karar verdim. Jack Bass'in iş telefonunu bulup numarayı çevirdim.

- "Bass, ben Belane..."
- "Seni orospu çocuğu!"
- "Laflarına dikkat et. Yoksa haddini bildiririm sana."
- "Gelecek sefer evime baskın düzenlediğinde denesene bunu, görelim bakalım kim kime haddini bildiriyor!"
- "Bak Jack, benim bütün gördüğüm yalnızca inip çıkan şişman bir kıçtı. Başını çevirene kadar o adamın sen olduğunu bilmiyordum."
- "Başka kim olabilirdi ki sersem? Başka bir adamın benim evimde karımı becerdiğini düşünmüyorsun değil mi?"
- "Şimdiye kadar birçok kez oldu ama."
- "Ne?"
- "Senin evinde demek istemedim."
- "Nerde peki?"
- "Bunun önemi yok."
- "Önemli olan neymiş?"
- "Yani benim kastettiğim şeyin seninle bir ilgisi yok. Boş lafı bırakalım da, biz asıl meseleyi konuşalım."
- "Ne meselesi?"
- "Hala senin için çalışıyor muyum, çalışmıyor muyum?"
- "Hiçbir ilerleme kaydedemiyorsun. Tek yaptığın kıçımı videoya çekmek."
- "Önemli bir iz üzerindeyim Jack."
- "Ne gibi mesela?"
- "Bir bağlantı yakaladım."
- "Ne?"
- "Olayların arasında bir bağ kurdum."
- "Bağlantı, bağ, ... Neden bahsediyorsun sen?"
- "Karınla o adam arasında bir ilişki olduğunu kanıtlayabilirim. Adamı tanıyorum. Şüpheli birisi. İkisi birlikte pis işler çeviriyorlar."
- "İkisini yatakta mı yakaladın?"
- "Daha değil."

- "Neden peki?"
- "Bilerek yavaş hareket ediyorum. Kurduğum tuzağa düşmelerini bekliyorum."
- "İkisinin hemen hakkından gelemiyor musun?"
- "Kuşların eyleme geçeceğim doğru zamanı bana haber vermelerini bekliyorum."
- "Anlamadım. Ne yapıyorsun?"
- "Onları suçüstü yakalamak için bekliyorum."
- "Ne yaptığını bildiğinden emin değilim Belane."
- "Kesinlikle eminim. Mutlaka bir punduna getirip o adamın ağzına sıçacağım."
- "Böyle kaba konuşmak zorunda mısın?"
- "Dünyayı toz pembe görmekten vazgeç Jack. Ben burda bütün gücümle meselenin köküne inmeye çalışıyorum."
- "Köküne mi?"
- "Karına haddini bildirmek istiyorum. Bunu yapmamı istiyorsun, değil mi?"
- "Ben yalnızca kanıt istiyorum."
- "Suçüstü yapınca kanıtın en sağlamını göreceksin Bass."
- "Gerçekten sonuca yaklaştığına emin misin Belane?"
- "Kokusunu alıyorum. Bütün duyularımla hissediyorum... Karının dostu olan adamı tanıyorum. Herif Fransız. Fransızların özelliğini bilirsin değil mi?"
- "Hayır bilmiyorum. Neymiş özellikleri?"
- "Eğer bilmiyorsan, ben söyleyemem bunu sana. Zamanımı gevezelik yaparak değil, çalışarak geçirmek istiyorum ben. Şimdi söyle bana. Karını izlemeye devam ediyor muyum, etmiyor muyum?"
- "Sonuca yaklaştığını söylüyorsun ha?"
- "Gölgelerinden daha yakınım onlara şu anda."
- "Nasıl yani?"
- "Beni istiyor musun, istemiyor musun? Onu söyle sen Bass. Bak, beşe kadar sayıyorum. Bir, iki, üç, dört, ..."
- "Tamam, tamam. İş senin. Devam et izlemeye."
- "Çok güzel Jack. Şimdi küçük bir mesele var..."

- "Nedir?"
- "Bir aylık ücretimi avans olarak istiyorum."
- "Bir ay mı? Demin işi sonuçlandırmak üzereyim diyordun."
- "Tuzak kurmak zorundayım. Onları gafil avlamalıyım. Ayaklarıyla gelip avcumun içine düşecekler. Bunun için uygun zamanı beklemeliyim..."
- "Tamam, pekala. Çekini bugün postalıyorum allahın belası."
Telefonu suratıma kapattı. Tipik bir aşık erkek gibi davranıyordu. Ne aptallık.

Sonra Grovers'ı aradım. İş telefonunu vermişti bana. Telefon üç kez çaldı ve nihayet açtı.
- "Alo, Silver Haven Cenaze Levazımatı."
- "Tanrım!"
- "Efendim?"
- "Grovers, demek ölülerle uğraşıyorsun."
- "Ne?"
- "Ölüler, Grovers. Ben Nick Belane."
- "Ne istiyorsunuz Mr. Belane?"
- "Senin şu uzaylı meselesini araştırıyorum, biliyorsun."
- "Evet, hatırlıyorum."
- "Söylesene Hal, bu işi neden yapıyorsun?"
- "Ne demek istiyorsun?"
- "Neden ölülerle uğraşıyorsun? Başka iş mi kalmadı dünyada?"
- "Benim mesleğim bu. Bir şekilde hayatımı kazanmak zorundayım."
- "İyi de, ölülerle uğraşmak... Biraz garip bir iş. Sakat bir durum bence. Dükkanına gelen cesetlerin kanını dışarı çekiyorsun değil mi? Ne yapıyorsun o kanı sonra?"
- "O işi yanımda çalışan birisi yapıyor, adı Billy French."
- "Telefona çağırsana, onunla konuşmak istiyorum."
- "Şu anda burda değil. Yemeğe çıktı."
- "Yemek yemeye gitti ha?"
- "Evet."

Kısa bir süre duraladım. Derin bir nefes aldım. Sonra "Dinle Grovers, senin şu meseleyi araştırmamı istiyor musun?" dedim.

- "Jeannie Nitro'yu mu diyorsun?"

- "Tabii ki onu kastediyorum. Yoksa etrafında başka uzaylılar da mı var?"

- "Hayır yok."

- "Tamam o zaman. Seni bu kadından kurtarmamı istiyor musun?"

- "Tabii ki istiyorum. Ama becerebileceğini sanıyor musun sen? Bana sorarsan, onu ilk görüşünde bile elin ayağın tutuldu. Karşısında kılını kıpırdatamadın.

- "Grovers, geçici başarısızlıklar her insanın başına gelir. Ama ben sonunda o orospunun kıçına öyle bir tekme atacağım ki, bir daha asla senin karşına çıkmaya cesaret edemeyecek."

- "Onun orospu olduğuna katılmıyorum Mr. Belane."

- "Benim konuşma tarzım böyle. Yoksa o yavruya hakaret etmek istemedim."

- "Gerçekten onun hakkından gelebileceğine inanıyor musun?"

- "Adım gibi eminim. Olayların arasında önemli bir bağlantı yakaladım Grovers."

- "Ne gibi?"

- "Şu anda daha fazla anlatamam. Ama senin cenaze levazımatçısı olman, onun da uzaylı olması... İşte bağlantı burda."

- "Ne demek istiyorsun Belane?"

- "Daha fazla anlatamam. Ama bu konuda bir uzmana akıl danıştığımı söyleyebilirim. Adamın elinde uzaylılar hakkında bir kitap var. Ama bana yardımcı olabilmesi için senin hakkında daha fazla bilgi gerekiyor."

- "Pekala, ne öğrenmek istiyorsun benim hakkımda?"

- "Dur bir saniye. Bu meseleye daha fazla zaman ayırmadan önce, bana biraz ödeme yapman gerekiyor. İki haftalık ücretim kadar avans istiyorum."

- "Bu meseleyi çözebileceğine inanıyor musun?"

- "Kahretsin, anlasana. Bütün gücümle bu işin üzerinde yo-

ğunlaşmış durumdayım."

- "Pekala Belane. İki haftalık paranı bugün göndereceğim."

- "Sen akıllı bir adamsın Grovers."

- "Evet öyleyim... Oh, bu arada Billy French yemekten döndü. Onunla konuşmak istiyor musun?"

- "Hayır. Ama ona yemekte ne yediğini sorar mısın?"

- "Bekle bir saniye."

Biraz bekledim.

- "Rozbif ve patates püresi yemiş." dedi Grovers.

- "Çok garip!"

- "Ne garip?"

- "Şimdi kapatmam gerekiyor Grovers."

- "Ama benim hakkımda daha fazla bilgi edinmek istiyorsun sanıyordum."

- "Sana bir anket formu göndereceğim."

Telefonu kapatıp ayaklarımı masanın üzerine uzattım. Kopuk parçaları kafamda birleştirmeye çalışıyordum. İşte karmaşık bir olayın ortasındaydım. Ben, dedektif Nick Belane. Bu arada Kırmızı Kırlangıç meselesi de çözülmeyi bekliyordu. Bir taratta da Celine ve Bayan Ölüm vardı başımda. Sanki Bayan Ölüm'ün soluğu hep ensemdeydi. Şimdi bir de başıma uzaylı bir orospu çıkmıştı. Grovers'a yaptırdıklarından sonra, o kadına başka hangi sıfatı yakıştırabilirdim ki?

20

Düşünmem gerekiyordu. Hem de her şeyi ince ince hesaplamalıydım. Bir şekilde her şey birbirine bağlanıyordu: Uzay, ölüm, kırlangıç, cesetler, Celine, Cindy, Bass. Ama henüz parçaları biraraya getiremiyordum. Şakaklarım uğuldamaya başlamıştı. Acilen temiz hava almalıydım.

Büromun duvarlarına bakıp bir cevap bekliyordum. Aptallaş-

maya başlamıştım. Bayan Ölüm, Cindy ve Jeannie Nitro'nun üçüyle birden aynı anda sevişirken düşündüm kendimi. Herhalde bu kadarını kaldıramazdım. Kabanımı giyip dışarı çıktım.

Kendimi Hollywood Park hipodromunda buldum. O gün orada yarış yoktu. Oak Tree hipodromundaki yarışı televizyondan naklen veriyorlardı.

Asansöre bindim. Arkamdaki adam pantolonumun arka cebine hafifçe çarptı. Sonra dönüp "Pardon, kusura bakmayın." dedi. Cüzdanımı ön cebimde taşımam gerektiğini yıllar önce öğrenmiştim.

Turf Club'ın önünden geçerken içeriye şöyle bir baktım. Yalnızca birkaç tane zengin kılıklı moruk vardı içerde. O kadar parayı nasıl kazanmışlardı acaba? Hem de benim gibiler bu kadar parasızken! Neydi bütün bunların anlamı? Yaşamımız boyunca beş kuruşsuz sürünüp, birgün yine beş kuruşsuz geberip gidiyorduk. Hayat, insanı yıpratan bir oyundu. Sabah uyanıp ayağa kalkabilmek bile bir tür başarı sayılmalıydı bu hayat koşullarında.

Kapıyı itip kulübün salonuna girdim. Geçen gün ziyaretime gelen postacı komşum bir masaya oturmuş, kafasını kahve fincanına sokmaya çalışıyordu. Ona doğru yürüdüm.

- "Hayret, böyle bir yere seni almamaları gerekirdi ama..." dedim.

Suratı kamyon altında kalmış domatese benziyordu.

- "Belane, seni öldüreceğim!" dedi.

- "Fazla kahve içmemelisin." dedim. "Yoksa geceleri uyuyamazsın."

- "Senin hesabını göreceğim Belane. Günlerin sayılı."

- "Sence birinci ayağı kim kazanır?" dedim.

- "Tazı Kulağı."

Cebimden iki dolar çıkarıp verdim. "Al, şansını dene bakalım." dedim.

- "Hey, sağol Belane!"

- "Değmez." deyip yanından uzaklaştım. Galiba hiç kafamı dinleyemeyecektim. Birileri mutlaka problem çıkarıyordu bana.

Bara yürüyüp bir kahve aldım.

- "Birinci ayakta favorin kim Belane?" dedi bardaki kız.

- "Söylersem bütün paranı kaybedersin güzelim."

- "Çok düşüncelisin pis serseri!" dedi. Barın üzerine bıraktığım bahşişi alıp cüzdanıma geri koydum. Büyük televizyon ekranının önünde boş bir koltuğa oturup yarış rehberini okumaya başladım. O anda arkamda bir ses duydum.

- "Verdiğin iki dolarla kurtulacağını sanma Belane. Senin işin bitti."

Bizim salak postacıydı tabii ki. Ayağa kalkıp ona doğru döndüm.

- "O zaman iki dolarımı geri ver." dedim.

- "Geçmiş olsun koçum!"

- "Parayı almak için seni silkelemek zorunda bırakma beni." dedim.

Pis pis sırıtıp bana iyice yaklaştı. Birden boğazıma dayadığı usturanın soğukluğunu hissettim. Usturanın keskin kısmını avucunun içinde gizlemiş, ucuyla da boğazıma bastırıyordu.

- "Elimdeki on beş santimlik çeliği yağlı boğazına saplamak için müthiş bir istek duyuyorum şu anda." dedi.

- "Bugün neden işe gitmedin? Mektupları kim dağıtıyor?" dedim.

- "Kapa çeneni. Seni öldürüp öldürmemeye karar vermeye çalışıyorum şu anda."

- "Bak dostum, istersen cebimdeki on doları alıp Tazı Kulağı'na oynayabilirsin."

- "Kaç dolar?"

- "Yirmi!"

- "Ne kadar?"

Usturanın ucu boğazımı kaşındırıyordu.

- "Elli dolar."

- "Pekala, cüzdanına uzan ve elli doları gömleğimin cebine koy."

Ter damlalarının kulaklarımın arkasından aktığını hissettim. Parayı cebine koyunca usturanın ucunu geri çekti.

- "Şimdi otur yerine ve elindekini okumaya devam et." dedi.

Söylediğini yaptım. Bir an için usturanın ucunu ensemde hissettim.

- "Sana iyi şanslar diliyorum." deyip uzaklaştı.

Oturduğum yerde kahvemi bitirdim, sonra kalkıp dışarı çıktım. Alt kata indim, otoparka gidip arabama bindim ve o uğursuz yerden uzaklaştım. Anlaşılan bugün şanslı günümde değildim. Hollywood'u boydan boya geçip rastgele bir yerde park ettim ve bir sinemaya girdim. Patlamış mısır ve kola alıp koltuğuma oturdum. Film başlamıştı ama ben bakmıyordum bile. Dikkatimi yalnızca mısır ve kolaya vermiştim. Bir tek, Tazı Kulağı'nın birinci ayakta kazanıp kazanmadığı aklıma takılmıştı.

21

O gece uyuyamadım. Önce bira, sonra şarap, sonra da votka içtim. Ama hiçbiri işe yaramadı.

Hiçbir şeyi çözememiştim. Üstlendiğim bütün işlerde yerimde sayıyordum. Babam uzun süre önce hayatta başarısız olacağımı söylemişti. Zaten kendi hayatı da bir başarısızlık silsilesinden ibaretti... Ne de olsa aynı kanı taşıyoruz.

Yatak odamdaki televizyonu açıp seyretmeye başladım. Genç bir kadın benimle konuşmak istediğini, beni mutlu edeceğini söylüyordu. Telefon edip kredi kartımın numarısını söylemem yeterliydi. Biraz düşünüp aramak istemediğime karar verdim. Birden bire kadının yüzü ekrandan kayboldu ve yerini Jeannie Nitro'nun yüzüne bıraktı.

-"Belane, işlerime karışmanı istemiyorum." dedi.

-"Ne?"

Jeannie söylediğini tekrarlayınca televizyonu kapattım. Sek bir votka daha doldurdum. Işıkları söndürüp yatağa uzandım. Votkamdan bir yudum aldım. O anda sanki odamda bir kovan

varmış gibi, vızıldayan yüzlerce arının uğultusuna benzeyen bir ses duydum. Birden bire önümde mor bir şimşek çaktı ve Jeannie Nitro karşımda peydah oluverdi. Korkudan küçük dilimi yutacaktım neredeyse.

-"Korktun mu Belane?" diye sordu.

-"Tabii ki hayır!" dedim. "Görgü kuralları diye bir şey duydun mu sen hiç? Kapıyı vurmadan odaya girilir mi?"

Jeannie odayı şöyle bir gözden geçirdi.

-"Senin acilen bir temizlikçi tutman gerikiyor. Pislik içinde burası" dedi.

Votkamı kafama dikip bardağı bir kenara fırlattım.

-"Boşver, kafanı takma böyle şeylere. Er geç seni buralardan defedeceğim. Sen onu düşün."

-"Bir dedektif olarak üç eksiğin var senin Belane."

-"Neymiş onlar?"

-"Bu işi takip etmeyi, koku almayı ve araştırma yapmayı bilmiyorsun."

-"Öyle mi dersin? Ama ben senin esrarını çözmek üzereyim güzelim."

-"Yok canım!?"

-"Grovers'ın kıçında dolaşmanın nedeni onun cenaze levazımatçısı olması. Uzaylı arkadaşlarını saklamak için onun dükkanındaki cesetlere ihtayacın var."

Bunları söyleyince Jeannie bir koltuğa oturdu, sigaralarımdan bir tane alıp yaktı ve gülmeye başladı.

-"Sence dış görünüşüm bir cesede benziyor mu şu anda?"

-"Doğrusunu istersen hayır!"

-"Biz vücudumuzu istediğimiz biçime sokabiliriz. Bak seyret!"

Deminki uğultu ve mor şimşeğin aynısının ardından, odanın karşı köşesinde bir tane Jeannie Nitro daha peydah oldu.

-"Merhaba Belane" dedi ikinci Jeannie.

-"Merhabe Belane" dedi bu kez ilk Jeannie.

-"Hey, ne biçim iş bu? Aynı anda iki vücutta birden olabiliyor musun?" dedim.

-"Hayır" dedi birinci Jeannie. "Ama birinden diğerine atlayabiliyoruz." dedi ikinci Jeannie.

Uzandığım yerden doğrulup bardağımı buldum ve bir votka daha doldurdum.

-"Yalnızca donla mı yatarsın sen?" dedi birinci Jeannie.

-"Çok iğrenç" dedi ikincisi.

Yatağa uzanıp yastıkla önümü kapattım.

Yeniden uğultu ve şimşeğin ardından ikinci Jeannie yok oluverdi. Birinci Jeannie'ye baktım.

-"Biliyorsun, Grovers senden kurtulmak istediği için beni tuttu. Ben de üstüme aldığım işi yapmakta kararlıyım."

-"Senin gibi bir kabiliyet düşmanı için çok büyük laflar ediyorsun."

-"Bundan çok daha karmaşık ne işler çözdüm ben biliyor musun?!"

-"Yok canım? Bir tanesini söylesene bana!"

-"Eski müşterilerim hakkında kimseye bilgi veremem."

-"Veremezsin, çünkü öyle bir şey yok, değil mi?"

-"Kafamı bozma Jeannie, yoksa..."

-"Yoksa ne yaparsın?"

-"Ben..." O anda votkamı içmek üzereydim. Ama bardağı tutan elim, ağzıma bir kaç santim kala taş kesiliverdi. Kıpırdayamıyordum.

-"Sen üçüncü sınıf bir dedektifsin Belane. Benimle uğraşma. Şimdilik sana nazik davranıyorum. Kendini şanslı say."

Şans mı? Son on iki saat içinde bu sözcüğü ikinci kez duyuyordum. Uğultu ve şimşek tekrarlandı ve Jeannie Nitro ortadan yok oldu.

Hiçbir yerimi kıpırdatamadan öylece uzanıyordum yatakta. Bardağı tutan elim hâlâ ağzımın birkaç santim önünde duruyordu. Meslek hayatım üzerine düşünmek için iyi bir fırsatı o an. Aslında düşünecek çok fazla şey de yoktu. Belki de yanlış meslek seçmiştim. Ama artık başka bir şeye sıfırdan başlamak için de çok geçti.

Yatakta öylece bekledim. On dakika sonra tüm vücudumda

garip bir titreme hissettim. Elimi birazcık kıpırdatabiliyordum artık. Sonra birazcık daha. Votkayı ağzıma götürdüm. Epey uğraşarak başımı arkaya eğdim ve votkayı kafama diktim. Bardağı yere fırlatıp yatağa uzandım ve yeniden uyuyabilmek için beklemeye başladım. Sokaktan bir tabanca sesi duyunca, dünyada herşeyin yolunda gtitiğini farkettim yeniden. Beş dakika sonra bütün diğer insanlar gibi uyuyordum ben de.

22

Sabah içimde büyük bir sıkıntıyla uyandım. Başımı kaldırıp tavana, tavandaki çatlaklara baktım. Birden gözümün önünde bir buffalo belirdi. Hayvan büyük bir hızla bir şeyin üstüne doğru koşuyordu. Ve galiba o şey bendim. Ardından ağzında ölü bir tavşanla bir yılan belirdi. Bu arada panjurun aralıklarından sızan güneş ışınları göbeğimin üzerinde zebra deseni oluşturmuştu. Kıçımın deliğinin kaşındığını hissettim. Yoksa basurum yeniden azacak mıydı? Boynum tutulmuştu, ağzımın içi zehir gibiydi.

Kalkıp banyoya gittim. Aynaya bakmaktan nefret ediyordum, ama yine de kendimi alamadım. Yüzümden iç sıkıntısı ve yenilgi akıyordu. Gözlerimin altı torba torba olmuştu. Gözlerim bir kedinin köşeye sıkıştırdığı fareninkiler gibi küçücük ve korku doluydu. Etlerim sanki kemiklerimin üzerinde durmaktan nefret ediyormuş gibi sarkmıştı. Kaşlarım hayattan tüm umudunu kesmiş gibi çökük duruyordu. Kaşlarımdaki kıllar ise, sanki herbiri teker teker kafayı yemiş gibi bir o yana bu yana dağılmıştı. Korkunç, iğrenç görünüyordum. Ve bağırsaklarımı boşaltıp rahatlayacak enerjiyi bile hissetmiyordum içimde. Yalnızca işemekle yetinmek zorundaydım galiba. Klozetin tam ortasına özenle nişan aldım. Ama nedense tutturamayıp yerleri ıslatmaya başladım. Daha dikkatli nişan alıp yeniden denedim. Bu kez de kaldırmayı unuttuğum klozet oturağını ıslattım. Bir parça tu-

valet kağıdı alıp oturağı güzelce sildim. Kağıdı klozete atıp sifonu çektim. Banyonun penceresinden başımı uzatıp çevreye şöyle bir bakındım. Yandaki binanın çatısında kocaman bir kedi boku vardı. Dışarı bakmaktan vazgeçip diş fırçamı aldım. Diş macununu öyle bir sıktım ki, başparmağım kadar bir parça fırçanın üzerinden taşıp lavaboya düştü. Rengi yeşildi. Yeşil bir kurt gibi görünüyordu gözüme. Yeşil kurdu parmağımla tekrar fırçanın üzerine yerleştirip dişlerimi fırçalamaya başladım. Ne allahın belası şeydi şu dişler. Yemek yemek zorundaydık. Hiç durmadan yeniden yemek. Böylesine basit ve pis bir işe mahkum edilmiş iğrenç yaratıklardık hepimiz. Hayatımız yemek yemek, osurmak, kaşınmak, gülümsemek ve zaman zaman da tatil yapmaktan ibaretti.

Dişlerimi fırçalamayı bitirip yatağa geri döndüm. Öğleye kadar yataktan çıkmamaya karar verdim. Belki o zamana kadar dünyanın yarısı yok olup giderdi ve hayata tahammül etmek yarı yarıya kolaylaşırdı. Belki öğleyin kalkınca kendimi daha iyi, daha yakışıklı hissederdim... Bir keresinde günlerce büyük tuvaletini hiç yapmayan birisiyle tanışmıştım. Boklar adamın göbeğinden çıkıp ortalığa saçılmıştı.

Birden telefon çalmaya başladı. Sabahları hiçbir telefona cevap vermem. Beş kere çaldıktan sonra sustu zaten. İşte kendimle başbaşaydım tekrar. Kendimi her ne kadar iğrenç hissetsem de, böyle bir durumda yalnız olmak, başkalarıyla birlikte olup onların seviyesiz davranışlarına ve ucuz üçkağıtlarına tahammül etmekten kat kat daha iyidir. Battaniyeyi kulağıma kadar çekip, kendimle başbaşa beklemeye başladım.

23

Hipodroma gittim ve dördüncü ayaktaki yarışı izlemek için sakin bir yere oturdum. Artık bir şeyler yapıp bir çıkış yolu

bulmak zorundaydım. Üstüme aldığım bütün işlerde bir yerlere sıkışıp kalmıştım. Yarış rehberinin arkasına bütün amaçlarımı alt alta yazmağa başladım:

1. Celine'nin gerçekten Celine olup olmadığını anlamalıyım ve Bayan Ölüm'ü bu konuda bilgilendirmeliyim.

2. Kırmızı Kırlangıç'ı bulmalıyım.

3. Cindy'nin Bass'i aldatıp aldatmadığını anlamalıyım. Eğer aldatıyorsa, kesin kanıtlarla bunu ispatlamalıyım. Sonra kadının icabına bakmak da boynumun borcudur.

4. Grovers'ı o uzaylı yaratıktan kurtarmalıyım.

Listeyi katlayıp cebime koydum. Bu arada dördüncü ayak başlamak üzereydi. Sıcak ve güzel bir gündü. Herşey yolunda görünüyordu. Birden arkamda bir ses duydum. Birisi hemen arkama oturmuştu. Dönüp baktım. Celine'di. Bana gülümsedi.

-"Ne güzel bir gün." dedi.

-"Ne halt ediyorsun sen burda?"

-"Hipodroma gelmek serbest değil mi? Kapıda kimse niçin geldiğimi sormadı!"

-"Beni takip ediyorsun değil mi aşağılık herif?"

-"Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

-"Anlayamadığım bir sürü şey var."

-"Benim de." dedi. Sonra bir sıra öne atlayıp yanıma oturdu. "Biraz konuşmamız gerekiyor" dedi.

-"Kesinlikle." dedim. "Her şeyden önce, senin adın ne? Ama gerçek adın?" O anda pardesüsünün altında gizlediği tabancanın namlusunun göbeğime dokunduğunu hissettim.

-"Bu silahın ruhsatı var mı?" dedim.

-"Soruları ben soracağım." dedi ve namluyla beni hafifçe dürttü.

-"Tamam, öyle olsun." dedim.

-"Seni peşime takan kim?"

-"Bayan Ölüm."

-"Bayan Ölüm mü? Saçmalamayı kesecek misin sen?"

-"Saçmalamıyorum. Gerçekten o kadın kendisini Bayan Ölüm diye tanıtıyor."

-"Yani kaçığın teki ha?"

-"Belki de, kim bilir?"

-"Peki nerde bulabilirim bu orospuyu?"

-"Bilmiyorum. Yalnızca o istediği zaman benimle bağlantı kuruyor."

-"Buna inanmamı beklemiyorsun her halde."

-"İster inan, ister inanma. Ama gerçek bu."

-"Peki tam olarak ne istiyor bu kadın?"

-"Senin gerçek Celine olup olmadığını anlamak istiyor."

-"Yok ya?"

-"Aynen öyle."

-"Bu ayakta hangi ata oynayacaksın?" diye sordu birden bire.

-"Yeşil Ay" dedim.

-"Yeşil Ay mı? Benim de favorim o."

-"İyi öyleyse. İzin ver de gidip kuponu yatırayım. Hemen dönerim." Yerimden kalkmaya yeltendim.

-"Otur yerine. Yoksa taşaklarını kurşunla doldururum."

Söylediğini yaptım.

-"Dinle şimdi." dedi. "Bu kadının peşimi bırakmasını istiyorum. Ayrıca onun gerçek adını öğrenmek istiyorum. Bu Bayan Ölüm saçmalığını yemem ben. Şu saniyeden itibaren bu meseleyle ciddi olarak uğraşmanı istiyorum."

-"İyi ama ben zaten onun için çalışıyorum. Nasıl aynı zamanda senin için de çalışabilirim ki?"

-"Bu senin problemin pis şişko!"

-"Pis şişko mu?"

-"Baksana çenenin altı torba torba sarkmış."

-"Çenemin altı beni ilgilendirir. Ama senin için çalışmamı istiyorsan, parasını ödemelisin. Ucuz bir dedektif olmadığımı da unutma."

-"Kaç para istiyorsun?"

-"Saat başına altı dolar."

Elini cebine uzatıp bir tomar para çıkardı ve hepsini kucağıma attı.

-"Al işte bir aylık avans sana."

O anda tribünlerden büyük bir gürültü yükseldi. Dördüncü ayağın sonuçları açıklanmıştı. Yeşil Ay büyük bir sürpriz yaparak birinci gelmişti. Bire altı veriyordu.

-"Kahretsin." diye bağırdım. "Gördün mü, senin yüzünden büyük para kaçırdım..."

-"Kapa çeneni de, senden istediğim şeye kafa yormaya başla."

-"Tamam, tamam." dedim. "Seninle nasıl bağlantı kuracağım?"

-"İşte telefon numaram." dedi. Küçük bir kağıt parçasını elime sıkıştırdı.

Sonra kalkıp gitti.

Çok büyük bir işin tam ortasına düştüğümü hissediyordum, ama olayın boyutlarını tümüyle kavrayamıyordum. Her neyse, zaman yitirmeden işe koyulmam gerekiyordu. Yarış rehberini yeniden açıp beşinci ayaktaki atları incelemeye başladım.

24

Ertesi gün araştırma yapmak için Grovers'ın çalıştırdığı cenaze levazımatçısına gittim. Oldukça iyi bir işti aslında bu. Öbür dünyaya göçenler hep olacağı için bu ölümlü dünyada Grovers'ın müşterisiz kalmak gibi bir problemi yoktu. Arabamı binanın dışına park edip içeri girdim. Güzel dekore edilmiş, sessiz sakin bir yerdi. Yere kocaman eski halılar serilmişti. Girişteki salonda hiç kimse yoktu. Ortalığı göz ucuyla inceleyip, arkadaki başka bir odaya geçtim. Oda ağzına kadar tabutla doluydu. Çeşit çeşit, uzun, kısa, geniş, dar, her türlü insanın ihtiyacını karşılayacak bir tabut mutlaka vardı. Bazı insanlar yıllar öncesinden kendilerine tabut ayırtmışlardı. Herhalde böyle bir şeyi yapacak en son insan bendim dünyada.

Sağa sola bakındım. Ortalıkta hiç kimse görünmüyordu. İste-

sem tabutların birini rahatlıkla araklayabilirdim. Arabamın üstüne bağladığım gibi, gazla gitsin. İyi ama Grovers nerdeydi allahaşkına? Diğer çalışanlar nerdeydi?

Birden tabutların birini açıp içine bakmak için acayip bir istek hissettim. Derin bir nefes alıp bir tanesinin kapağını kaldırdım. Tabutun içine bakmamla avazım çıktığı kadar çığlık atmam bir oldu. Korkudan gözlerim faltaşı olmuş biçimde kapağı kapattım hemen.

Tabutun içinde çıplak bir kadın vardı. Genç, gözleri açık, ama ölü bir kadın. Aman tanrım!

O anda Hal Grovers koşarak içeri girdi.

-"Belane! Ne halt ediyorsun burda?"

-"Ne mi? Nasıl yani? Ben... Ne cehennemdeydin sen allahaşkına Grovers?"

-"Tuvaletteydim. Peki sen neden çığlık attın?"

Elimle o tabutu gösterdim.

-"Şunun içinde bir ceset gördüm. Kocaman göğüsleri olan çok güzel bir kadın!"

Grovers gösterdiğim tabuta doğru gidip kapağı açtı.

-"Saçmalıyorsun Belane. Bu tabut boş."

-"Boş mu?"

Gidip ben de baktım. Tabut gerçekten boştu. İki elimle Grovers'ın yakasına sarıldım.

-"Benimle dalga geçme dostum. Gözlerimle gördüm. Çıplak bir kadını nerde görsem tanırım. Kendini çok zeki mi sanıyorsun? Sen, bir de... neydi adı, şu Billy French denilen adamın. Benimle dalga geçemezsiniz tamam mı!"

-"Kimsenin seninle dalga geçtiği falan yok Belane. Halüsinasyon görmüşsün o kadar." Ellerimi adamın yakasından çektim.

-"Kusura bakma Grovers. Tahmin etmem gerekirdi."

-"Neyi tahmin etmen gerekirdi?"

-" Jeannie Nitro tabii ki. Kafamın içine girip bana hayaller gördüren ondan başkası değil. Hâlâ senin için çalıştığımı biliyor ve bunu istemiyor."

-"Ben Jeannie'yi uzun süredir görmedim ama. Belki de çoktan çekip gitmiştir buralardan."

-"Hiçbir yere gitmedi. Hâlâ burada ve zamanının gelmesini bekliyor."

-"Neyin zamanının gelmesini?"

-"Şu anda tam olarak ben de bilmiyorum."

Topuklarımın üzerinde dönüp odayı bir kez daha gözden geçirdim.

-"Grovers söylesene, şu anda burada kaç tane ceset var?"

-"İki tane. Hazırlıklarını yaptık, tören gününü bekliyorlar."

-"O iki ceseti hemen görmem gerekiyor."

-"Ne?"

-"Bu meseleyi çözmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

-"Sanırım,... evet, istiyorum."

-"Tamam o zaman, bırak da cesetlere bakayım.'

-"İyi ama bakınca ne görmeyi bekliyorsun ki?"

-"Söylesem hayatta inanmazsın."

-"Ne demek şimdi bu?"

-"Boş ver, kafanı takma. Hadi artık, göster şunları."

-"Bu istediğin iş yerimizin kurallarına kesinlikle aykırı aslında."

-"Yapma şimdi. Bir defalığına kuralları unutabilirsin herhalde."

-"Pekalâ. İzle beni.

Birlikte cenaze töreninden önce ölülerin son hazırlıklarının yapıldığı odaya girdik. İçerde üç tane tabut vardı.

-"Tamam, şimdi şunların içine bir bakalım." dedim.

-"Bunu neden yaptığını açıklayabilir misin bana lütfen?"

-" Jeannie Nitro uzaylı arkadaşlarını bu cesetlerin içine yerleştirmek istiyor. Böylece uzaylılar hiç kimsenin dikkatini çekmeden saklanabilecekler. Nitro bu yüzden senin kıçından ayrılmıyor."

-"Ama bunlar çürümek üzere olan cesetler yalnızca. Hem yakında hepsi gömülecek. Nasıl saklanabilirler ki bunların içinde?"

-"Uzaylılar cesetlerin içinde gömülünceye kadar kalıyorlar. Sonra kendilerine başka bir ceset buluyorlar."

-"Amaçları gerçekten saklanmaksa, neden cesetleri kullansınlar ki? Neden depolarda, mağaralarda ya da ne bileyim, başka bir yerde saklanmıyorlar? Neden canlı insanların vücudunu kullanmıyorlar?"

-"Aptal herif düşünsene, canlı insanlar içlerine uzaylı birisi girince tepki gösterirlerdi herhalde. Sen boş lafı bırak da, şu tabutları aç Grovers. Bence uzaylılar şu anda bunların içindeler."

-"Belane, bence sen kafayı yemişsin."

-"Aç şunları dedim sana!"

Grovers söylediğime uyup ilk tabutu açtı. Kavak ağacından yapılmış pahalı bir tabuttu. İçinde 38 yaşlarında, diken gibi kızıl saçları olan ve üzerindeki ucuz giysiler hemen dikkati çeken bir adam vardı. Grovers'a döndüm.

-"Uzaylıların birisi şu anda bunun içinde." dedim.

-"Nereden biliyorsun?"

-"Çünkü demin cesedin kıpırdadığını gördüm."

-"Ne?"

-"Ceset demin kıpırdadı dedim."

Elimi uzatıp cesedin boynunu sıktım.

-"Hadi pis uzaylı, çık dışarı. Biliyorum burada olduğunu!"

Cesedin kafasını hızlıca sallayınca ağzı birazcık aralandı ve bir parça beyaz kumaş düştü dışarıya. Korkudan geriye sıçradım.

-"Allah kahretsin! Bu da ne demek oluyor?" diye bağırdım.

Grovers kumaş parçasına bakarak yavaşça iç geçirdi.

-"Belane, adamın yüzünün sağlıklı ve dolgun görünmesini sağlamak için tam bir saat uğraştım ben. Çökük yanaklı birisinin ağzını tamponla doldurmak kolay iş mi sanıyorsun sen? Şimdi hepsini yeni baştan yapmak zorundayım."

-"Kusura bakma. Hiç aklıma gelmemişti bu. Ama sanırım doğru iz üzerindeyiz. Hadi diğer tabutu da aç lütfen."

-"Kendin aç. Çok iğrenç bir şey bu yaptığımız. Sana neden izin verdiğimi bilmiyorum. Ben de kafayı yemiş olmalıyım."

İkinci tabutu açıp baktım. Ve öylece bakakaldım. Gördüğüm şey inanılacak gibi değildi.

-"Ne bu, bir çeşit şaka mı Grovers? Bence hiç de komik değil bu yaptığın!"

İkinci tabutun içindeki adam tıpatıp benim kopyemdi. Tabutun kenarında kadife süslemeler, orada öylece iki seksen yatan 'benim' yüzümde de çarpık bir gülümseme vardı. Evet, aklım almıyordu, ama tabutun içindeki bendim. Üzerimde koyu kahverengi eskimiş bir elbise vardı, kollarım göğsümde çapraz yapılmış ve sağ elimde de beyaz bir mum tutuyordum.

Grovers'ın yüzüne şaşkın şaşkın baktım.

-"Neler dönüyor burda? Nerden buldun bu cesedi?"

-"Bu adamın adı Andrew Douglas." dedi. Grovers. "Geçenlerde ani bir kalp krizi sonucu öldü. Yıllardır bu çevrede çok-sevilen, saygın biriydi."

-"Bırak saçmalamayı Grovers. Ben kendimi tanımaz mıyım? Bu ceset bana ait!"

-"Asıl sen saçmalıyorsun." dedi Grovers. Sonra masanın üzerindeki bir deftere bakıp geri geldi.

-"Evet hata yok. Bu adam Mr. Douglas."

Dikkatimi toplayıp tabuta bir kez daha baktım. İçinde 70-80 yaşlarında beyaz saçlı bir adam vardı. Oldukça yakışıklı birisi sayılabilirdi. Avurtlarının çöküklüğü belli olmasın diye ağzının içine bir sürü tampon tıkılmıştı. Yüzünde sanki balmumu sürülmüş gibi garip bir parlaklık vardı. Adamın benimle uzaktan yakından hiçbir alakası yoktu. Benzemiyordu bile.

-"Jeannie Nitro'nun oyununa geldim yine." dedim.

-"Belane, sanırım senin kafan biraz fazla karışık şu günlerde."

-"Kapa çeneni Grovers."

Düşünmem geriyordu. Emindim, bütün bu garip olayların arasında bir bağlantı vardı. Bu meseleyi çözmek zorundaydım.

O sırada içeri birisi girdi ve kapının önünde dikilmeye başladı.

-"Dün gelen 'müşteriyle' işim bitti Hal. Cenaze törenine hazır şu anda!"

-"Teşekkürler Billy. Artık gidebilirsin."

Billy French arkasını dönüp çıktı.

-"Grovers, söyler misin bu adam hiç ellerini yıkamaz mı?"

-"Ne demek istiyorsun?"

-"Ellerinde kan lekeleri vardı!"

-"Uyduruyorsun?"

-"Elleri kırmızıydı diyorum sana."

-"Belane, bir zahmet şu üçüncü tabuta da bakıp beni rahat bırakır mısın? Her ne kadar bu tabut boş olsa da, bakmak isteyeceğine eminim. Henüz hayatta olan bir beyefendi bunu özel olarak ayırttırdı. Böyle durumlarda yüzde on indirim yapıyoruz. Sen de bir tane ister miydin Belane? Mutlaka hoşuna gidecek bir şeyler bulabiliriz!"

-"Teşekkürler Grovers, ama şimdi önemli bir randevum olduğunu hatırladım. Ben seni daha sonra ararım."

Hiç zaman yitirmeden koşarcasına kendimi dışarı, temiz havaya attım. Kendi tabutunu kendisi seçen aşağılıklardan değildim ben. Abartmıyorum, insanın kıçına parmağını sokarak tatmin olması kadar aşağılık bir şeydi bu iş bence.

Arabama atlayıp topukladığım gibi trafiğe karıştım. Solumdan geçen bir minibüs şoförü kendisini sollayıp yolunu kestiğimi düşünmüş olmalı ki, bana münasip bir kol işareti yaptı. Ben de aynen cevap verdim. Yağmur yağmaya başlamıştı. Arabanın pencerelerini kapatıp radyoyu açtım, yoluma devam ettim.

25

Asansöre binip altıncı kata çıktım. Görüşeceğim psikoloğun adı Seymour Dundee idi. Kapıyı itip, ağzına kadar delilerle dolu bekleme salonuna girdim. Bekleyenlerden birisi ters tuttuğu bir gazeteyi okumaya çalışıyordu. Geri kalanların çoğu sessizce oturuyorlardı. Sanki nefes bile almıyorlardı. Tüm odayı karanlık, boğucu bir atmosfer kaplamıştı. Giriş kapısının yanındaki

randevu defterine imza atıp boş bir koltuğa oturdum. Hemen yanımda oturan adamın ayakkabılarının birisi kahverengi diğeri siyahtı. Adam bana dönüp "Hey dostum," dedi.

-"Evet?" dedim.

-" Bir cent bozabilir misin bana?"

-"Hayır," dedim. "Şu anda üzerimde yok."

-"Belki yarın ha?"

-"Belki yarın."

-"Ama yarın seni göremeyebilirim belki." dedi.

Umarım görüşmeyiz diye geçirdim içimden. Odadaki herkes bekleşip duruyorduk. Bu psikolog olacak adam, beklemenin insanların kafayı yeme sebeplerinden biri olduğunu bilmiyor muydu? Aslına bakarsan bütün insanların hayatı beklemekle geçiyordu. İstedikleri bir şeyin gerçekleşmesini ya da birgün geberip gitmeyi bekleyip duruyorladı. Markette tuvalet kağıdı satın almak için kuyrukta bekliyorlardı. Bankadan para çekmek için kuyrukta bekliyorlardı. Ve eğer paraları yoksa, daha uzun kuyruklarda beklemeleri gerekiyordu. Önce uykunun gelmesi için, sonra da uyanmak için bekliyordun. Önce evlenmek için, sonra da boşanabilmek için bekliyordun. Önce yağmur yağması için, sonra da yağmurun durması için bekliyordun. Yemek yemek için bekliyordun, sonra tekrar yemek için yeniden bekliyordun. Bazen de bir sürü delinin arasında "Acaba ben de mi onlardan biriyim?" diye merak ederek bir psikoloğun muayenehanesinde bekliyordun.

Bütün bunları düşünürken uyuyakalmış olmalıyım ki, "Mr. Belane, Mr. Belane, sıra sizde!" diyerek beni sarsan resepsiyonist kadının sesiyle uyandım.

Çirkin yaşlı bir kadındı; benden bile daha çirkindi. Yüzünü burnumun dibine dayamıştı. Ölümün yüzü böyle birşey olmalı diye geçirdim aklımdan.

- "Ben hazırım tatlım." dedim kadına.

-"Beni takip et." dedi.

Bekleme salonunun arkasındaki bir koridordan geçtik birlikte. Kapıyı açıp beni bir odaya aldı. Odadaki masanın arkasında ha-

yatta hiçbir tatminsizlik sorunu olmadığı daha ilk bakışta anlaşılan bir adam oturuyordu. Üzerinde koyu yeşil bir gömlek ve cart turuncu renkli bir kazak vardı. Ağızlığa takılı bir sigara içiyordu.

-"Oturun." dedi adam bir iskemleyi göstererek.

Çirkin yaşlı kadın kapıyı ardından kapatıp gözden kayboldu.

Ben gösterilen yere oturunca Dundee önündeki kağıda birşeyler karalamaya başladı. Bir süre kağıda bakıp, "Görüşmemizin size maliyeti saat başına 160 dolar olacak." dedi.

-"Hassiktir ordan!" dedim ben de.

Başını kaldırıp "Bak sen, sevdim bunu." dedi. Kağıda birşeyler daha karalayıp "Neden buraya geldiniz?" diye sordu.

-"Nerden başlayacağımı bilmiyorum."

-" Ondan sıfıra kadar geriye doğru sayarak başlayabilirsin!"

-"Ananınkini s.ktirtme bana şimdi" dedim.

-"Kendi annenle de aranda böyle bir ilişki geçti mi?"

-"Nasıl bir ilişki? Duygusal, sözel? Soruyu anlamadım."

-"Nasıl bir ilişki kastettiğimi biliyorsun."

-" Hayır, bilmiyorum."

Sol elinin işaret ve baş parmağıyla bir yuvarlak yaptı. Sağ işaret parmağını da bu yuvarlağa sokup çıkardı. "Anladın mı? İşte böyle bir ilişki kastediyorum..."

-"Evet hatırlıyorum." dedim. "Bir keresinde elini aynen böyle yapmıştı. Ben de işaret parmağımı böyle sokmuştum."

-"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" dedi Dundee.

Masasına yaslanıp adama doğru eğildim. "Seninle yalnızca dalga geçtiğim için kendini şanslı say dostum!" dedim.

Koltuğuna yaslanıp "Demek öyle ha?" dedi.

-"Aynen öyle. Benimle oyun oynama. Yapacaklarımdan sorumlu tutulmayacağımı biliyorum."

-"Lütfen Mr. Belane, sakin olun. Benden ne istiyorsunuz?"

Masasına bir yumruk atıp "Allah kahretsin, yardıma ihtiyacım var!" diye bağırdım.

-"Elimden geleni yaparım Mr. Belane. Benim adımı kimden duydunuz?"

-"Altın Rehber'den."

-"Adımın Altın Rehber'de yer aldığını sanmıyorum."

-"Sen bilmeyebilirsin, ama var. Seymour Dundee, psikolog, Garner Binası, 604 numara. Aynen böyle yazıyor."

-"Ama burası 605 numara. Adım Samuel Dillon, avukatım ben. Mr. Dundee'nin ofisi hemen bitişikte. Sanırım bir hata yaptınız bayım."

Doğrulup gülümsedim.

-"Şimdi sen benimle dalga geçiyorsun Dundee. Durumu eşitlemek istiyorsun ha?! Eğer beni aldatabileceğini sanıyorsan, kafanın içinde beyin yerine tavuk boku taşıyorsun demektir!"

Celine, Kırmızı Kırlangıç, Bayan Ölüm, uzaylılar ve Cindy Bass'in gerçek olup olmadığını anlamak için gelmiştim buraya. Yoksa bütün bunlar gerçek değil de, ben kafayı mı yemek üzereydim?

Bütün bunların hiçbirisine anlam veremiyordum. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Neyi niçin yapacağımı bilmiyordum.

Adının Samuel Dillon olduğunu söyleyen adam masasındaki bir düğmeye bastı ve birazdan çirkin yaşlı kadın içeri girdi. Hâlâ benden daha çirkindi. Hiçbir şey değişmemişti.

-" Molly, lütfen bu beyefendiye Mr. Dundee'nin ofisine kadar eşlik eder misin! Teşekkürler."

Kadını takip ettim. 604 numaranın önüne geldiğimizde kapıyı açtı, "Dosdoğru git serseri, sakın yolunu şaşırma!" dedi.

Yeniden ağzına kadar dolu bir bekleme salonuna girdim. İçerde ilk dikkatimi çeken, kahverengi ve siyah ayakkabıları olan adamdı. Beni görünce "Hey bayım!" dedi. "Aynı hatayı siz de mi yaptınız?"

-"Ne hatası?"

-"Ha ha haa... Yanlış odaya girmiş, yanlış odaya girmiş..."

Bekleme salonundan çıktığım gibi asansöre bindim. Zemin kata gelinceye kadar bekledim. Sonra kapının açılmasını bekledim. Giriş holüne geçip caddeye çıktım, arabama bindim. Motoru çalıştırıp ısınmasını bekledim. Ön panelde kırmızı bir ışık yanıyordu. Biraz daha bekledim. Çakmağın düğmesine basıp

bekledim. Nihayet ışık yeşile dönünce yola çıktım. Çakmak dışarı fırladı. İlerlerken sigaramı yaktım. Büroma dönsem daha iyi olacak diye düşündüm. Sanki birisi orada beni bekliyormuş gibi bir his vardı içimde.

26

Yanılmışım. Büromda kimse yoktu. İçerde biraz volta atıp koltuğuma oturdum.

Kendimi bir garip hissediyordum. Bir sürü şeye anlam veremiyordum. Örneğin avukatın bürosundaki o adam neden gazeteyi ters tutuyordu? Böyle birşeye psikoloğun bekleme salonunda rastlasam şaşırmayacaktım. Kimbilir belki de gazetenin yalnızca dış sayfaları ters basılmıştı, adam iç sayfaları düzden okuyordu! Bu arada, tanrı var mıydı acaba? Peki Kırmızı Kırlangıç neredeydi? Cevaplamam gereken o kadar çok soru vardı ki. Her sabah yataktan kalkınca bilinmezlerle dolu bütün evrenin ağırlığını üzerimde hissediyordum. Belki bir striptiz barına gidip kadınların küloduna para sıkıştırarak herşeyi unutmaya çalışmalıydım. Belki de bir boks maçına gidip birbirini ölesiye döven iki gerizekâlıyı seyrederek rahatlamaya çalışmalıydım.

Fakat sıkıntı ve acı insanı hayatta tutan şeylerdi aslında. Daha doğrusu, sıkıntı ve acıdan uzak durma çabamız bizi hayatta tutuyordu. 24 saat çabalamayı gerektiren çok zor bir işti bu. Hâttâ uyurken bile sizi rahat bırakmayan bir uğraş. Örneğin geçenlerde rüyamda dev gibi bir filin altında kalmıştım ve hiçbir yere kımıldayamıyordum. Hayvanın hortumundan sızan kocaman bir tükürük tam üzerime damlayacaktı ki, kedim Hamburger kafamın üzerinden atladı ve uyanıverdim. Bu rüyamı bir psikoloğa anlatsam, bana hemen vahim bir hastalık yakıştıracağına emindim. Psikologlar genellikle bir seans için yüzlerce dolar paranızı aldıklarından, seansın sonunda kendinizi hasta hissetmeniz için ellerinden geleni yaparlar. Filin hortumunun bilinç

altındaki penis korkusunun simgesi olduğunu ya da buna benzer başka bir kuyruklu yalanı size ciddi ciddi anlatırlar. Oysa benimki bütün bu psikolojik zırvalarla alakası olmayan sıradan bir filli rüyaydı yalnızca. Bence rüyalarımızı yine en iyi kendimiz yorumlayabiliriz. Paranızı psikologlara kaptıracağınıza gidip at yarışı oynayın, sizin için daha hayırlı olur.

Çekmecemdeki votkadan kocaman bir yudum aldım. Kulaklarım dikildi ve kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Beynimin daha hızlı çalışmaya başladığını hissediyorum. Henüz ölmemiştim, yalnızca hızlı bir çürüme içindeydim. Kim değildi ki allahaşkına? Hepimiz aynı dibi delik teknede kendimizi eğlendirmeye çalışıyorduk.

Bir yudum votka daha içtim. Hayatın neresinde durduğumu daha iyi biliyordum artık. Ben Nick Belane'dim, süper dedektif.

O sırada telefon çaldı. Tıpkı normal insanların yaptığı gibi ahizeyi kaldırdım. Daha doğrusu, neredeyse normal biçimde. Yani bazen ahizeler bana fillerin hortumunu hatırlatıyor da... Ama siz boş verin böyle saçmalıkları. Telefon telefondur işte. Ama her telefondan aynı şeyler duyulmaz. İşte bütün mesele de buradadır.

-"Dünyanın en dandik filozofu sensin herhalde!" diyordu Bayan Ölüm'ün ahizedeki sesi.

-"Dandik şöyle dursun, muhteşem bir filozofum ben." diye cevapladım.

-" İnsanlar hayal dünyasında yaşıyorlar, biliyorum."

-"Bunun neresi yanlış? Başka ne yapabiliriz ki?"

-"Böyle yaparak kendi sonunuzu hazırladığınızı görebilirsiniz mesela!"

-"Canın cehenneme!" dedim.

-"Cehenneme sen git! Bu arada bizim Celine meselesi ne durumda?"

-" Biliyor musun yavrum, o olayı çözdüm ben."

-"Bak sen şu pis şişkoya! Hadi merakımı gider bakalım!"

-"Yarın öğleden sonra 2.30'da Musso'nun barında bulaşalım, anlatırım."

-"Tamam. Ama yaşamaya devam etmek istiyorsan yarın boş gelme."

-"Üzülme. Yarın elimle *boşalmayacağım*."

-"Ne demek istiyorsun?".

-"Pardon, yani yarın elim boş olmayacak."

-"Eğer yaşamak istiyorsan!.." dedi ve telefonu kapattı.

Ahizeyi yerine koyup bir süre bakışlarımla inceledim. Küllükten bir izmarit alıp yaktım. Derin bir nefes çektim. Sonra telefonu alıp Celine'in numarasını çevirdim. Dört kez çaldıktan sonra nihayet sesini duydum.

-"Evet?"

-"Beyefendi, bir kilo çikolata kaplı vişne ve Roma'ya bedava bir gezi kazandığınızı bildirmek istiyorum size."

-"Her kimsen, serseri herif, benimle dalga geçme!"

-"Ben Nick Belane."

-"Çikolataları ve vişneleri tercih ederdim..."

-"Yarın öğleden sonra 2.30'da Musso'nun barında benimle buluşmanı istiyorum.

-"Neden?"

-"Yalnızca söylediğim saatte orada ol Fransız bozuntusu. Bütün dertlerin sona erecek."

-"İçkileri sen mi ısmarlıyorsun?"

-"Evet."

-"Orada olacağım." deyip telefonu kapattı.

27

Artık hiç kimse hoşçakal demiyordu. Hiç kimse! Bakışlarımı votkaya diktim. Bir yudum daha götürdüm.

Saat ikiyi çeyrek geçe Musso'nun barında oturuyordum. Masamda bir bardak Votka-7 vardı. Celine ve Bayan Ölüm birazdan bulaşacaklardı. İkisi de müşterimdi. Biraz garip biçimde de olsa, işlerim yolunda gidiyordu. Bu arada tam karşı köşedeki

masada oturan adam dik dik bana bakıp duruyordu. Bilirsiniz bazı insanlar adama öküz gibi bakarlar. Ve bunu farkında olmadan yaparlar. Votkamdan bir yudum alıp bakışlarımı adama çevirdim. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Adama iki dakika zaman veriyorum diye geçirdim içimden. Eğer bakışlarını hâlâ üzerimden çekmemişse yanına gidip, oturduğu iskemleyi kafasında kırmaya karar verdim.

Bir dakika 45 saniye geçmişti ki, adam yerinden kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Hemen elimi belime atıp tabancamı kontrol ettim. Yerindeydi. Bir erkeğin sahip olabileceği en iyi sert(leşmiş) şeylerden birisiydi silah. Adamın kılık kıyafeti park bekçisiyle diş doktoru arasında bir yerlerdeydi. Yüzünde çirkin bir bıyık ve sahte bir gülümseme taşıyordu. Bilmiyorum, belki de takma bir bıyık ve çirkin bir gülümsemesi vardı. Masama iyice yaklaştı ve tepeme dikilip kaldı.

-"Bak dostum," dedim, "Üzgünüm ama hiç bozuk param yok."

-"Benim derdim senin bozuk paran değil anam tamam mı!" dedi.

Bu tür adamlar sinirlerimi bozuyordu. Gözlerinin ölü balık gözüne benzediğini farkettim.

-"Derdin ne o zaman? Kaldığın otelden mi atıldın?"

-"Hayır, ben annemle oturuyorum."

-"Kaç yaşındasın sen?"

-"46"

-"Biraz sakat bir durum bu."

-"Sakat olan durum değil, annem. Küçük çişini tutamıyor."

-"Ooh, üzgünüm dostum."

-"Ben de."

Öylece tepemde dikiliyordu.

-"Eveet; senin için ne yapabileceğimi bilmiyorum doğrusu." dedim.

-"Sen hiçbir şey yapamazsın..."

İçkimden son yudumu aldım.

-"Ben yalnızca sana birşey sormak istiyordum." dedi adam.

-"Tamam. Sor bakalım."

-"Sen Spike Jenkins değil misin?"

-"Kim?"

-"Spike Jenkins. Bir zamanlar Detroit'te ağırsiklette döğüşüyordun. Tiger Forster'la yaptığın maçı izlemiştim. Hayatımın en zevkli boks maçlarından biriydi."

-"Kim kazanmıştı?"

-"Tiger Forster."

-"Bak ben Jenkins falan değilim. Sen en iyisi git yerine otur."

-"Beni kandırmıyorsun değil mi? Gerçekten Spike Jenkins değil misin?"

-"Hayatımda hiç Jenkins olmadım."

-"Kahretsin, yanıldım." dedi ve kıçını toplayıp gitti, masasına oturdu.

Saatime baktım. Tam iki buçuktu. Nerde kalmıştı bunlar? Garsondan bir içki daha istedim. Saat 2.35'de Celine içeri girdi. Biraz duralayıp etrafına bakındı. Çatalıma bir peçete takıp ona doğru salladım. Beni görünce yanıma gelip oturdu.

-"Ben viski soda içerim." dedi. Zamanlaması çok iyiydi. Tam o anda garson benim ikinci votkamı getirmişti. Hemen Celine'in içkisini de söyledim.

İçkimi bir dikişte bitirdim. İçimde garip bir his vardı. Bayan Ölüm. Ölüm. Veya Celine. Bu garip ilişki beni bayağı yıpratmıştı. Bu dünyada yaşamaya çalışmak yalnızca absürd değil, aynı zamanda çok zor bir işti de. Hayatınız boyunca kaç kere iç çamaşırı giydiğinizi düşünsenize mesela. İğrenç, boğucu, aptalca bir şeydi.

Demin beni ünlü bir boksör sanan adam yeniden masamızın yanında belirdi birden bire. Önce Celine'e baktı, sonra bana döndü.

-"Hey baksana, bu adam, bu arkadaşın Spike Jenkins değil mi?"

Celine adamın yüzüne baktı.

-"Beyefendi, eğer taşaklarınızı elinize vermemi istemiyorsanız, lütfen masamızdan uzaklaşın."dedi.

Adam hiçbir şey söylemeden çekip gitti.

-"Pekalâ." dedi Celine. "Beni neden çağırdın buraya?"

-"Seni Bayan Ölüm'le tanıştıracağım."

-"Bak sen, demek ölüm dişiymiş ha?"

-"Evet, bazen öyledir."

Celine'in içkisi geldi. Ve hemen tepesine dikti bardağı.

-"Bu Bayan Ölüm normal çıplak gözle görülüyor mu?" diye sordu.

-"Hiç Spike Jenkins'in maçını seyrettin mi?" diye sordum Celine'e.

-"Hayır."

-"Biliyor musun, Jenkins bana benziyordu."

O sırada Bayan Ölüm içeri girdi. Müthiş derece 'femme fatal'vari bir kıyafet vardı üzerinde. Masamıza doğru gelip oturdu.

-"Sek viski." dedi.

Garsonu çağırıp siparişi verdim.

-"Sizleri nasıl tanıştıracağımı bilmiyorum doğrusu, çünkü ikinizin de kim olduğundan emin değilim." dedim.

-"Ne biçim bir dedektifsin sen?" diye sordu Celine.

-"L.A'in en iyisi!"

-"L.A. de ne demek oluyor?"

-"Lümpen Amsalaklar."

-"Sarhoş mu oldun sen?"

-"Birkaç gün önce evet."

Bayan Ölüm'ün sek viskisi gelince bir dikişte bitirdi ve bakışlarını Celine'e çevirdi.

-"En iyisi kendi kendini tanıt. Adın ne?"

-"Spike Jenkins."

-"Jenkins öldü."

-"Nerden biliyorsun?"

-"Ben bilirim."

Garsonu çağırıp üçümüze de birer içki daha söyledim.

Sonra öylece oturup birbirimize bakmaya başladık.

-"Bakın şimdi," dedim. "Ortada kelek bir durum var. Şimdiye

kadarki bütün içkileri ben ısmarladım. Şimdi küçük bir oyun oynayalım ve kaybeden bundan sonraki içkileri ödesin."

-" Nasıl bir oyun?" diye sordu Celine.

-"Çok basit bir şey. Ehliyetlerimizin seri numaralarında kaç tane rakam olduğunu tahmin etmeye çalışacağız."

-"Çok aptalca bir oyun bu!" dedi Celine.

-"Eğlence olsun diye yapıyoruz farzet." dedim.

-"Kaybedeceğim diye mi korkuyorsun?" dedi Bayan Ölüm.

-"Pekalâ, oynayalım bakalım." dedi Celine.

-"Hadi göster kendini yavrum!" dedi Bayan Ölüm.

-"Pekalâ" dedi Celine. "Ben sekiz diyorum."

-"Ben yedi diyorum." dedi Bayan Ölüm.

-"Ben de beş diyorum." dedim.

-"Tamam, şimdi ehliyetlerimizi çıkarıp bakalım." dedim.

Herkes ehliyetini çıkardı.

-"Bakın benimkinde yedi rakamı var. Bildim!" dedi Bayan Ölüm.

-"Kahretsin, benimkinde de yedi rakamı var." dedim.

-"Benimki sekiz rakamlı. Ben de bildim" dedi Celine.

-"Olamaz, inanmıyorum. Göster bakayım!" dedim. Uzanıp ehliyetini aldım. Rakamları saydım.

-"Sekiz değil yedi rakam var burda. Rakamların başındaki harfi de saymışsın sen. Bakın!" Ehliyeti Bayan Ölüm'e uzattım. Ama nasıl uzattığımı bir ben bilirim, bir de tanrı. Elim zangır zangır titriyordu. Çünkü Celine'in ehliyetinin isim hanesinde "Louis Ferdinand Destouches, Doğum Tarihi: 1894" yazıyordu. Kahretsin. Şimdi bütün vücudum titremeye başlamıştı. Kendimi zorlayıp derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Adam gerçekten Celine'di. Ünlü Fransız yazar Celine, 21. yüzyıla beş kala Musso'nun barında bizimle aynı masada oturuyordu.

O anda farkında olmadan gözlerim Bayan Ölüm'e kaydı. Nefes kesici bir kadındı. Vücudundan cazibe dalgaları yayılan gerçekten güzel bir yaratık.

-"Kahretsin. Ehliyetimi geri verin bana." dedi Celine.

-"Tamam, al koca çocuk." dedi Bayan Ölüm.

Celine'e döndüm.

-"Görünüşe bakılırsa ikimiz de kaybettik. İçkileri kimin ısmarlayacağına karar vermek için yazı tura atalım mı?"

-"Tamam, bana uyar" dedi Celine.

Cebimden şans paramı çıkardım. Havaya atıp "Söyle!" diye bağırdım.

-"Tura."

Para aşağı inip masaya kondu. Yazı gelmişti.

Parayı tekrar cebime koydum.

-"Bugün senin için pek şanslı bir gün olmayacakmış gibi bir his var içimde." dedim Celine'e.

-"Bugün *benim* şanslı günüm." dedi Bayan Ölüm.

O sırada içkilerimiz geldi.

Celine garsona dönüp "Bunları benim hesabıma yaz." dedi.

Bir süre içkilerimizi seyrederek öylece oturduk.

-"Sanki üçkağıda getirilmişim gibi bir his var içimde." dedi Celine.

İçkisini bir dikişte bitirdi.

-"Buraya gelirken Los Angeles'daki' amsalaklar hakkında uyarmışlardı beni aslında." dedi sonra.

-"Hâlâ tıpla uğraşıyor musun?" diye sordum.

-"Canınız cehenneme. Ben gidiyorum burdan."

-"Sakin ol dostum." dedi Bayan Ölüm. "Otur bir şeyler daha iç. Hayat düşündüğünden daha da kısa."

-"Hayır, yüzünüzü şeytan görsün sizin."

Masaya yirmi dolarlık bir banknot fırlattı.

Yerinden kalktı ve çıkıp gitti.

-"Gitti işte." dedim Bayan Ölüm'e.

-"Henüz değil," dedi.

O anda acı bir fren sesi duyuldu. Hemen ardından da bir çarpma sesi geldi. Tıpkı bir otomobil insana çarpınca çıkan ses gibi. Yerimden kalkıp sokağa fırladım. Hollywood Bulvarı'nın ortasında Celine'in vücudu hareketsiz yatıyordu. Biraz ilerde eski model bir Amerikan arabası duruyordu ve kocaman kırmızı şapkalı bir kadın arabayla Celine'in arasında çığlık çığlığa sağa

sola koşuyordu. Celine'in vücudunda hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Öldüğünü anlamıştım.

Dönüp tekrar Musso'nun barına girdim. Bayan Ölüm gitmişti. Masama oturdum. Daha içkime dokunmaya fırsat bulamamıştım. Hiç zaman yitirmeden hemen içkinin hakkından geldim. Sonra öylece oturdum.

İyi insanlar erken ölüyorlar diye geçirdim aklımdan. Masada biraz daha oturdum.

-"Hey Jenkins!" diye bir ses duydum sonra.

-"Tüm arkadaşların birer birer gittiler. Söylesene nereye gidiyor bunlar?"

Başımı kaldırıp baktım. Beni boksör sanan salaktı konuşan.

-"Ne içiyorsun?" diye sordum ona

-"Rom ve kola."

Garsonu çağırdım. "İki tane rom kola." dedim.

-"Bir tanesi bana, diğeri de..." Elimle gösterdim, "Onun için."

İçkilerimiz geldi. İkimiz de kendi köşelerimizde içkilerimizi devirdik.

O sırada ambulansın acı acı öten sirenini duydum. Eğer yakınınızda bir ambulans varsa ve sirenini duyamıyorsanız, sizi almak için geldiğine emin olabilirsiniz.

Kredi kartımla hesabı ödedim, yüzde 20 bahşiş eklemelerini söyledim ve bardan çıktım.

28

Ertesi gün büromda ayaklarımı masanın üzerine uzatıp kaliteli bir puro yaktım. Büyük bir başarı elde ettiğimi düşünüyordum. İki müşterimi yitirmiştim, ama zor bir meseleyi de çözmüştüm. Fakat hâlâ çözümlenmeyi bekleyen bir sürü mesele vardı başımda. Mesela Kırmızı Kırlangıç olayı. Sonra Jack Bass ve Cindy. Ve bir de Hal Grovers ve uzaylı yaratık Jeannie Nitro. Birden gözümün önünde Cindy ve Jeannie Nitro belirdi. İkisi

de son derece çekici kadınlardı doğrusu... Her neyse, onları düşünerek hayatımın anlamsızlığına kederlenmekten bir an için sıyrılabildim.

Yaşantımızdaki problemleri çözme çabamız üzerine düşünmeye başladım sonra. Problemlerini çözebilenler, yeterli kararlılığı gösterebilen ve biraz da şanslı olanların arasından çıkıyordu genellikle. Yeterince sabır ve kararlılık gösterebilirseniz, şans eninde sonunda yüzünüze gülüyordu. Fakat insanların çoğu, yeterince bekleyecek sabrı gösteremediklerinden, hemen vazgeçerek kendilerini mutsuzluğa mahkûm ediyorlardı. Ama ben Nick Belane, kesinlikle böyle birisi değildim. Evet belki biraz tembeldim ama umudumu canlı tutacak güce sahiptim.

Sağ üst çekmeceyi açıp votka şişesini çıkardım ve kocaman bir yudum aldım. Zaferimi kutlamak için içiyordum. Tarih zafer kazanan insanlar tarafından yazılıyordu. Güzel bakire kızlar da bizim gibi kahramanların etrafında dolaşarak tarih sahnesinin arkaplanını oluşturuyorlardı...

O sırada telefon çaldı. "Buyrun, Belane." dedim ahizeyi kaldırdıktan sonra.

-"Henüz seninle işim bitmedi." diyordu karşıdaki ses. Konuşan Bayan Ölüm'dü.

-"Bak güzelim, artık aramızdaki anlaşmayı bitti saysak ve bir daha birbirimizi rahatsız etmesek diyorum!"

-"Ben rahatsız falan olmuyorum Belane."

-"Bak, benden ne istiyorsan söyle de, bitsin artık."

-"Şansını zorluyorsun."

-"Pekalâ, en azından tekrar ne zaman karşıma çıkacağını söyle."

-"Ne işine yarayacak bu?"

-"Böylece başıma geleceklere kendimi hazırlayabilirim belki."

-"Sen de herkes gibi daima hazır olmalısın böyle bir şeye."

-"Yanılıyorsun güzelim. İnsanların çoğu bu konuya hiç kafa yormuyorlar. Kimisi unutuyor, kimisi boş veriyor, kimisi de zaten bu konuyu düşünemeyecek kadar aptal oluyor."

-"Bu hiç benim derdim değil Belane."

-"Senin derdin ne peki?"

-"Ben de güzelim, yalnızca işimle ilgilenirim."

-"Ben yalnızca işimle ilgilenirim."

-"Aferin sana pis şişko. Ben seni unutmadığımı hatırlatmak için aradım."

-"Ah çok teşekkür ederim hanımefendi. Gerçekten günüme neşe kattınız!"

-"Görüşmek üzere Belane!"

Bayan Ölüm telefonu suratıma kapatıverdi.

Ya tüm hayatınızın ya da yalnızca o gününüzün içine edecek birileri mutlaka çıkar karşınıza. Puromu söndürüp yağmurluğumu giydim. Büromdan çıktım, asansörle aşağı indim. Biraz rahatlamak için farklı bir atmosferde birşeyler içmek istiyordum. Bir sokak aşağıda *The Eclipse* adlı bir bar gördüm. İçeri girip barın boş bir taburesine oturdum. Düşünmem gerekiyordu. Çözmem gekeren bir sürü karışık iş vardı başımda ve nereden başlayacağımı bilmiyordum. Sek viski, ardından da bira siparişi verdim. O anda en çok istediğim, sakin bir yere uzanıp haftalarca deliksiz bir uyku çekmekti. Bir zamanlar benim de yaşamdan zevk aldığım günler olduğunu hatırladım. Öyle müthiş günler değildi, ama yine de fena sayılmazdı. Üç kere evlenmiş, üçünde de boşanmış birisiydim. Neden doğduğumu ve neden şu anda kendimi ölmeye hazır hissettiğimi bilmiyordum. Bu paraya benden başka hiç kimsenin elini bile sürmeyeceği garip davaları çözmeye çalışmaktan başka yapacak işim yoktu hayatta şu anda.

Barın uç tarafında oturan adam sürekli bana bakıp duruyordu. Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum. Barmen, ben ve o adamdan başka kimse yoktu içeride. İçkimi bitirip bir tane daha istedim. Barmen yüzündeki bol miktarda kıldan başka hiçbir özelliği olmayan bir adamdı.

-"Aynısından mı?" diye sordu.

-"Evet. Ama biraz daha sert olsun."

-"Fiyatı aynı mı olacak ama?"

-"Yap bir şeyler işte." dedim.

-"Ne demek oluyor bu?"

-"Anlamadın mı?"

-"Hayır."

-"Pekalâ, içkimi hazırlarken biraz düşün o zaman." Barmen hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. O sırada barın ucundaki adam gözlerini gözlerime dikti. Elini salladı. "Hey Eddie, nasılsın?" diye bağırdı.

-"Ben Eddie değilim." dedim.

-"Eddie'ye benziyorsun ama."

-"Eddie'ye benzeyip benzememem sikimde bile değil, anladın mı?"

-"Sen belanı mı arıyorsun?" diye sordu adam.

-"Evet, yiyorsa, başıma bela olabilirsin!"

Bu arada barmen içkimi getirdi. Barın üzerine koyduğum parayı aldı. Ve "Hiç de kibar birisi değilsin!" dedi.

-"Neden fikrini kendine saklamıyorsun sen?" dedim.

-"Sana içki vermeyebilirim istesem!"

-"Para kazanmak istemiyorsan söyle!"

-"Senin gibi kaba müşterilerin parasını istemiyorum."

-"Ne tür kaba müşteriler istiyorsun peki?"

-"İçki verme ona!" diye bağırdı bu arada diğer adam.

-"Bana bak, bir kelime daha edersen ayağını kıçından sokup ağzından çıkarırım." dedim adama.

Adamın yüzünde korkak bir gülümseme belirip kayboldu. Barmen ise hâlâ karşımda dikiliyordu.

-"Bak ben problem istemiyorum. Yalnızca kafamı dinleyip sessizce birşeyler içmek için geldim buraya. Ama her önüme çıkan bana bulaşmaya çalışıyor, anlıyor musun?" dedim barmene.

-"Ha, bu arada, son günlerde Kırmızı Kırlangıç'ı gördün mü?" diye sordum.

-"Kırmızı Kırlangıç mı? O da neymiş?"

-"Görürsen hemen anlarsın. Neyse boşver, kafanı takma..."

İçkimi bitirip dışarı çıktım. Sokakta kendimi daha rahat hisse-

diyordum. Bir süre amaçsızca yürüdüm. Moralimi düzeltmem gerekiyordu.

Son günlerde karşıma çıkan aptalları saymaya başladım. İki buçuk dakika sonra elliye varmıştım.

Gördüğüm ilk bara daldım.

29

İçeri girip boş bir tabureye oturdum. Barmen bana doğru geldi.

-"Merhaba Eddie." dedi.

-"Ben Eddie değilim."

-"Benim adım Eddie." dedi barmen.

-"Benimle dalga geçmeni hiç tavsiye etmem." dedim.

-"Hayır, sen benimle dalga geçmeye çalışıyorsun."

-"Bak barmen efendi! Ben sakin bir adamım. Oldukça normal birisi sayılırım. Kadın iç çamaşırı falan giymem. Yani garip alışkanlıklarım yoktur, tamam mı!? Ama nereye gidersem insanlar çok garip davranıyorlar. Neden herkes abuk sabuk şeyler söylüyor bana?"

-"Bence insanları sen teşvik ediyorsun böyle davranmaya."

-"Pekalâ, güzel fikirlerini kendine sakla ve bana hemen duble votka, tonik ve biraz da portakal suyuyla bir içki hazırlamayı dene, bakalım becerebilecek misin?!"

-"Portakal suyumuz yok."

-"Bal gibi var işte. Ben buradan görüyorum."

-"O senin için değil."

-"Öyle mi? Kimin için peki? Elizabeth Taylor için özel rezerve olmasın sakın? Bak bu gece yatağında ağrısız sızısız uyumak istiyorsan, içkimi söylediğim gibi hazırlarsın. Hadi, zıpla!"

-"Yok canım! Zıplamazsam ne yaparsın? Yoksa elini sallayınca kapıda bekleyen çeten içeri mi girecek?"

-"Bir kelime daha söylersen, bundan sonra nefes almakta ba-

yağı zorlanacaksın."

Karşımda öylece durdu ve ne yapması gerektiğini düşündü bir süre. Sonra gözlerini kırptı, anlamlı bir yüz ifadesiyle arkasını dönüp içkimi hazırlamaya başladı. Gözlerim üzerindeydi. İçkimi aynen söylediğim gibi hazırlayıp hazırlamadığını kontrol ediyordum. Biraz sonra içkimi önüme koydu.

-"Beyefendi, demin ben yalnızca şaka yapıyordum. Hiç şaka kaldıramaz mısınız siz?" dedi.

-"Şakanın yapılış tarzına bağlı." dedim.

Eddie uzaklaşıp barın en uç köşesine oturdu. İçkimi bir dikişte bitirdim. Bardağın içindeki portakal dilimini aldım. Cüzdanımdan çıkardığım paranın üzerine dilimin bütün suyunu sıktım. Sonra portakalı paraya sarıp tam barmenin ayağının önüne fırlattım. Barmen aptalca bakakalmıştı. Yavaşça yerimden kalktım. Boyun eklemlerimi açmak için başımı biraz sağa sola çevirdim ve dışarı çıktım. Büroma geri dönmeye karar vermiştim. Yapmam gereken işler vardı. Mavi gözlerim vardı, ama kendimden başka kimse beni sevmiyordu. "Carmen"in en sevdiğim melodisini mırıldanarak yürümeye başladım.

30

Büromun kapısını açıp içeri girdiğimde Jeannie Nitro'yu masamda bacak bacak üstüne atmış oturur buldum.

-"Belane, zavallı ayyaş dostum benim, nasılsın?" diyerek sırıttı.

Müthiş güzel bir kadındı. Grovers'in problemini anlayamıyordum! Böylesine güzel bir yaratık uzaylı olmuş, ne çıkar? Keşke etrafımda on tane böyle seksi uzaylı olsa. Ama sonuçta Grovers benim müşterimdi, onun için çalışıyordum ve bu kadını ortadan kaldırmak için para alıyordum. Anlamsız bir işti benimki. Kadınlar erkekleri, erkekler de kadınları kendilerinden uzaklaştırmam için para ödüyorlardı bana.

Masamın arkasına geçip koltuğuma oturdum. Yağmurluğumu askıya fırlatıp bir puro yaktım, derin bir nefes çektim. Jeannie masamın üzerine oturmuş bacaklarını sallıyordu.

-"Soruna mutlaka bir cevap istiyorsan Jeannie, pek keyfim yok şu sıralar."

-" Sana bir anlaşma teklif etmek için geldim Belane."

-"Seninle anlaşma yapmaktansa çölde üç ay susuz kalmayı tercih ederim."

-"Bir kadınla sevişmeyeli ne kadar zaman oldu Belane?"

-"Kime ne bundan?"

-"Bu konuya biraz kafa yorsan iyi olur bence."

-"Kafa yormadığımı mı sanıyorsun?"

-"Gerçekten yoruyor musun?"

-"Açıkça söylesene, benimle sevişmek mi istiyorsun Jeannie?"

-"Belki."

-"Belki de ne demek? İstiyor musun, istemiyor musun?"

-"Sözünü ettiğim anlaşmayı yaparsak seninle yatarım."

-"Neymiş bu anlaşma?"

Jeannie masadan kalkıp büronun içinde dolaşmaya başladı. Yürürken bile son derece seksi görünüyordu.

-"Belane," dedi yürümeye devam ederek, "Ben uzaydan gelecek bir ordunun öncü grubundanım. Dünyayı istila edip tümüyle ele geçireceğiz."

-"Neden ki?"

-"Ben Zaros gezegenindenim. En büyük problemimiz aşırı nüfus. Dünyanızı ele geçirip kendi insanlarımızı yerleştireceğiz."

-"Neden orduyla gelip istila ediyorsunuz ki? Zaros'a sığmayan insanlarınızı buraya gönderebilirsiniz. Dış görüşünüz tıpkı bizim gibi. Rahatlıkla buradaki hayata katılabilirsiniz. Kimse farketmez sizin uzaydan geldiğinizi."

-"Bizim gerçek görünüşümüz böyle değil Belane. Şu anda gördüğün, benim yarattığım bir illüzyon yalnızca."

Jeannie gelip tekrar masaya oturdu.

-"Peki gerçek görünüşünüz nasıl?" diye sordum.

-"İşte böyle." dedi.

Birden mor bir şimşek çaktı. İlk şaşkınlığımı atınca, masamın üstünde duran acayip "şeye" bakakaldım. "Şey" orta boy bir yılana benziyordu. Ama üzeri tüylerle kaplıydı. Orta kısmında yuvarlak bir bölüm ve üzerinde de ıslak bir çukurun içinde tek bir gözü vardı. Kafaya benzeyen kısımda yalnızca ince bir ağız seçiliyordu. Tüyler ürpertici derecede iğrenç bir yaratıktı karşımdaki. Telefonu kapıp tam kafasına fırlattım, ama isabet ettiremedim. "Şey" kıvrak bir hareketle kenara kaçmıştı. Yaratık bu kez de yerde sürünmeye başladı. Ayakkabımla kafasını ezmek için peşinden koştum. Aniden mor bir şimşek daha çaktı. Jeannie tüm güzelliğiyle karşımda duruyordu yine.

-"Aptal herif!" diye bağırdı. "Beni öldürmeye çalıştın. Beni kızdırma, yoksa tek hareketle canına ot tıkarım senin!"

Gözleri şimşek şimşek olmuştu.

-"Tamam güzelim, tamam. Sakin ol. Yalnızca bir an için kafam karıştı, kontrolümü kaybettim. Özür dilerim."

-"Tamam, unutalım. Her neyse, demin de söylediğim gibi, ben ve arkadaşlarım dünyayı incelemek için gönderilmiş bir öncü grubuz. Fakat amacımızı gerçekleştirebilmemiz için insanların içinden seçtiğimiz birkaç kişiyle yardımlaşmamız gerekiyor. Mesela sen bu iş için çok uygunsun."

-"Nedenmiş o?"

-"Sen tam aradığımız tipsin. Seni yönetmek çok kolay. Burnunun ucundan ötesini görmüyorsun ve karaktersizsin."

-"Peki Grovers'la ilişkiniz ne? Cesetlerin rolü ne bu işte? Grovers'ı neden seçtiniz?"

Jeannie gülümsedi.

-"Onu biz seçmedik. Yapmak istediklerimize uygun birisi değil o. Yalnızca uzay gemimiz oraya indi. Ve ben zamanla ona karşı bir yakınlık hissetmeye başladım. Bir çeşit flört denilebilir belki bizimkine."

-"Ya ben? Bana karşı da böyle bir yakınlık hissediyor mu-

sun?"

-"Sen yalnızca planımızda kullanabileceğimiz birisisin."

Bana doğru yaklaştı. Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. O kusursuz vücudunu iyice yaklaştırdı bana, sonra da birbirimize sarıldık. Ardından dudaklarımız birleşiverdi. Dilini ağzımın içinde hissettim. Sıcacıktı ve küçük bir yılan gibi kıpırdıyordu. Jeannie'yi elimle itip uzaklaştırdım kendimden.

-"Hayır." dedim. "Üzgünüm, yapamam."

Bana baktı.

-"Sorun nedir Belane? Bu iş için çok mu yaşlısın?"

-"Hayır yavrum, mesele başka."

-"Nedir?"

-"Duygularını incitmek istemiyorum ama..."

-"Söyle Belane."

-"Ya aniden tekrar deminki çirkin yaratığa dönüşürsen diye korkuyorum."

-"Çirkin mi? Sen kendine bak pis şişko. Zaroslular güzeldir bir kere."

-"Beni anlamayacağını biliyordum."

Gidip koltuğuma oturdum. Çekmeceyi açıp votka şişesini buldum. Kapağını açıp bir yudum içtim.

-"Dünyaya nasıl indik demiştin?"

-"Kapsül biçiminde bir gemiyle."

-"Kapsül ha? Peki kaç kişi geldiniz?"

-"Altı."

-"Size yardım edebilir miyim, bilmiyorum güzelim."

-"Kuşkusuz edeceksin Belane."

-"Ya etmezsem?"

-"Seni öldürürüz."

-"Şu işe bak ya! Önce Bayan Ölüm, şimdi de sen. Karşıma çıkan bütün kadınlar beni ölümle tehdit ediyorlar. Sanırım bu konuda bana da söz hakkı düşüyor."

Çekmeceyi açıp tabancamı çıkardım. Emniyeti açıp tam Jeannie'nin kalbine doğrulttum namluyu.

-"Şimdi seni bir hamlede Zaros'a geri postalayacağım güze-

lim."

-"Durma, çek tetiği."

-"Ne?"

-"Durma, çek tetiği dedim Belane."

-"Yapamam sanıyorsun değil mi?"

Ellerimin terlediğini hissediyordum.

-"Yapamam sanıyorsun ha?" diye tekrarladım.

-"Çek şu allahın belası tetiği Belane!"

Yüzüm ter içinde kalmıştı.

-"Lütfen Zaros'a geri dön güzelim. Seni vurmak istemiyorum."

-"HAYIR!"

Tetiğe asıldım. Büyük bir patlama duyuldu ve tabanca elimden düştü. Gözlerimdeki teri silip bakındım.

Jeannie karşımda durmuş sırıtıyordu. Daha dikkatli baktım. Ağzında bir şey tutuyordu. Kurşunu dişleriyle yakalamıştı. Masaya doğru yürüdü ve kurşunu kültablasının içine tükürdü.

-"Hey, müthiş bir numara bu!" dedim. "Biliyor musun, ortak olursak bu numarayla çok para kazanabiliriz. Zengin oluruz, bir düşünsene."

-"Aklına bile getirme Belane. Güçlerimi para kazanmak için kullanmam asla."

Votkadan bir yudum daha aldım. Çetin cevize çatmıştım. Sanırım Jeannie başımı epey ağrıtacaktı.

-"Dinle beni," dedi. "İstesen de istemesen de Büyük Zaros Harekatı için seni listeye yazıyorum. Artık bizim için çalışacaksın. Şu anda hâlâ planlarımızı hazırlıyoruz. Yardımına gerek duyduğumuz anda seninle bağlantı kurup, ne yapman gerektiğini söyleyeceğiz."

-"Jeannie, bu allahın belası iş için başkasını kullansanız olmaz mı?" dedim.

Gülümsedi.

-"Olmaz Belane, sen çoktan seçildin."

Yeniden mor bir şimşek çaktı ve Jeannie gözden kayboldu.

31

Grovers'a telefon ettim. Yerindeydi.

-"İşler nasıl Grovers?"

-"Her zamanki gibi yoğunuz."

-"Senin şu Jeannie Nitro meselesini hallettim. Bir daha seni hiç rahatsız etmeyecek, haberin olsun. Bu arada, yaptığım son masraflar için bir fatura gönderiyorum sana."

-"Son masraflar mı? Beni dolandırmaya mı çalışıyorsun sen?"

-"Bak Grovers, ben işimi yaptım, seni uzaylı kadından kurtardım. Şimdi bedelini ödeyeceksin sen de."

-"Tamam, tamam... Ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

-"Meslek sırrı dostum."

-"Tamam. Sanırım sevinmem gerekiyor şu anda."

-"Sanma, sadece sevin. Ve paramı öde. Yoksa kendini o ceviz tabutlarından birinde bulacaksın. Yoksa gürgen mi tercih ederdin?"

-"Anladım, çaresine bakarız merak etme.." dedi.

Derin bir iç çekip telefonu kapattım.

Ayaklarımı masanın üzerine uzattım. İlerleme kaydediyordum. Artık çözmem gereken yalnızca iki tane mesele kalmıştı: Cindy Bass'in hakkından gelmek ve Kırmızı Kırlangıç'ı bulmak. Tabii ki bu arada Jeannie Nitro benim kişisel problemim haline gelmişti. Artık kendi kendimin müşterisiydim. Görevim de bu uzaylı kadından kurtulmaktı. Eski müşterilerim Celine ve Grovers artık tarih olmuşlardı. Bir anlamda kendimi gerçekten profesyonel hissetmeye başlıyordum. Tam huzur içinde oturuyordum ki, Bayan Ölüm'ü hatırlayıverdim. Bir de başımda o vardı. Telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdım. Arayan Bayan Ölüm'dü.

-"Hiçbir yere gitmedim, hâlâ buradayım Belane."

-"Neden kendine biraz izin vermiyorsun güzelim?"

-"Yapamam. İşimi çok seviyorum."

-"Baksana, sana birşey sorabilir miyim?"
-"Tabii."
-"Senin görev sahan yalnızca dünyayı mı kapsıyor?"
-"Ne demek istiyorsun?"
-"Yani... şeylerin... uzaylıların ölüm işiyle de uğraşıyor musun?"
- "Tabii ki. Uzaylılar, kurtlar, köpekler, aslanlar, örümcekler ne istersen."
-"Bunu duymak çok iyi."
-"Neden ki?"
-"Yani uzaylılarla da ilgileniyor olman çok iyi."
-"Beni sıkıyorsun Belane."
-"Memnun oldum güzelim."
-"Bak, bir sürü işim var benim..."
- " Bir tek sorum var. Cevaplar mısın?"
- " Belki.."
-"Bir uzaylıyı nasıl öldürürüm?"
-"Hiç sorun değil. Çok kolay."
-"Kurşun işe yaramıyor. Sen ne kullanırdın?"
-"Bu meslek sırrına giriyor Belane."
-"Kimseye söylemeyeceğime yemin ederim yavrum."
-"Bak pis şişko, belki senin yerine ben hallederim o işi." dedi ve telefonu kapattı.

Ben de telefonu yerine koydum ve ayaklarımı yeniden masanın üzerine uzattım.

Ne biçim işti bu böyle? Altı tane uzaylı ortalıkta cirit atıyorlar ve beni kendilerine yardımcı seçiyorlardı. Durumu yetkili makamlara bildirsem mi acaba diye düşündüm. Ama o zaman herşey daha da karışacaktı. Bu meseleyi kendim çözmeliydim. Çok zor bir işti açıkcası. Belki de kafamı toparlayıp düşünürsem bir şeyler bulabilirdim. Votka şişesini açıp küçük bir yudum aldım. Bütün bunlar bir yana, Kırmızı Kırlangıç ve Cindy Bass meseleleri de çözülmeyi bekliyordu. Bir bozuk para çıkarıp havaya attım. Yazı gelirse Kırmızı Kırlangıç, tura gelirse Cindy Bass ile uğraşacaktım önce. Tura geldi. Sinsice sırıtıp koltuğuma iyi-

ce gömüldüm ve Cindy Bass'in müthiş vücudunu düşündüm: Aç kollarını bebek, canına ot tıkamaya geliyorum.

32

Belki de Los Angeles'daki en iyi özel dedektif bendim ve son başarılı çalışmalarımı kutlamayı hakettiğimi düşünüyordum. Büromdan çıktım, asansörle aşağı indim ve kendimi sokağa attım. Sunset Bulvarı'nı izleyerek güneye doğru biraz yürüdüm. Sunset semtinin kötü tarafı çok fazla bar olmamasıydı. Biraz daha dolaştım, nihayet orta kalite bir yer buldum. Son olaylardan sonra, bir bar iskemlesine tünemeyi hiç istemiyordum. Etrafı kapalı oturma gruplarından birini gözüme kestirip rahatça yerleştim. Birazdan garson kız geldi. Yüksek topuklu ayakkabılar, mini etek ve sütyenlerini açıkca gösteren tülden bir bluz giymişti. Giysileri, dünyası ve aklı daracaktı. Yüzünde mahkeme duvarı gibi bir ifade vardı. Gülümsediğinde yanakları acıyordu. Böylesine bir gülümsemeyi görmek bana da acı veriyordu. Israrla yüzünde tutmaya çalıştığı gülümseme o kadar zorlamaydı ki, tüylerimin ürperdiğini hissettim. Bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

-"Merhaba tatlım, ne alırdın?" dedi.

Kızın yüzüne bakmıyordum. Gözlerimi göbeğine çevirdim. Belirgin biçimde dışarı fırlamış küçük bir göbeği vardı. Bluzuna tam göbek deliğinin üzerine kağıttan küçük bir kırmızı gül takmıştı. Gözlerimi güle dikerek konuşmaya başladım.

-"Votka, tonik ve portakal."

-"Hemen tatlım."

Arkasını dönüp giderken kalçalarını seksi biçimde sallamaya çalışıyordu. Hiç beceremese de, deniyordu. Birden içimi sıkıntı kapladı.

"Hayır, hayır Belane." dedim kendi kendime.

Ama işe yaramadı. Dünyadaki herkes boku yemiş durumdaydı aslında. Yaptığı işten kârlı çıkan hiç kimse yoktu. Yalnızca kazanç yanılsamaları vardı insanların elinde. Hiçbir şey elde edemeyeceğimizi bile bile bir yerlere koşturup duruyorduk. Günden güne hayatta kalmayı başarmak biricik amaç haline geliyordu. Bir de Bayan Ölüm'ün soluğunu ensemde hissediyordum. Tümüyle çaresizdim. Her aklıma gelişinde çıldıracak gibi oluyordum.

-"Hiç aklına getirme Belane." dedim kendime. Yine işe yaramadı.

Birazdan garson kız içkimle birlikte geldi. Kendisine parayı uzattım.

-"Teşekkürler tatlım" dedi.

-"Bir saniye," dedim. "Para üstünü getirmeyi unutma." dedim.

-"Para üstü falan yok. Verdiğin para tam yetiyor."

- " O zaman bahşişinin de bu paranın içinde olduğun varsay!"

Gözlerini kocaman açtı. Bakışlarında hiçbir anlam yoktu.

-"Nesin sen, bir tür maganda falan mı?"

-"O da ne demek?"

-"Magandanın ne demek olduğunu bilmiyor musun?"

-"Hayır"

-"Barlara gelip kadınlara saygısızlık yapan serserilere böyle denir."

-"Bu zor cümleyi kendi başına mı kurdun?"

-"Hayır. Kızlar böyle diyorlar."

-"Hangi kızlar? Maganda meraklısı bar piliçleri mi?"

-"Sen ya belanı arıyorsun ya da..."

-"Sanırım ikinci ihtimal olan 'ya da' doğru."

O sırada bir erkeğin yüksek perdeden sesi duyuldu.

-"Ne oluyor Mary Lou? Bu serseri seni rahatsız mı ediyor?"

Bağıran barmendi. Kalın kaşlı, ufak tefek bir adamdı.

-"Herşey yolunda Andy. Ben hallederim bu serseriyi."

-"Evet Mary Lou." dedim. "Eminim bugüne kadar bir sürü serseriyi halletmişsindir.

-"Seni aşağılık herif".. diye bağırdı Mary Lou.

Bu arada kalın kaşlı bücür barın ucundan dolaşıp yanımıza geliyordu. Zaten bir hamlede barın üzerinden atlaması imkansızdı o boyuyla. İçkimi kafama diktim ve kalkıp barmenin karşısına dikildim. Eğilip sağ yumruğunu savuşturdum ve aynı anda hayalarına dizimi geçirdim. Yere yıkılıp yuvarlanmaya başladı. Ardından gidip kıçına bir tekme yerleştirdim. Sonra bardan çıkıp Sunset Bulvarı'nda dolaşmaya devam ettim. Kahretsin, gün geçtikçe barlardan yana talihim kapanıyordu.

33

Eve dönüp içmeye başladım. Bütün günü ve geceyi içerek geçirdim.

Ertesi gün öğleye doğru uyandım. Çöpleri dışarı çıkardım, dişlerimi fırçaladım, traş oldum. Kendimi pek kötü hissetmiyordum. Daha doğrusu genelde pek fazla bir şey hissetmiyordum. Üstümü giydim. Bir yumurta kaynattım. Bir bardak domates suyu ve bira içtim. Kaynamış yumurtayı soğuk suyun altına tutup kabuğunu soydum. Yumurtayı yedikten sonra artık güne başlamaya hazırdım.

Telefonu alıp Jack Bass'i işyerinden aradım. Sesimi duyduğuna pek memnun olmamıştı.

-"Dinle Jack," dedim. "Şu sana anlattığım Fransız'ı hatırlıyor musun?"

-"Evet, ne olmuş ona?"

-"Artık kimseyi rahatsız edemeyecek."

-"Nasıl yani?"

-"Adam öldü."

-"Çok iyi. Peki karımın birlikte olduğu adam o muydu gerçekten?"

-"Doğrusu, aralarında yakın bir ilişki vardı."

-"Yakın bir ilişki mi? Bana bak, açık konuşsana!"

-"Seni üzmek istemiyorum."

-"Sen beni asla üzemezsin Belane! "Çıkart baklayı ağzından."

-"Dinle. Benim amacım Cindy'ye hak ettiği dersi vermek. Beni bu yüzden tuttun, değil mi?"

-"Seni neden tuttuğumu bilmiyorum. Sanırım bir hataydı bu iş."

-"Jack, Fransız'ı hallettim diyorum sana. Adam öldü."

-"Bunun bana faydası ne olacak?"

-"Artık Cindy'yi düzemeyecek."

-"Cindy onunla yatıyor muydu?"

-"Jack yapma allahaşkına."

-"Bana baksana sen! Baştan beri yok Cindy'nin hakkında gelicem, yok Cindy'yi şöyle yapıcam deyip duruyorsun. Biraz daha adamakıllı konuşamaz mısın sen?"

-"Bak ben gerçekten Cindy'yi enselemek üzereyim. Tek derdim sağlam bir kanıt bulmak."

-"İşte yine başladın!"

-"Çok yaklaştık Jack. Uzun sürmeyecek, güven bana."

-"Baksana, bu Fransız'dan başka birileri daha mı var yoksa?"

-"Sanırım öyle."

-"Sanıyor musun? Sanıyorsun ha? Ben senin paranı tıkır tıkır ödüyorum. Günler gelip geçiyor ve bana söyleyebildiğin tek şey "Bir Fransız öldü ve sanıyorum." Olduğun yerde sayıyorsun sen Belane. Ama ben biraz hareket görmek istiyorum. Güvenilir kanıtlar istiyorum. Beni anlıyor musun Belane?"

-"Tam yedi gün sonra bu iş çözülmüş olacak Jack, söz veriyorum."

-"Hayır Belane, altı gün veriyorum sana."

-"Anlaştık, altı gün."

Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemeden bekledik. Sonra Jack yeniden konuşmaya başladı.

-"Pekalâ, benim bir saat içinde havaalanında olmam gerekiyor. Uzun bir iş gezisine çıkıyorum. Tam altı gün sonra buradayım."

-"Merak etme koçum, döndüğünde herşey çözümlenmiş ola-

cak."

-"Ben senin koçun değilim. Nerden buluyorsun böyle aptalca kelimeleri?"

-"Benim konuşma tarzım..."

-"Bak ya şu üstlendiğin pisliği temizlersin, ya da seni cehenneme kadar izler, ebeninkini gösteririm sana aşağılık herif!"

-"Ne biçim konuşuyorsun benimle Jack?"

Son cümleyi kendi kendime söylemiştim. Telefonu çoktan yüzüme kapatmıştı bile. Pis serseri. Evet, sanırım biraz iş yapmanın vakti gelmişti...

34

Bass'in evinin biraz aşağısına arabamı parkettim. Akşam vaktiydi, hayır saat sekiz sularıydı, neredeyse gece başlamıştı yani. Cindy'nin kırmızı Mercedes'i evin önünde duruyordu. İçimden "bu gece bir şeyler olacak" diye hissediyordum. Havada öyle bir koku vardı sanki. Puromu söndürdüm. Araba telefonumu alıp, dokuzuncu ayaktaki yarışların sonucunu öğrenmek için hipodromu aradım. Yine kaybetmiştim. Kahretsin, hayat çok yıpratıcıydı. İçimi bir sıkıntı kapladı. Hayatımı boşa harcadığımı düşündüm. Ayaklarıma ince bir sızı saplandı.

Cindy muhtemelen evde oturmuş, televizyondaki aptal bir programı seyrediyordu. Yine muhtemelen bacak bacak üstüne atmış, son derece kalitesiz esprilere katıla katıla gülüyordu. Birden Jeannie Nitro ve beş uzaylı arkadaşı aklıma geldi. Beni kendilerine işbirlikçi seçmişlerdi. Ama ben satılık değildim. Bir yolunu bulup bu beladan kurtulmam gerekiyordu. Ama görünürde hiçbir çözüm yolu da yoktu. Belki Kırmızı Kırlangıç'ı bulursam, kuş dile gelip bana çözüm yolunu söylerdi. Kafayı mı yiyordum acaba?

Bütün bu yaşadıklarım gerçekten oluyor muydu? Telefonu alıp bu kez John Barton'ı aradım. Yerindeydi.

-"Dinle bak John, ben Belane. Dostum, şu Kırmızı Kırlangıç meselesini çözmekte bayağı zorlanıyorum ben. Belki işi bir başkasına versen diyorum."

-" Hayır Belane. Sana güveniyorum. Sen çözersin bu işi."

-"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

-"Hiç kuşkum yok!"

-"Pekalâ, madem öyle, uğraşmaya devam edeceğim."

-"Tamam dostum."

-"Bir ilerleme kaydedersem ararım seni."

-"Bekliyorum. Kendine iyi bak."

Telefonu kapattım. Şu Barton iyi adamdı doğrusu. Puromu tam yeniden yakmaya çalışıyordum ki, birden neredeyse ağzımdan düşürecek gibi oldum. Cindy dışarı çıkıyordu. Gözlerimi diktim. Arabasına doğru yürüyüp bindi.

-"Hadi yavrum" diye geçirdim içimden, "Hedefe götür beni."

Arabayı çalıştırıp farlarını yaktı ve yola çıktı. Kuzeye doğru yönelmişti. Bir sokak kadar peşinden gitmiştim ki, 180 derece dönerek güneye giden otoyola yöneldi. Yaklaşık üç otomobil boyu arkasından gidiyordum. Cindy bir kavşağı geçtikten hemen sonra ben kırmızı ışığa yakalandım. Bekleyemezdim. Anamın hatırını soran bağırtıların ve korna seslerinin arasında gazlayıp Cindy'nin peşinden devam ettim. Böyle durumlarda insanların hep annemi anmaları çok bayağı bir davranıştı doğrusu.

Tekrar üç otomobil boyu arkasındaydım. Sağ şeritten ilerliyorduk. Birden bir motel tabelasının önünden yan yola saptı. *Honeydunes Motel.* Ne tatlı bir isim. Cindy motelin önündeki 9 numaralı park yerinde durdurdu arabasını. Ben de 7 numaraya park ettim. Işıklarımı söndürüp beklemeye başladım. Arabadan inip bir patikayı izleyen Cindy kapılardan birini çaldı. Birazdan bir erkek açtı kapıyı.

Ah ulan Cindy, sen neymişsin!

Odadan gelen ışık sayesinde kapıyı açan adamın yüzünü net olarak görebiliyordum. Hoş adamdı doğrusu. Tabii ki benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama Cindy adamı beğeniyor

olabilirdi. Gençten bir adamdı. İnce kaşları, gür saçları ve düzgün yüz hatları vardı. Kapının önünde birbirlerine sarıldılar. Öpüşürlerken Cindy'nin kahkaha attığını duydum. Sonra içeri girip kapıyı kapattılar.

Mini video kameramı alıp arabadan çıktım ve doğruca resepsiyona yürüdüm. İçerde kimse yoktu. Yalnızca bir masa ve bir çanı görünüyordu. Çanı çaldım. Hiçbir şey olmadı. Altı kez üst üste bütün gücümle vurdum çana. Nihayet arka taraftan birisi geldi. Moruğun tekiydi. Yalınayaktı. Üzerinde uzun bir gecelik ve kafasında da yine uzun başlık vardı.

-" Tatlı bir uykuya dalmak üzereydin ha!" diye söze girdim.

-"Belki uyuyacağım, belki de uyumayacağım. Sana ne?"

-"Sinirlenmeyin bayım, yalnızca bir oda istiyorum. Boş yeriniz var mı?"

-"Sen pezevenk falan mısın?"

-"Hayır, bayım."

-"Uyuşturucu satıcısı olmayasın peki?"

-"Hayır efendim."

-"Keşke olsaydın. Şu anda biraz kokain için neler vermezdim!"

-"Ben incil satıyorum efendim."

-"Çok boktan bir iş bu."

-"Tanrının sözlerini tüm insanlara ulaştırmaya çalışıyorum."

-"Bana ulaşmaya veya bulaşmaya çalışma da, ne yaparsan yap."

-"Nasıl isterseniz efendim... Bu arada, boş odanız var mıydı?"

-"İki tane var. 8 numara ve 3 numara."

-"8 numara mı dediniz?"

-"8 ve 3 dedim. Kulakların iyi işitmiyor mu senin?"

-"8 numaralı odayı istiyorum."

-"35 dolar. Peşin."

Parayı masaya koydum. Hemen avuçlayıp cebine tıktı ve bana bir anahtar fırlattı.

-"Ödediğim para için fiş almayacak mıyım?"

-"Ne almayacak mısın?"

-"Fiş."

-"O da ne oluyor? Nasıl yazılıyor?"

-"Bilmiyorum doğrusu."

-"O zaman alamayacaksın demektir!"

Anahtarı alıp 8 numaralı odaya doğru yürüdüm. İçeri girdim. Oda fena görünmüyordu. En azından hiç yoktan iyiydi. Mutfaktan bir su bardağı aldım. 9 numaranın duvarına dayayıp dinlemeyebaşladım. Şansım yaver gidiyordu. Konuştuklarını duyabiliyordum.

-"Billy, lütfen acele etmeyelim. Önce seninle biraz konuşmak istiyorum." diyordu Cindy Bass.

-"Daha sonra konuşuruz. Baksana kobram taş gibi olmuş zaten. Bana kadın vücudu lazım şu anda, laf salatası değil."

-"Ben önce duş almak istiyorum Billy."

-"Duş mu? Duyan da bütün gün kömürcüde çalıştığını sanacak!"

-"Ah Billy, çok komiksin!"

-"Tamam, tamam. Git, duşunu al. Ben de kobramı soğuk suya sokup sakinleştiririm biraz."

-"Billy, beni çok güldürüyorsun."

Haftalardan beri ilk kez yüzümde bir gülümseme belirdi. Cindy'yi suç üstü yakalamak üzereydim.

35

Kulağımı bardağa dayayıp dinlemeye devam ettim. Banyoda akan suyun sesi geliyordu. Zavallı Jack Bass, kuşkularında haklıydı. Ama zaten herkes kendine göre haklı, haksız ya da kararsız değil miydi? Sonuçta kimin kimi düzdüğü ne kadar önemliydi ki? Düzüşmek bir anlamda hayatın merkezinde duruyordu. Başka insanlarla birlikte olmak, bağ kurmak hepimizin ortak amacıydı. Göbek bağımız kesildiği andan itibaren başka şeyler-

le bağ kurma çabasına giriyorduk. Seks, para, hayaller, annelerimiz, mastürbasyon, cinayet ve pazartesi başağrılarıyla uğraşıp durarak çabalıyorduk.

Bardağı duvardan çektim. Paltomun cebinden cin şişesini çıkarıp bir yudum aldım. Böyle bir yudum içmek her zaman zihnimi aydınlatmıştır.

Ardından durumumu başka bir açıdan gözden geçirmeye başladım. Birazdan yandaki odaya dalıp içerdekiler sevişirken videoya çekecektim. Hiç içimden gelmiyordu bunu yapmak. Ama işim bunu gerektiriyordu. Kiramı, içkimi ödeyebilmek ve öleceğim güne kadar kendimi meşgul etmek için seçtiğim iş buydu, ne yazık ki. Ne boktan bir durum.

Aslında çok büyük bir filozof olabilirdim. Sağa sola koşuşturup nefes alıp vermenin ne kadar aptalca bir uğraş olduğu hakkında konferanslar verebilirdim.

Kahretsin, içimi iyice sıkıntı basmıştı. Bir yudum cin daha içip bardağı tekrar duvara yasladım. Herhalde tam o sırada Cindy duşunu tamamlamıştı.

-"Oh Cindy, senin şu kocaman karpuzlarına hasta oluyorum." dedi. Billy.

-" Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

-"Aynen söylediğim gibi güzelim."

-"Çok tatlısın Billy."

-"Baksana, allahaşkına şu göğüslerin büyüklüğüne bakasana. Aslında bunların ağırlığıyla yüzüstü yere kapaklanman gerekir. Ama galiba kocaman kalçaların vücudunu dengeliyor."

-"Kalçalarım o kadar da kocaman değil Billy."

-"Hiç dert etme güzelim. Bal torbası, reçel torbası onlar. Şapır şapır yiyeceğim şimdi onları."

-"Ama Billy, benimle hiç ilgilenmiyor musun, benim iç dünyamla?"

-"Merak etme, birazdan tam anlamıyla senin içine gireceğim güzelim."

-"Billy, galiba ben gitsem iyi olacak..."

-"Bırak şimdi gitmeyi falan. Gel buraya, şu Güç Kulesi'nin

üzerine tırman!"

Bardağı duvardan çektim. Kameramı kontrol ettim. Dışarı çıkıp yandaki odanın kapısının önünde durdum. Çok basit bir kilit vardı kapıda. Hiç zorlanmadan kredi kartımla açtım.

İçerdeki odada yatak yaylarının merhamet diye inlediklerini duyuyordum. Kamerayı çalıştırıp içeriye daldım. İşte elimdeydiler. Billy şehvetten titreyip duruyordu. Nasıl olduysa, birden beni farketti. Hemen toparlanıp yere sıçradı. Kelimenin tam anlamıyla ağzı bir karış açık kalmıştı ve suratında bombok bir ifade vardı. Doğaldı böyle olması. Suratıma dik dik baktıktan sonra,

-"Kahretsin, neler oluyor burda? Bu herif de kim?" dedi.

Cindy toparlanıp yatağa oturmuştu bile.

-"Bu adam özel dedektif. Kaçığın teki. Bir keresinde Jack'le yataktayken de bizi basmıştı. Tam bir zırdeli anlayacağın."

Cindy'ye döndüm.

-"Kapa çeneni. Gördün mü, işte nihayet suç üstü yakaladım seni!"

Billy bana doğru yürüdü.

-"Baksana, sen bu odadan canlı çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

-"Billy, bak yavrum, kesinlikle eminim ki, buradan elimi kolumu sallayarak çıkıp gideceğim. Hiç dert etme sen."

-"Bak sen!"

-"Bunu ben söylemiyorum. İşte şu arkadaşım söylüyor."

Omuzumdaki kılıftan tabamcamı çektim.

-"O elindeki oyuncağın beni durduracağını sanmıyorsun, değil mi?"

-"Bir dene istersen serseri."

Billy yavaşça bana yaklaşmaya devam etti.

-"Daha önce üç kişi öldürdüm ben dostum. Dördüncüyü de rahatlıkla öldürürüm." dedim.

Billy pis pis sırıtıyordu karşımda.

-"O tabancayı elinden alıp kıçına sokacağım şimdi."

-"Bir adım daha atarsan, son adımın olur bok herif!"

Billy bir adım attı. Ben de tetiğe asıldım.

Billy sapasağlam karşımda duruyordu. Sonra tam göbeğine gömdüğüm kurşunu parmaklarıyla çıkarttı. Ortalıkta bir damla kan yoktu.

-"Ne kurşunun ne de sen beni durduramazsınız." dedi.

Tabancayı elimden kaptığı gibi fırlatıp attı.

-"Şimdi biz bize kaldık işte." dedi.

-"Bak dostum, istersen bu konuyu konuşarak çözebiliriz. Kamerayı sana bırakabilirim. Dedektifliği bırakıyorum. Beni bir daha asla göremezsin."

-"Evet seni bir daha görmeyeceğim. Çünkü seni öldüreceğim."

-"Evet, öldür şu bok çuvalını." diye bağırdı Cindy yataktan.

Başımı çevirdim.

-"Sen karışma Cindy. Beyefendiyle benim aramdaki bir mesele bu."

Billy'ye döndüm.

-"Haklıyım, değil mi?"

-"Haklısın." dedi.

Sonra beni tuttuğu gibi karşı duvara fırlattı. Büyük bir gürültüyle duvara çarpıp yere yuvarlandım.

-"Bak Billy, birbirimizi biraz kızdırmış olabiliriz, ama istersen bu işi daha fazla büyütmeyelim." dedim.

Billy gülümseyip bana doğru ilerledi.

36

Billy'nin uzaylı olduğuna emindim. Bu yüzden mermi işlememişti vücuduna.

Ayağa kalkıp sırtımı duvara yasladım.

-"Senin sırrını biliyorum Billy!" diye bağırdım.

Bir an duraladı. "Yok ya? Söyle bakalım, neymiş benim sır

rım?"

-"Sen uzaylısın!"

Cindy bir kahkaha attı. "Sana bu adamın kaçık olduğunu söylemiştim." dedi Billy'ye.

Cindy'ye döndüm. "Bu adam aslında her yeri kıllarla kaplı, tek gözlü yılan benzeri bir şey. Şu anda insan görünümünde, ama sakın bunu gerçek sanma." Billy öylece durmuş bana bakıyordu.

-"Bununla nerde tanıştın Cindy?" diye sordum

-"Bir barda. Ama anlattığın saçmalığa inanmıyorum. Billy uzaylı falan değil."

-"Kendisine sorsana."

Cindy tekrar bir kahkaha attı. "Pekalâ Billy, sen uzaylı mısın?"

-"Ne, ha?" dedi Billy.

-"Bak gördün mü işte!" dedim Cindy'ye.

Billy, Cindy'ye döndü. "Bu kaçığa inanmıyorsun değil mi?"

-"Tabii ki hayır. Hadi artık, bitir şunun işini."

-"Tamam güzelim."

Billy bana doğru bir adım attı. Tam o anda odada mor bir şimşek çaktı ve Jeannie Nitro peydah oluverdi.

-"Jeannie," dedi Billy, "Ben, ben.."

-"Kapa çeneni piç herif!" dedi Jeannie.

-"Ne haltlar dönüyor burda?" diye sordu Cindy. Bir yandan da giyinmeye başlamıştı. Billy ise hâlâ daltaşak çıplaktı.

-"Seni aşağılık serseri," dedi Jeannie, "İnsanlarla cinsel ilişki kurmak yasak dememiş miydim ben?"

-"Ben, ben kendimi tutamadım. Acayip abazaydım, birgün barda otururken bu fıstıkla tanıştım.."

-"Sana verilen emirler gayet açıktı: Dünyalılarla seks ilişkisi kurmak yasak!"

-"Jeannie, inan bana benim gerçek kadınım sensin. Ama son günlerde sen çok meşguldün ve..."

-"Senin işin bitti artık Billy!" Jeannie sağ elini adama doğru uzattı.

-"Hayır Jeannie, lütfen affet, hayır!"

Mor bir şimşek çaktı ve Billy tek gözlü, kıllı, yılan benzeri yaratığa dönüşüverdi. Sonra yerde sağa sola sürünmeye başladı. Jeannie sağ elini tekrar uzattı, bir mor şimşek daha çaktı ve uzaylı Billy yok oldu.

-"Gözlerime inanamıyorum!" dedi Cindy.

-"Evet" dedim. "Biliyorum."

Sonra Jeannie bana döndü. "Sakın unatma Belane, sen bizim davamız için seçildin, Zaros Davası."

-"Nasıl unutabilirim ki!" dedim.

Üçüncü bir mor şimşek daha çaktı ve Jeannie de gözden kayboldu. Bu arada Cindy giyinmeyi tamamlamıştı, ama hâlâ şok içindeydi.

- "Gördüklerime inanamıyorum."

-"Bak güzelim, Jack beni senin ilişkilerini ortaya çıkartmam için tuttu ve ben de işimi yaptım."

-"Burdan hemen gitmem gerekiyor." dedi.

-"Durma, git o zaman. Ama seni Billy'yle sevişirken çektiğimi unutma. Ya uslu durursun, ya da kaseti Jack'e veririm."

-"Tamam, tamam. Sen kazandın."

-"Los Angeles'ın en iyi dedektifi benim. Bunu aklından çıkartma."

-"Bak Belane, kaset karşılığında sana birşey verebilirim."

-"Neymiş?"

-"Ne kastettiğimi anladın."

-"Hayır, hayır Cindy. Beni satın alamazsın. Ama yine de iyi denemeydi."

-"Umarım belanı en kısa zamanda bulursun pis şişko!" dedi. Arkasını döndü, çıkıp gitti.

İnanılmaz güzellikteki kalçalarının hareketini izledim.

-"Cindy, bir saniye bekle!" dedim.

Dönüp gülümsedi. "Evet?"

-"Neyse, boşver. Hadi git sen."Arkasını dönüp kös kös gitti. Banyoya gittim, işedim. Ben gerçek bir profesyoneldim. Bir mesele daha çözümlenmişti.

37

Ertesi gün büromdan Jack Bass'e telefon ettim.

-"Hâlâ Cindy'den boşanmak istiyor musun Jack?"

-"Bilmiyorum. Ne oldu, bir şey mi buldun?"

-"Şöyle söyleyebiliriz: Cindy'nin ilişkide olduğu iki erkek de artık yaşamıyorlar."

-"Nasıl bir ilişkiydi bu?.. Söylesene be adam!"

-"Kafanı yorma Jack. Önemli olan, ikisinin de ölmüş olması. Birisi Fransızdı, öbürü de uzaylı."

-"Uzaylı mı? Ne anlatıyorsun sen?"

-"Hikaye falan anlatmıyorum herhalde. Zaroslu birkaç tane uzaylı gizlice dünyaya geldiler. Cindy de bir barda onlardan birisiyle tanıştı. Oldukça yakışıklı bir adamdı doğrusu."

-"Bu adam öldü mü?"

-"Evet, aynen söylediğim gibi, o ve Fransız artık yaşamıyorlar."

-"Demek sen adam da öldürüyorsun ha?"

-"Jack, bu adamların işi bitti. Cindy de artık uslu duracak. Rahatlayabilirsin."

-"Cindy'nin uslu duracağına nasıl inanabilirim?"

-"Hiç merak etme. Elimde bir koz var. Cindy artık yaramazlık yapamaz."

-"Uygunsuz bir anda onu videoya çektin ve kaseti bana vermekle tehdit ettin, değil mi?"

-"Belki. Belki de değil. Yalnızca istediğim an onun ensesine binebilirim diyelim."

-"Ama şantaj yüzünden değil, beni sevdiği için bana sadık kalmasını istiyorum ben."

-"Şantaj veya montaj Jack, önemli olan artık yaramazlık yapamayacak. Daha niye soru sorup duruyorsun ki bana? Bakarsın birgün gerçekten senden hoşlanmaya da başlar. Sana yaklaşması için bir şans tanı. O daha çok genç. Bir macera yaşamak

istedi falan diye düşün.

-"Hem de bir uzaylıyla ha?"

-"Bence buna sevinmelisin. Adamın kim olduğunu kimse asla öğrenemeyecek. Hatta neredeyse böyle bir olay hiç yaşanmamış gibi bile kabul edebilirsin."

-"Ama yaşandı!.. Adamın çok yakışıklı olduğunu söyledin. Anlatsana biraz şu herifi."

-"Kolay değil. Ama yatakta çok iyiydi, ve..."

-"Oturup onları mı seyrettin?"

-"Hayır, ben müdahele edip durdurdum."

-"Peki ya Fransız nasıldı? O da yatakta iyi miydi?"

-"Jack bu adamların ikisi de öldü. Boşuna kafanı yoruyorsun. Sana faturamı gönderiyorum. Birkaç gün içinde eline geçer."

-"Bütün bu anlattıklarına rağmen kendimi hâlâ huzurlu hissetmiyorum."

-"Karın artık uslu duracak Jack."

-"Ya durmazsa?"

-"Hiçbir şey yapamaz. Çünkü hemen ensesine bineceğimi biliyor."

-"Bak yine başladın sokak serserileri gibi konuşmaya. Baksana, onunla yatmadın sen değil mi?

-"Jack, Jack, Jack, lütfen! Ben profesyonelim."

-"Adamlar öldü diyorsun ha? Buna nasıl inanacağım?"

-"Jack, Cindy'nin davranışlarındaki değişikliği farkedeceksin. Artık kaygılanmayı bırak. Bana vermek istediğin başka bir iş var mı? Ben Los Angeles'ın en iyi dedektifiyim."

-"Şu anda herhangi bir şey yok."

-"Tamam Jack, kendine iyi bak."

-" Tabii, tabii."

Telefonu kapattım. Masamın çekmecesini açıp votka şişesini çıkardım ve bir yudum aldım. İşler iyi ilerliyordu. Artık yapmam gereken tek iş, Kırmızı Kırlangıç'ı bulmaktı. Bir de uzaylılardan ve Bayan Ölüm'den uzak durmalıydım. Bir yudum votka daha içtim. Ve kendimi iyi hissetmeye karar verdim. En azından bir süre için.

38

Ardından John Barton'a telefon ettim. Şehrin kuzey kesiminde bir matbaası vardı.

-"John, ben Belane.."

-"Sesini duyduğuma sevindim Nick. İşler nasıl gidiyor?"

-"Doğrusunu istersen biraz yavaş. Şu Kırmızı Kırlangıç hakkında biraz daha bilgiye ihtiyacım var."

-"Şöyle söyleyeyim... Kırmızı Kırlangıç'ı şirketimizin logosu yapmak istiyoruz. Çok büyük bir reklam kampanyası yapacağız. Ama başka bir Kırmızı Kırlangıç daha varmış diye kulağıma geldi. Eğer gerçekten varsa onu bulmak istiyoruz."

-"Bütün söyleyebileceğin bu kadar mı?"

-"Aşağı yukarı evet."

-"Peki bu Kırmızı Kırlangıç'ı sen hiç gördün mü?"

-"Birileri görmüş diye duydum."

-"Kimden duydun bunu?"

-"Ne yazık ki söyleyemem. Bu kaynağın gizli kalmasını tercih ederim."

-"Diyelim ki bu kuşu buldum. Ne yapmamı istiyorsun? Kafese mi kapatayım?"

-"Hayır. Kuşun varlığını kanıtlayan sağlam birşeyler getirmen yeterli. Yalnızca merakımı gidermek için."

-"Diyelim ki bu kuşu asla bulamadım."

-"Eğer öyle bir kuş varsa, sen mutlaka bulursun. Sana güveniyorum."

-"Bak, şimdiye kadar üstlendiğim en zor iş bu!"

-"Bütün tanıdıklarıma senin çok iyi bir dedektif olduğunu söylüyorum. İşte şimdi kendini kanıtlamak için bir fırsatın var. Eminim bulacaksın Kırmızı Kırlangıç'ı."

-"Pekalâ John. Elimden geleni yapacağım. Ama artık genç

değilim ben. Sabahları yorgun uyandığımı biliyor muydun? Sanırım biraz güçten düştüm."

-"Sen şu anda tam ustalık dönemini yaşıyorsun. Bu işin altından kalkabilirsin."

-"Tamam John, deneyeceğim."

-"Harika."

Telefonu kapattım. Durum ortadaydı. Ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

En yakın bara uğrayarak başlamaya karar verdim. Saat öğleden sonra üç sularıydı. Barın önünde boş bir tabure bulup oturdum. Barmen bana doğru yaklaştı. Yaşamı boyunca epey yalnızlık çektiği belli oluyordu. Ve göz kapakları yoktu. Tırnaklarına küçük yeşil haçlar boyamıştı. Kaçığın tekiydi yani. Nereye gitsem karşıma çıkıyordu böyleleri. Dünyanın büyük kısmı kafayı yemişti. Geri kalanlar da öfke içinde yaşıyorlardı. Ha bir de ne kaçık ne de öfkeli olmayıp, sadece salak olanlar vardı. Hiç şansım yoktu yani. Hem de hiç. Sadece oturup sonumun gelmesini bekliyordum. Oldukça zor işti doğrusu. Aklımın kestiği en zor iş. Barmene bakmak için kendimi zorladım.

-"Skoç ve su." dedim.

Orda öylece duruyordu.

-"Skoç ve su." diye tekrarladım.

-"Oh!" dedi ve arkasını dönüp gitti.

Bu arada göz ucuyla içeri birisinin girdiğini gördüm. Neden göz ucu derler ki? Gözlerin ucu olmaz. Her neyse, içeri giren kadını çok iyi tanıyordum. Gelip tam sağ tarafıma oturdu.

-"Merhaba pis ayyaş." dedi. " Ismarlıyor musun?

-"Tabii güzelim."

Bayan Ölüm'den başkası değildi.

-"Hey, delikanlı!" diye bağırdım barmene." Aynısından iki tane yap."

-"Ha?"

-"İki tane skoç ve su istiyorum, lütfen!"

-"Ha, tamam." dedi.

-"Ee, nasıl gidiyor pis şişko?" diye sordu Bayan Ölüm.

-"Her zamanki gibi uğraşıyorum işte."
-"Yani hiçbir bok beceremiyorsun."
-"Hayır güzelim, alakası yok. Ben Los Angeles'ın en iyi dedektifiyim."
-"Pek etkilenmedim."
-"İstersen çok etkileneceğin bir şey gösterebilirim!"
-"Bana bak pis şişko, benimle dalga geçme, yoksa mum gibi söndürürüm hayatını."
-"Tamam güzelim, kusura bakma. Sinirlerim çok gergin. Belki içki iyi gelir." O sırada barmen içkilerimizi getirdi.
-"Ne oldu senin göz kapaklarına?" dedi Bayan Ölüm.
-"Bu sabah mutfaktaki ocak patladı..."
-"Peki bu gece nasıl uyuyacaksın?"
-"Başıma bir havlu sarıp yüzümü kapatacağım."
-"Bunu şimdi yapsan olmaz mı?" dedim.
-"Neden?" diye sordu.
-"Boşver, takma kafanı..." dedim, içkilerin parasını ödedim.
Bardaklarımızı kaldırıp tokuşturduk.
-" Uzun yaşama." dedi Bayan Ölüm.
-"Evet, uzun yaşama." dedim.
İçkilerimizi bitirdik ve yenisini ısmarladım.

Yaklaşık yarım saat kadar oturmuştuk ki, içeri birisi daha girdi. Başka bir kadın. İçerde biraz dolaşıp tam sol tarafıma oturdu. İki kadın demek, iki kere katmerli bela demekti. İki yanımda da birer bela oturuyordu. Boku yemiş durumda olduğumu hissediyordum. Yeni gelen kadın Jeannie Nitro'ydu.
Barmene aynısından bir içki daha hazırlamasını söyledim.
Jeannie kulağıma eğildi.
-"Nicky, seninle konuşmamız gerekiyor. Bu arada, kim bu yanında oturan orospu kılıklı kadın?"
-"Hayatta tahmin edemezsin." dedim.
O sırada Jeannie'nin içkisi geldi ve bir dikişte bitirdi.
-"Evet, sanırım artık sizleri tanıştırsam iyi olacak."
Bayan Ölüm'e döndüm.

-"Bu Jeannie Nitro."

Sonra Jeannie'ye döndüm.

-"Jeannie, bu da Bayan..., Bayan..."

-"Bayan Kösnül." diye yardım etti Bayan Ölüm.

Birbirlerini bir süre süzdüler.

İlginç şeyler olacak galiba diye geçirdim aklımdan. Barmene işaret edip içkilerimizi yenilemesini söyledim.

39

En kısa ifadeyle, Uzay ve Ölüm'ün arasında oturuyordum. İkisi de kadın kılığındaydı. İkisinin karşısında tümüyle çaresizdim. Bu arada daha varlığından bile emin olmadığım bir Kırmızı Kırlangıç'ı bulmam gerekiyordu. Oldukça garip bir durumun içine düşmüştüm. Bütün bunların başıma geleceğini aklıma bile getiremezdim. Olan bitenin sebebini de anlayamıyordum. Ne yapabilirdim ki?

İçimdeki ses, "Aptallık etme, sakin ol, olayları gidişine bırak" diye yanıtladı beni.

Tamam. Bu arada içkilerimiz geldi.

-"Evet bayanlar, sizin şerefinize kaldırıyorum kadehimi." Bardaklarımızı tokuşturup birer yudum içtik. Neden düzenli olarak maça giden sıradan bir insan olamadım ben? Neden güzel sahanda yumurta yapmaktan başka derdi olmayan bir adam olamadım? Neden insanların kolunda miskin miskin gezinen bir sinek olmadım? Veya neden kümesin önündeki toprağı eşeleyen bir horoz olamadım? Neden bütün bunlar?

Jeannie dirseğiyle beni hafifçe dürttü ve "Belane, seninle konuşmamız gerekiyor." diye fısıldadı kulağıma.

Barın üzerine biraz para bıraktım. Sonra Bayan Ölüm'e döndüm.

-"Sana karşı biraz ayıp olacak, ama.."

- "Biliyorum pis şişko, yanındaki kadınla başbaşa konuşmak istiyorsun. Hem neden ayıp olsun ki? Senin sevgilin falan değilim."

-"Ama bakıyorum da hiç peşimden ayrılmıyorsun."

-"Ben hiç kimsenin peşinden ayrılmam, hep enselerindeyimdir. Yalnızca sen biraz daha uyanıksın, benim farkıma varabiliyorsun."

-"Evet, evet."

-"Bu arada, Celine meselesinde bana yardımcı olduğunu unutmadım."

-"Evet, Celine..."

-"Şimdi seni yalnız bırakıyorum. Ama yalnızca kısa bir süre için. Biliyorsun seninle tamamlanmamış bir hesabımız var. Yine görüşeceğiz."

-"Sayın Bayan Kösnül, bundan hiç kuşkum yok..."

İçkisini bitirdi ve ayağa kalktı. Sonra çıkıp gitti. Müthiş güzel bir kadındı. Bu arada barmen parayı almak için yaklaştı.

-"Kimdi o kadın?" diye sordu. Önümden geçerken garip bir ürperti duydum içimde!"

-"Yalnızca ürpertiyle kurtardığın için dua et." dedim.

-"Ne demek istiyorsun?"

-"Söylesem bile inanmazsın, boşver."

-"Sen bir dene."

-"Söylemek zorunda değilim. Hadi şimdi sen biraz topukla. Ben bayanla konuşmak istiyorum."

-"Pekalâ. Ama tek bir şey soracağım."

-"Tamam."

-"Nasıl oluyor da senin gibi şişman ve yaşlı bir herifin yanında bu kadar güzel kadınlar olabiliyor?"

-"Çünkü her sabah yüzüme tereyağı ve sütle masaj yapıyorum. Hadi şimdi topla kıçını."

-"Sakin ol dostum."

-"Sen arandın."

-"Yine de kaba olman gerekmez."

-"Eğer buna kabalık diyorsan, karşımda dikilmeye devam et.

Yanıldığını hemen anlayacaksın."

-"Siktir ordan!"

-"Ooh, çok zekice bir laftı. Hadi şimdi mümkün olduğunca çabuk ikile karşımdan."

Yavaşça barın ucuna kadar gitti. Oraya oturdu, sonra da kıçını kaşıdı. Tekrar Jeanniye'ye döndüm.

-"Kusura bakma güzelim, ama hangi bara gitsem böyle lüzumsuz diyaloglara girmek zorunda kalıyorum."

-"Dert etme Belane."

Jeannie üzgün görünüyordu.

-"Belane, sanırım gitmem gerekiyor."

-"Tamam, ama birşey iç, sonra gidersin."

-"Hayır, ben ve birlikte geldiğim arkadaşlarım, hepimiz... Dünyayı terkedeceğiz. İşin garip tarafı, neden bilmiyorum ama, senden bir şekilde hoşlanmaya başlamıştım ben."

-"Bunu anlamak o kadar zor değil." diye gülümsedim. "İyi ama neden ayrılıyorsunuz dünyadan?"

-"Oturup uzun uzun düşündük. Dünya çok korkunç bir yer. Sanırım Zarosluları dünyaya yerleştirmek iyi bir fikir değil."

-"Nedir bu kadar korkunç olan?"

-"Dünyanın haline bir baksana, hava kirliliği, cinayetler, zehirli sular, zehirli yiyecekler, nefret, umutsuzluk, herşey var. Dünyadaki tek güzel şey hayvanlar. Ama onların da soyunu tüketiyorsunuz. Yakında evcil farelerden ve yarış atlarından başka hayvan kalmayacak. Çok üzücü bir durum bu. Senin sürekli içki içmene şaşırmamak lazım."

-"Evet Jeannie, bu söylediklerine radyoaktif artıkların tehdidini de eklemek lazım."

-"Altından kalkamayacağınız bir pisliğin içine girmiş durumdasınız."

-"Evet, iki gün içinde bütün dünya yok olabilir de, veya binlerce yıl daha yaşayabiliriz de. Kimse geleceği göremiyor ve insanların çoğu için tahammül edilmez bir stres yaratıyor bu durum."

-"Seni özleyeceğim Belane, ve bir de hayvanları..."

-"Gidiyorsun diye sana kızamam Jeannie.."

Jeannie'nin gözlerinden iki damla yaş süzüldü.

-"Lütfen ağlama Jeannie, lütfen... Kahretsin...

İçkisine uzandı, bir dikişte bitirdi. Hayatımda görmediğim ve asla göremeyeceğim kadar güzel gözleriyle bana baktı.

-"Elveda pis şişko." diyerek gülümsedi.

Sonra çıkıp gitti.

40

Ertesi gün büromda oturuyordum. Çözmem gereken yalnızca bir tek iş kalmıştı: Kırmızı Kırlangıç'ı bulmak. Kapımda müşterilerin kuyrukta beklediklerini söyleyemezdim. Ama iyi tarafından bakarsak, kendime biraz zaman ayırmam için iyi bir fırsattı bu. Doğruya doğru, hayatta önüme koyduğum hedeflerin çoğunu gerçekleştirmiştim. Oldukça güzel işler yapmıştım. Evsiz barksız değildim. Sokakta uyumam gerekmiyordu. Kuşkusuz sokakta yaşayanların arasında da çok iyi insanlar vardı. Ve onlar zavallı falan değillerdi, yalnızca sistemin dışlileri arasındaki yerlerini almamışlardı. Ortada çok iyi kurulmuş bir tuzak vardı aslında. Belirli bir yaşam standardını tutturmanın bedeli, sistemin önüne çizdiği sınırların arasında sıkışıp kalmaktan geçiyordu. Sınırları reddederek özgür yaşayan, ama yine de başını sokacak bir ev bulabilenlerin sisteme karşı önemli bir zafer kazandıklarını rahatlıkla söyleyebilirdim. Kendimi şanslı sayabilirdim, ama kuşkusuz düşünmeden hiçbir adım atmamamın rolü de vardı bunda. Herşeye rağmen dünya boktan bir yerdi, ve insanların çoğunun içinde bulunduğu durum bana hüzün veriyordu.

Dünyanın canı cehenneme diye geçirdim içimden. Votkamı çıkarıp bir yudum içtim.

Genellikle yaşamın en güzel bölümleri hemen hiçbir şey yapmadığınız anlardır. Vaktinizi tümüyle ense yaparak geçirirsiniz.

Herşeyin anlamsız olduğunu farkettiğiniz zaman, bunun ayrımına varmış olmanız yaşamınızı anlamsız olmaktan kurtarır aslında. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Benimkisi iyimser bir kötümserlik.

Kırmızı Kırlangıç. Bu aptal kuşu aramak, anka kuşunu aramak gibi bir işti. Belki de benim boyumu çok aşan bir uğraştı bu.

Bir yudum votka daha içtim.

O anda kapıda bir tıkırtı duydum. Ayaklarımı masanın üzerinden çektim.

-"Buyrun." dedim.

Kapı açıldı ve içeri zevksiz giyimli, yapılı vücutlu bir adam girdi. Adamdan garip bir koku yayılıyordu. Kerozen gibi bir şey. Tam emin değildim. Küçücük gözleri vardı. Yan tarafıma doğru yürüdü. Masanın hemen kenarında durdu, bana doğru eğildi. Başında belli belirsiz bir tik vardı.

-"Belane," dedi.

-"Belki." dedim.

-"Aradığın şeyi getirdim sana." dedi.

-"Çok iyi. Şimdi her ne getirdinse al ve siktir ol git burdan."

-"Sakin ol Belane. Sana şimdi sihirli kelimeyi söyleyeceğim."

-"Neymiş, çok merak ettim!"

-"Kırmızı Kırlangıç."

-"Konuşmaya devam et!"

-"Onu aradığını biliyoruz."

-"Biz mi? Siz kimsiniz?"

-"Söyleyemem."

Ayağa kalktım. Gidip iki elimle yakasına sarıldım. Üzerinde çok ucuz bir gömlek vardı.

-"Ya ben sana zorla söyletirsem?"

-"Söyleyemem, çünkü bilmiyorum."

Nedendir bilmem, ona inandım. Yakasını bıraktım. Az kalsın yere düşecekti. Gidip tekrar koltuğuma oturdum.

-"Benim adım Amos." dedi. "Amos Redsdale. Seni Kırlangıç'a götürecek bir bilgi verebilirim. İstiyor musun?"

-"Nasıl bir bilgi bu?"
-"Bir kadının adresi. O, kırlangıç hakkında birşeyler biliyor."
-"Kaç para istiyorsun?"
-"75 dolar."
-"Siktir git Amos."
-"Tamam, istemiyorsan giderim. Yapacak bir sürü işim var."
-"Elli dolar çalışır."
-"Altmış."
-"Tamam, ver şu adresi bana."
Üç tane yirmilik banknot attım masaya. O da bana küçük bir kağıt parçası uzattı. Kağıdı okudum: "Deja Fountain, Daire 9, 3234 Rudson Caddesi, Batı Los Angeles."
-"Bak Amos, bu adresi sen uydurmuş da olabilirsin. Nasıl emin olacağım?"
-"Git oraya Belane. Pişman olmayacaksın."
-"Canın tatlıysa, umarım pişman olmam Amos."
-"Gitmem gerek." dedi. Sonra arkasını dönüp çıktı gitti.
60 dolar ödediğim küçücük bir kağıt parçasıyla kalakalmıştım.

41

Gece oluncaya kadar bekleyip yola çıktım. Adresteki evin önüne park ettim. Oldukça güzel bir semtti burası. Güzel semt, benim asla oturamayacağım kadar pahalı evler anlamına geliyordu. Bir yudum votka içtim. Arabamdan inip kapıları kilitledim ve adresteki eve doğru yürüdüm. Kapı zillerinden üzerinden Deja Fountain yazana bastım. Tatlı fakat tiz bir ses diyafondan "Evet?" diye sordu.
-"Deja Fountain'i arıyorum. Kırmızı Kırlangıç hakkında Amos Redsdale gönderdi beni. Adım Nick Belane."
-"Beyefendi, anlattıklarınızdan hiçbir bok anlamadım.'

-"Kahretsin."

-"Ne?"

-"Hiç, sadece dolandırıldığımı anladım."

-"Lütfen içeri gir Nicky. Sadece şaka yapmak istemiştim!"

Sonra kapı otomotiğinin sesi duyuldu. İtip açtım. Dokuz numaralı daireyi aranarak koridorda serili halının üzerinde yürüdüm. 9 rakamı beni hep korkutmuştur. Aslında rakamların çoğu kaygılandırır beni. Yalnızca 3, 7, 8 ve bu üçünün kombinasyonlarını severim.

Dokuz numaranın ziline bastım. Önce ayak sesleri duyuldu, biraz sonra da kapı açıldı.

Müthiş güzel bir kadındı. Kırmızı bir elbise giymişti. Yeşil gözleri, uzun koyu kahve saçları vardı. Nane benzeri bir parfüm yayılıyordu vücudundan. Dudaklarında müthiş bir gülümseme belirdi.

-"Mr. Belane, lütfen içeri buyrun."

Peşinden içeri girdim. Tam o anda sert bir şeyin sırtıma dokunduğunu hissettim.

-"Öyle kal pislik herif. Yoksa ananı s.kerim. Kolların hariç. Kollarını dimdik kaldır havaya. Bakalım tavana değebilecek misin, anasını s.ktiğimin çocuğu?"

-"Zenci misin sen?" diye sordum sırtıma silah dayayan adama.

-"Ne?"

-"Yalnızca zenciler böyle konuşur."

Elleriyle üzerimi aradı. Tabancamı bulunca çıkarıp aldı.

-"Tamam, şimdi dönebilirsin Mr. Belane."

Arkamı dönüp yüzüne baktım. İri kıyım bir adamdı ama beyazdı.

-"Ama sen beyazsın." dedim

-"Sen de öyle."

-"Bak, ben problem çıkartmaya gelmedim."

-"Sen bilirsin. Uslu durursan, giderken tabancanı alırsın."

Deja'yı izleyerek başka bir odaya geçtim. Oturmam için bir sandalyeyi işaret etti. Büyük ve soğuk bir odaydı. Havada tehli-

ke kokusu seziyordum. Deja kanapeye oturdu, bir tane puro çıkardı, jelatinini açtı, biraz yaladı, ucunu ısırdı, yaktı ve seksi bir ifadeyle mavi bir duman bulutu üfledi. Güzel yeşil gözlerini üzerime dikmişti.

-"Sanırım Kırmızı Kırlangıç'ı arıyorsun."

-"Evet, bir müşterim için."

-"Kim bu müşteri?"

-"Bunu söyleyemem."

-"Nedendir bilmem, seninle çok iyi dost olabileceğimizi hissediyorum Belane."

-"Bak sen!"

-"Yakışıklı bir adamsın, yani kendine özgü bir yakışıklılığın, çekiciliğin var. Eminim bunun farkındasındır sen de. Sana bakınca feleğin çemberinden geçmiş bir adam olduğun hemen anlaşılıyor. Bir çok erkekte bu özelliği bulmak çok zor. Bu yüzden çekici buluyorum seni. Sen diğerleri gibi yalnızca nefes almakla yetinmiyorsun, yaşıyorsun."

-"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

-"Bana Deja diyebilirsin."

-"Deja."

-"Hımmm... Neden gelip yanıma oturmuyorsun?"

Kalkıp kanepeye, hemen yanına oturdum. Gülümsedi.

-"Bir şey içmek ister misin?"

-"Tabii. Viski soda var mı?"

-"Bernie!" diye seslendi. "Bir viski soda hazırla lütfen."

Tabancamı alan serseri biraz sonra elinde içkimle içeri girdi. İçkiyi hemen önümdeki sehpaya bıraktı.

-"Teşekkürler Bernie." dedim.

Hiçbir şey söylemeden odadan çıkıp gitti. İçkimden bir yudum aldım. Kendimi iyi hissediyordum. Hem de çok iyi.

-"Mr. Belane," dedi Deja, "Sanırım Kırmızı Kırlangıç'la ilgilenmekten vazgeçmen gerekiyor. Birileri sana bu mesajı vermemi istediler benden."

-"Müşterim istemedikçe, üzerime aldığım işi asla bırakmam ben."

-"Herşeyin bir ilki vardır Belane."
-"Tabii tabii."
-"Purom seni rahatsız ediyor mu?"
-"Yoo!"
-"Bir nefes çekmek ister misin?"
-"Hı hıı."

Deja purosunu uzattı. Derin bir nefes çekip üfledim, sonra geri uzattım. Birkaç saniye için odadaki herşey yerli yerindeydi. Ama sonra birden bire duvarlar üzerime doğru kapanmaya, yerdeki halı havalanıp tekrar yere konmaya başladı. Önümde mavi bir şimşek çaktı. Ve Deja'nın dudaklarını kendi dudaklarımın üzerinde hissettim. Beni uzun uzun öptü, sonra kenara çekildi. Gülümsedi.

-"Ne kadar zamandır bir kadınla yatmadın Belane?"
-"Hatırlamıyorum... Uzun zaman önceydi...."

Şirin bir kahkaha attı. Sonra dudaklarımız tekrar birleşti. Çok uzun süredir bu duyguyu yaşamamıştım. Dilini küçük bir yılan gibi ağzımın içine kaydırdı. Vücudu büyülü bir yılan gibi kaygan, yumuşak ve çekiciydi.

Sonra bir takım ayak sesleri ve birisinin "Kımıldama!" diye bağırdığını duydum.

Bağıran Bernie'ydi. İki elinde de birer tabancayla karşımıza dikilmişti. Silahların birisi benimkiydi.

-"Tamam Bernie, sakin ol!" dedim.

Bernie sanki odada hiç oksijen yokmuş gibi derin derin nefes alıyor, dik dik Deja'ya bakıyordu. Gözleri bir duman perdesinin ardında kalmıştı.

-"Deja, seni sevdiğimi biliyorsun. Öldüreceğim onu. Seni de öldüreceğim. Sonra da kendimi vuracağım!" diye bağırdı.

O anda düşündüğüm şeyi yapmak için çok uygun bir pozisyondaydım. Bernie'nin taşaklarını nişanlayıp sağ ayağımla bir tekme yerleştirdim. Bir çığlık atıp taşaklarını tutarak yere yığıldı. Silahları aldım, birini omuzumdaki kılıfa yerleştirdim, diğerini de sağ elime aldım. Sol elimle Bernie'yi yerden kaldırıp bir iskemleye oturttum. Saçlarından tutup kafasını geriye çekerek

ağzını açtım. Sonra tabancanın namlusunu ağzına soktum.

-"Sana ne yapacağımı düşünene kadar şu silahın tadına bak biraz dostum."

Bernie'nin boğazından garip bir hırıltı duyuldu.

-"Hayır, öldürme onu!" dedi Deja. "Lütfen öldürme onu!"

-"Kırmızı Kırlangıç hakkında ne biliyorsan söyle aşağılık herif!"

Bernie'den hiç ses çıkmadı. Silahı iyice ittim ağzının içine doğru. O sırada Bernie'nin osurduğunu duydum. Oldukça gürültü çıkarmıştı, ortalığı pis bir koku kaplamıştı. Silahı çekip Bernie'yi yere yuvarladım.

-"İğrenç herifin tekisin sen. Sakın bir daha yapma bunu!"

Dönüp Deja'ya baktım.

-"Bu herifin kendine ait bir odası var mı burada?"

-"Evet."

Bernie'ye döndüm.

-"Şimdi doğru odana gidiyorsun ve ben söyleyinceye kadar orada kalıyorsun!"

Bernie başını salladı.

-"Hadi, kımılda bakalım!" dedim.

Yerden kalktı. Biraz ortalıkta dolandıktan sonra dışarı çıktı. Ardından bir kapının kapandığını duydum. Deja purosunu söndürmüştü. Artık yüzündeki gülümsemeden iz kalmamıştı.

-"Tamam güzelim, şimdi kaldığımız yerden devanı edebiliriz."

-"İstemiyorum."

-"Neden? Biraz önce dilini nefes boruma kadar sokmuştun ama!"

-"Beni korkutuyorsun. Çok acımasızsın!"

-"Ama duymadın mı, seni öldüreceğini söylüyordu!"

-"Bence laf olsun diye söyledi bunları!"

-"Eğer işin içinde aşk ve silahlar varsa, insanlar laf olsun diye konuşmazlar pek!"

Deja sessizce yutkundu.

-"Bernie için kaygılanıyorum. Şu anda odada tek başına otu-

ruyor zavallı."

-"Merak etme. Oturur televizyon seyreder, bulmaca çözer, resimli roman falan okur..."

-"Lütfen Belane, lütfen git artık!"

-"Şu Kırmızı Kırlangıç meselesini etraflıca anlatmanı istiyorum."

-"Bu gece olmaz, bu gece olmaz...."

-"Peki ne zaman olur?"

-"Yarın gece, aynı saatte."

-"O zaman Bernie'yi sinemaya falan gönder."

-"Tamam.

Uzanıp içkimi aldım, tepeme diktim. Deja'yı bakışlarını yerdeki halıya dikmiş halde bırakıp odadan çıktım. Odanın kapısını kapatıp dışarı attım kendimi. Arabama bindim. Motoru çalıştırıp bir süre ısınmasını bekledim. Ayın aydınlattığı sıcak bir gece vardı dışarda. Ve hâlâ bütün vücudum esrik durumdaydı.

42

Arabamla ilerlerken, henüz başımın belaya girmediği bir bar arıyordum. Nihayet *Blinky's* diye bir yeri gözüme kestirdim. İçeri girip şöyle bir bakındım. Sıradan bir yer gibi görünüyordu: Deri kaplı bar tabureleri, onların üzerinde oturan aptallar, loş bir aydınlatma ve kesif bir duman. Mekanının ruhuna işlemiş ölümcül bir durgunluk hemen dikkat çekiyordu. Yine deri kaplı oturma gruplarından birine yerleştim. Aptalca bir zevksizlikle giyinmiş bir kadın garson peydah oldu hemen. Göğüslerini dışarı taşıran dar ve pembe bir kıyafeti vardı. Ağzındaki altın dişini açığa çıkaran korkunç bir gülümseme belirdi yüzünde. Gözlerinden hiçbir anlam okunmuyordu.

-"Ne alırdın tatlım?" dedi beni hiç şaşırtmayan çatlak bir ses-

le.

-"İki şişe bira. Bardak istemez."

-"İki şişe mi?"

-"Evet."

-"Markası ne olsun?"

-"Herhangi bir Çin birası olabilir."

-"Çin birası mı?"

-"İki şişe Çin bırası. Bardak istemez."

-"Sana bir şey sorabilir miyim?"

-"Evet."

-"Biraların ikisini de sen mi içeceksin?"

-"Öyle umuyorum."

-"Peki neden önce bir tane içip, ikinciyi ondan sonra istemiyorsun? Böylece ikisini de soğuk içmiş olursun."

-"Şu anda içimden böyle yapmak geliyor. Ama nedenini bilmiyorum.

-"Tatlım, nedenini bulursan bana da söyle..."

-"Neden sana da söyleyecekmişim ki? Belki kendime saklamak istiyorumdur..."

-"Beyefendi biliyorsunuz, size içki vermek zorunda değiliz. İstersek size servis yapmama hakkımızı kullanabiliriz."

-"Ne yani? İki tane Çin birası ısmarlayıp nedenini söylemediğim için mi bana servis yapmayacaksın?"

-"Servis yapmayacağım demedim. Sadece böyle bir hakkımız olduğunu hatırlattım."

-"Bak, iki bira birden ısmarlamamım nedeni, bilinç altımdan gelen güvenlik arzusu. Çok problemli bir çocukluğum oldu benim. İki bira birden ısmarlamak içimdeki o boşluk duygusunu tatmin ediyor. Sanırım neden bu. Ama yine de emin değilim."'

-"Tatlım, bana sorarsan senin bir psikoloğa ihtiyacın var."

-"Tamam. Ama psikoloğa gitmeden önce iki şişe Çin birası alabilir miyim?"

O sırada kirli beyaz önlüklü iri kıyım bir adam belirdi yanımızda.

-"Problem nedir Betty?" dedi.

-"Bu adam iki şişe Çin birası istiyor. Bardaksız."

-"Betty, adam belki de bir arkadaşını falan bekliyordur."

-"Bu adamın bir arkadaşı olabileceğini sanmıyorum Blinky!"

Blinky bana döndü.

-"Senin hiç arkadaşın yok mu?" dedi.

-"Hayır." dedim.

-"O zaman neden iki şişe Çin birası istiyorsun?"

-"İçmek için istiyorum tabii ki."

-"Neden bir tane ısmarlayıp, bitirip, sonra bir tane daha ısmarlamıyorsun?"

-"Böylesi çok hoşuma gidiyor."

-"Daha önce böyle birşey duymadım hiç."

-"Neden iki şişeyi birden içemiyorum ki? Yasaya aykırı falan mı?"

-"Hayır, yalnızca çok tuhaf bir istek, o kadar."

-"Bir psikoloğa gitmesi gerektiğini söyledim ona" dedi Betty.

İkisi de karşımda öylece durup bana bakıyorlardı. Bir puro daha yaktım.

-"Çok pis kokuyor bu." dedi Blinky.

-"Eminim senin bokun da pis kokuyordur." dedim.

-"Ne?"

-"Fikir değiştirdim. Üç şişe Çin birası istiyorum. Bardak gerekmez."

-"Bu adam kafayı yemiş." dedi Blinky.

Adama gülümsedim. Sonra "Bana tek kelime daha söyleme. Ve kafamı bozacak en ufak bir hareket bile yapma. Yoksa dudaklarını ensene kadar yırtarım koca çocuk." dedim.

Blinky donup kalmıştı. Yüzünde sanki tuvalette ıkınırmış gibi bir ifadeyle kalakalmıştı. Betty öylece duruyordu orada. Öylece bir dakika geçti. Sonra Betty "Ne yapalım Blinky?" dedi.

-"Üç şişe Çin birası getir ona. Bardak istemez." dedi. Betty söyleneni yapmak için uzaklaştı. Blinky'ye döndüm.

-"Şimdi tam karşıma oturacaksın. Üç şişe Çin birası içerken beni izlemeni istiyorum." dedim.

Adam ter içinde kalmıştı. Üç kıvrımlı bir popoya benzeyen

çenesi titriyordu.

-"Blinky, Kırmızı Kırlangıç'ı hiç görmedin, değil mi?" diye sordum.

-"Kırmızı Kırlangıç mı?"

-"Evet, Kırmızı Karlangıç."

-"Görmedim." dedi.

Betty biralarımı getiriyordu.

Nihayet.

43

Ertesi gece Deja'nın oturduğu büyük apartmanın önünde duruyordum. Yalnızca üç dört tane bira içmiş ve ayakkabılarımı yeni boyatmıştım. Çok hafif bir yağmur çiseliyordu. Çocukken her yağmur yağdığında "Tanrı işiyor" derdik. Kendimi yorgun hissediyordum. Hem vücuden hem de ruhen. Bu garip oyundan başımı kurtarmak istiyordum. Emekliye ayrılıp mesela Vegas'a falan gitmek istiyordum. Kumar masalarının arasında dolaşıp, şansın kendilerine gülmesi için çırpınıp duran aptallara tepeden bakmak için. Bunu yapmaktan büyük zevk alacağıma emindim. Bir ayağım çukurda, mezarım beni beklerken Vegas'ın şehir ışıkların arasında biraz rahatlamak için. Ama kahretsin, hiç param yoktu ki. Ve daha Kırmızı Kırlangıç'ı bulmak zorundaydım. Dokuz numaralı dairenin ziline bastım. Bir süre bekledim. Zile tekrar bastım. Cevap yoktu. Aman tanrım, yoksa? Hayır, hayır. Bunu düşünmek bile istemiyordum. Oyuna mı gelmiştim yoksa? Deja ve o allahın belası serseri. Dün gece onlarla işimi tamamlamam gerekirdi aslında. Elimden kaçırmıştım onları galiba.

Bir elimle puromu yaktım, diğeriyle de kapının kilidini açmaya girişim. Biraz uğraşınca kapı açıldı ve içeri hole girdim. 9 numaralı daireye yürüyüp kulağımı kapıya dayadım. İçerden

hiçbir ses gelmiyordu. Fare tıkırtısı bile duyulmuyordu. Off, allah kahretsin. Kendi yöntemlerimle kapıyı açıp içeri girdim. Doğruca yatak odasına gidip dolabı açtım. Boştu. Elbiseler yoktu. Yalnızlığa mahkum edilmiş askılardan başka hiçbir şey yoktu. Ne korkunç bir görüntü. Kırmızı Kırlangıç'la aramdaki tek bağlantı da 32 tane boş askıya dönüşmüştü. Elimden kaçırmıştım onu. Aptal bir dedektiften başka bir şey değildim ben. Bir an yoğun bir intihar istediğine kapıldım, sonra bu fikri aklımdan kovdum, paltomun cebine uzanıp şişeyi aldım. Bir yudum votka içip puromu tükürdüm.

Sonra arkamı dönüp dışarı çıktım, holü geçip aradığımı bulana kadar yürüdüm. Önünde durduğum kapının üzerinde "YÖNETİCİ M. TOHIL" yazıyordu. Kapıyı vırdum.

-"Evet?" diye bir ses geldi. Sesinden irkıyım bir adam olduğu anlaşılıyordu.

-"Çiçekçi, Mr. Tohil, çiçeklerinizi getirdim."

-"Nasıl girdin içeriye sen?"

-"Dış kapı açıktı efendim."

-"Mümkün değil, olmaz öyle şey.'

-"Hayır efendim, ben geldiğim sırada bir bayan dışarı çıkıyordu, ben de içeriye giriverdim."

-"Buna yapmamam gerekiyordu evladım."

-"Ee, bilmiyordum.. Ne yapmam gerekiyordu?'

-"Dış kapıdan benim zilime basıp kim olduğunu ve ne istediğini söylemeliydin."

-"Pekalâ efendim, hemen şimdi dışarı çıkıp zilinize basacağım ve size çiçek getirdiğimi söyleyeceğim. Tamam değil mi?"

-"Boşver delikanlı, bekle bir dakika."

Kapı açılınca hızla içeri daldım, bir tekmeyle kapıyı kapattım ve adamı kemerinden yakaladım. Gerçekten irkıyım bir adamdı. Acilen traş olması gerekiyordu. Vücudundan sülfür benzeri bir koku yayılıyordu. En az 120 kilo çekerdi herhalde.

-"Ne oluyor be?! Sen de kimsin, çiçekler nerede? Çek elini kemerimden çabuk."

-"Sakin ol Tohil."

Adamın kemerini bıraktım. "Ben özel dedektifim ve 9 numaralı dairede oturan Deja Fountain'in şu anda nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

-"Kıçımı yala sen benim ve siktir ol git buradan!"

Bir adım geri çekildim.

-"Sakin olun Mr. Tohil. İstediğim bilgiyi alır almaz buradan gideceğim."

-"Sana tek kelime söylemeyeceğim ve hemen seni kapının önüne koyacağım."

-"Benim siyah kuşağım var Tohil, istersem öldürücü olabilirim. Beni bunu kullanmaya zorlama."

Güldü ve bana doğru bir adım attı. "Olduğun yerde kal!" diye bağırdım. Bir an duraladı.

-"Bak Tohil, Kırmızı Kırlangıç'ı bulmak zorundayım ve Deja Fountain de bu işin içinde. Onun ve yanındaki herifin nereye gittiğini öğrenmeliyim."

-"Yeni adreslerini bırakmadılar... Şimdi suratına osurmadan defol git buradan."

Tabancamı çekip herifin göbeğine dayadım.

-"DEJA FOUNTAIN NEREDE?" diye bağırdım.

Üzerime doğru yürüyüp "Siktir oradan!" diye yanıtladı.

-"Olduğun yerde kal" dedim. Adam aptalın tekiydi, bana doğru bir adım daha attı. Paniğe kapılıp tetiğe asıldım. Ve silah tutukluk yaptı. O anda, adamın pençelerini boğazımda hissettim. Parmakları boynumu mengene gibi sıkıştırıyordu. Soluk alamıyordum. Beynimin içinde şimşekler çakmaya başlamıştı. Bütün gücümle, adamın taşaklarına dizimi geçirdim, ama hiçbir şey olmadı. Acayip bir yaratıktı bu. Cinsel organları başka bir yerindeydi sanki, belki de koltukaltında falan. Tümüyle çaresizdim. Ölümün soluğunu hissediyordum. Ama gariptir, tüm hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmedi! Sadece kafamın içinde şu cümle çınlıyordu: "Arka sağ lastiği değiştirmen gerekiyor..."

Aptalca, herşey aptalcaydı. Bitmiştim, tükenmiştim artık.

O anda, birden boynumdaki pençelerin gevşediğini hissettim.

Geriye doğru bir adım atıp atmosferin taa en üst katmanlarından ve mümkün olan her yerden havayla doldurdum ciğerlerimi.

Bakışlarımı Tohil'e çevirdim. İyi görünmüyordu, hem de hiç. Gözleri bana dönüktü ama aslında bana bakmıyordu. Sol kolunu sıkıca tuttuğunu gördüm. Kolunda hissettiği acı yüzüne ve tüm vücuda yayıldı ardından. Kesik kesik nefes aldı, gözlerini tavana dikti ve yere yığıldı.

Üzerine gidip kalbini dinledim Hiçbir şey duyulmuyordu. İşi bitmişti... Hoşçakal iri çocuk.

Üzerinden atlayıp bir koltuğa oturdum. O anda, tam karşımdaki kanepede oturanı farkettim: Bayan Ölüm'den başkası değildi. Gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ne kadındı ama. En zor anımda yardımıma yetişmişti. İlaç gibi. Gülümsedi.

-"N'aber, Belane?"

-"Şu andaki durumumdan asla yakınamam güzelim."

Baştan aşağı simsiyah giyinmişti. Siyah çok yakışıyordu bu kadına. Bir de kırmızı.

-"Kilona biraz dikkat etsen iyi olur Belane. Son günlerde çok fazla patates ve tatlı yiyorsun.. Ağzından bira şişesi eksik olmuyor..."

-"Vallahi... Evet, hımm..."

Tekrar gülümsedi. Müthiş güzel ve güçlü dişleri vardı. Rahatlıkla kerpeten niyetine kullanabilirdi onları.

-"Hımm" dedi. "Şimdi gitmem gerekiyor, bu yakınlarda bir işim daha var."

-"Tanıdığım birisi mi?"

-"Harry Dobbs diye birini tanıyor musun?"

-"Sanmıyorum."

-"Neyse, tanıyorsan da unutsan iyi olur artık."

Sonra, birden bire yokoldu. Göz açıp kapayıncaya kadar.

Kalkıp Tohil'in üzerine eğildim ve cüzdanını çıkardım. İçinde bir ellilik, iki yirmilik, bir beşlik bir de bir dolarlık vardı. Paraları güzelce sağ cebime yerleştirdim. Odadan çıkıp hiçbir şey olmamış gibi kapıyı kapattım ve holü geçtim. Ortalıkta kimse-

ler yoktu. Apartmandan çıkıp dış kapıyı kapattım. Şehrin ışıkları birden gözüme vurdu. Yüzümde hoş bir aydınlık hissettim. Derin bir nefes aldım, iç geçirdim, arabama doğru yürüdüm. Hâlâ yerindeydi. Etrafında dolaşıp arka sağ lastiği kontrol ettim. Kafamda çınlayan ses haklıydı. Lastiği değiştirmem gerekiyordu.

44

İşte yine kendimi kötü hissediyordum. Eve döndüm, bir şişe skoç viski açtım. Eski dostlarım skoç viski ve suyla birlikteydim yine işte. Skoç öyle birden bire kafaya dikilecek bir içki değildir. Eğer ona hakettiği zamanı ayırıp yavaş yavaş içerseniz, birazdan büyülü etkisini üzerinizde hissetmeye başlarsınız. Ben skoçta başka viskilerde olmayan bir sıcaklık hissi bulmuşumdur hep. Sıkıntıdan patlayacak gibiydim. Şişeyi yanıma alıp koltuğa oturdum. İçimden hiç televizyonu açmak gelmiyordu. Televizyon denilen bu orospu çocuğunu seyredip sıkıntını dağıtmaya çalıştığında yalnızca kendini daha da kötü hissediyordun. Bitip tükenmeden birbiri ardına anlamsız yüzler geçiyordu karşından. İçlerinde birkaç tane ünlünün de bulunduğu sonsuz bir aptallar resmi geçidiydi televizyon. Eğlence programları güldürmüyordu, dramalar da dördüncü sınıf şeylerdi. O anda kendimi iyi hissetmemi sağlayacak tek şey skoçtu yani.

Hafiften çiseleyen yağmur oldukça şiddetlenmişti. Öylece oturup damlaların çatıyı dövmesini dinledim.

Deja Fountain ile yanındaki serserininin elimden kaçıp gitmelerine izin vermemeliydim. Bana Deja'nın adresini veren adamı da bir daha asla bulamayacağımı biliyordum. Başladığım yere dönmüştüm. Kırmızı Kırlangıç parmaklarımın arasından kayıp gitmişti. 55 yaşına gelmiştim ve hâlâ karanlıkta sağa sola çarparak ilerlemeye çalışıyordum. Daha ne kadar dayanabilir-

dim bu garip oyuna? Belki de çok yakında kıçıma bir tekme yiyip diskalifiye olacaktım. Babam bana hep şöyle dedi: "Başkalarının parasını kullanabileceğin bir meslek bul kendine. İnsanların sana paralarını verip daha fazla kazanmayı ummalarını sağla. Bunu ancak bankacılık ve sigortacılıkla yapabilirsin. Paralarını alıp ellerine bir parça kağıt tutuştur. Bu parayı çalıştırdıkça daha büyük paraların sana aktığını göreceksin. İki şey insanları sana gelmeye yöneltecek: Açgözlülükleri ve korkuları. Kafanı kullanıp bu fırsatı değerlendirmelisin." Oldukça iyi bir öğüttü doğrusu. Ama ne yazık ki babam öldüğünde cebinde beş kuruşu yoktu.

Kendime bir skoç daha doldurdum.

Kahretsin, yalnızca işimde değil, kadınlarla bile başarılı olamamıştım hayatta. Üç evlilik eskitmiştim. Her defasında çok iyi başlamıştık. Ama ardı arkası kesilmeyen küçük tartışmalar zamanla herşeyi yiyip bitirmişti. İncir çekirdeğini doldurmayacak şeyler yüzünden birbirimize sayıp sövmüştük. Sebepli sebepsiz herşeye sinirlenir olmuştuk. Gün be gün, yıl be yıl birbirimizi öğütmüştük. Karşılıklı yardımlaşma yerine, birbirimize uzanan ellerimizi keskin kılıçlarla kesmiştik. Diyaloğun yerini iğneleme almıştı, bitip tükenmeyen bir iğneleme. Herşey ucuz bir rekabete dönüşmüştü. Bir kere içine girdikten sonra, artık alışkanlığa dönüşen bir rekabet. Hâttâ bırakmak istemediğin bir yarış. Ve bir gün yarış sona erdiğinde senin için herşey sona ermiş oluyordu. İşte şimdi oturmuş, yağmuru dinliyordum. Eğer şimdi ölüp gitsem, bir kişi bile benim için tek damla gözyaşı dökmezdi. Böyle bir şeyi istediğimden değil, ama garip bir durumdu yine de. Benim gibi hayatta başarısız olmuş bir zavallı benden daha yalnız olabilir miydi? Ama yine de yalnız değildim, benim gibi zavallı moruklarla doluydu dünya. Oturup yağmuru dinlerken hayatımı ne uğruna harcadığımı düşünüyordum. İnsan bu hüzünlü düşünceye kapıldığı an yaşlandığını da farkediyordu.

Aslında iyimser gözle bakarsan, hayatım boşa harcanmış falan değildi. Daha yalnızca ömrümün dörtte üçünü tamamlamıştım. Televizyonu açtım. Reklamlar vardı: "Yalnız mısınız? Ca-

nınız mı sıkılıyor? Keyiflenin. Güzel kızlarımızdan birine telefon edin. Sizinle konuşmak için yanıp tutuşuyorlar. Görüşme ücretini kredi kartıyla ödeyebilirsiniz. Haydi durmayın, Kitty, Franci veya Bianca'yla konuşun. Numaramız 800-435-8745."

Ardından kızlar göründü. İçlerinde en güzeli Kitty'di. Skoçtan bir yudum alıp numarayı çevirdim. Kaba bir erkek sesi "Evet?" diye yanıtladı.

-"Kitty lütfen."

-"Yaşın 21 veya üzerinde mi?"

-"Üzerinde."

-"Kredi kartın Master mı, Visa mı?"

-"Visa."

-"Bana kart numaranı ve son kullanma tarihini söyle. Ayrıca adresini, telefonunu, sigorta ve ehliyet numaranı da istiyorum."

-"Baksana, bütün bu bilgileri benim aleyhime kullanmayacağını nereden bilebilirim? İstediklerini söylersem, ruhum bile duymadan beni dolandırabilirsin."

-"Bak dostum, Kitty'le konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?"

-"Sanırım istiyorum..."

-"Bizde üçkağıt olmaz dostum. İki yıldır tanınıyoruz biz bu piyasada."

-"Bir dakika izin ver bana. Cüzdanımdan istediklerini çıkarayım."

-"Bak dostum, bize güvenmiyorsan, biz de senin için bayılmıyoruz."

-"Kitty benimle ne hakkında sohbet edecek?"

-"Merak etme, hoşuna gidecek."

-"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

-"Bak dostum.."

-"Tamam, tamam bekle bir saniye..."

Adama istediği bilgileri verdim. Kredi kartımı kontrol edene kadar bir süre beklettiler beni. Sonra bir kadın sesi duydum.

- "Merhaba tatlım, ben Kitty."

-"Merhaba Kitty, ben de Nick."

-"Ooh, aman tanrım, sesin çok seksi! Birden heyecanlanıverdim."

-"Hayır, sesim seksi falan değil benim."

-"Oh, bırak alçakgönüllülüğü."

-"Hayır Kitty, alçakgönüllü değilim.."

-"Biliyor musun, şu anda sana çok yakın hissediyorum kendimi. Sanki dizlerine oturmuş, gözlerimi sana dikmiş gibiyim. Kocaman mavi gözlerimi. Bana doğru eğiliyorsun, beni öpmek üzeresin!"

-"Saçmalıyorsun Kitty. Burada tek başıma oturmuş viski içiyor ve yağmuru dinliyorum ben."

-"Dinle Nick, birazcık hayal gücünü kullanmaya çalışsana! Bırak kendini. Birlikte neler yapabileceğimizi görünce inanmayacaksın! Sesimden hoşlanmadın mı mesela? Sence seksi bir sesim yok mu? Birazcık bile?"

-"Evet, belki biraz, ama çok değil. Nezleymişsin gibi konuşuyorsun. Üşüttün mü sen son günlerde?"

-"Nick, Nick, dinle tatlım, ben üşütemeyecek kadar ateşli bir kadınım canım."

-"Ne?"

-"Üşütemeyecek kadar ateşliyim dedim."

-"Ama gerçekten sesin nezleymişsin gibi çıkıyor. Belki de çok fazla sigara içiyorsundur."

-"Çok özel bir sigara dışında hiçbir şeye ağzımı sürmem ben Nick."

-"Neymiş o Kitty?"

-"Tahmin edemedin mi?"

-"Yoo..."

-"Başını eğ ve önüne bak Nick."

-"Tamam."

-"Ne görüyorsun?"

-"İçkim, telefon..."

-"Başka, başka...?"

-"Ayakkabılarım..."

-"Nick benimle konuşurken öne doğru fırlayan o kocaman

şey ne sence?"

-"Ha o mu? Göbeğim benim."

-"Kulağını benden ayırma Nick. Sesimi dinlemeye devam et. Dizinde oturduğumu düşün, elbisem hafifçe açılmış, dizlerim ve baldırlarım görünüyor. Uzun sarı saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülüyor. Bütün bunları gözünün önüne getir Nick..."

-"Pekalâ.."

-"Tamam, ne görüyorsun şimdi?"

-"Aynı şeyler: telefon, ayakkabılarım, içkim, göbeğim.."

-"Nick, çok kötüsün sen! Şimdi oraya gelip kıçına bir şaplak atmayı çok isterdim. Yoksa sen mi benim kıçıma şaplak atmak isterdin?"

-"Ne?"

-"Şaplak Nick, şap diye bir şaplak!"

-"Kitty..."

-"Evet?"

-"Bana bir dakika izin verir misin? Tuvalete kadar gitmem gerekiyor."

-"Oh Nick, tuvalette ne yapacağını çok iyi biliyorum. Ama tatlım, yerinden kalkmana hiç gerek yok. Benimle konuşurken hemen şimdi yapsana yapacağını!"

-"Olmaz Kitty. Ben işeyecektim."

-"Nick, konuşmamız sona erdi!"

Telefonu yüzüme kapattı.

Tuvalete gidip çişimi yaptım. İşerken hâlâ yağmurun sesini duyabiliyordum. Doğrusu aptalca ve lüzumsuz bir sohbet yapmıştık, ama en azından aklımı Kırmızı Kırlangıç ve diğer meselelerden uzaklaştırmıştı. Sifonu çekip ellerimi yıkadım, aynaya baktım, kendime göz kırptım ve skoç şişeme geri döndüm.

45

Ertesi gün yine büromdaydım. Üstlendiğim işi tamamlayamadığım için eziklik hissediyor ve doğrusunu söylemek gerekirse yaşamdaki herşeyin boktan olduğunu düşünüyordum. Ne ben ne de dünyanın geri kalanı hiçbir yere doğru ilerlemiyordu. Yalnızca sağda solda takılıp ölümümüzü bekliyor ve bu arada yaşamımızdaki boşluğu doldurmak için önemsiz şeylerle uğraşıyorduk. Bazılarımız bu önemsiz şeylerle bile uğraşmıyordu. Bitkiler gibiydik. Ben de onlardan birisiydim. Ama ne tür bir bitki olduğumu bilmiyordum. Kendimi zaman zaman şalgam gibi hissediyordum. Bir puro yakıp içime çektim ve bütün soruların yanıtını biliyormuşum gibi bir poz takındım.

O sırada telefon çaldı. Ahizeyi kaldırıp "Evet?" dedim.

-"Mr. Belane, büyük ödüllerimizden birini kazandığınızı bildirmek için arıyorum sizi. Arzunuza göre bizden bir televizyon, Somali'ye bir seyahat, beş bin dolar ve katlanabilir şemsiye alabilirsiniz. Size kahvaltı dahil olmak üzere bedava konaklama imkanı sağlayacağız. Tüm yapmanız gereken, pazarlamasını yaptığımız gayrimenkullerin tanıtım seminerine katılmak ve..."

-"Hey dostum, baksana bir saniye," dedim

-"Evet efendim?"

-"Sen gel de benim kıçımı ye."

Telefonu suratına kapattım. Gözlerimi telefona diktim. Allahın belası alet. Acil durumlarda ambulans çağırmaktan başka bir boka yaramıyordu.

Tatile ihtiyacım vardı. Rahatlamak için beş kadına birden ihtiyacım vardı. Ayrıca kulaklarımdaki kirleri temizlemem ve arabamın yağını değiştirmem de gerekiyordu. Gelir vergisi taksidini ödemekte gecikmiştim. Okuma gözlüğümünün saplarından biri kırılmıştı. Oturduğum daireyi karıncalar basmıştı. Dişlerimi temizletmem gerekiyordu. Ayakkabımın topukları iyice aşınmıştı artık. Fena halde uykusuzluk çekiyordum. Kasko sigorta-

mın süresi dolmuştu. Her traş oluşumda yüzümü kesiyordum. Son altı yıldır hiç gülmemiştim. Sebepsiz yere herşeye kaygılanmayı huy edinmiştim. Gerçekten kaygılanmam gereken birşey olduğunda da içip sarhoş oluyordum.

Telefon tekrar çaldı. Ahizeyi kaldırdım.

-"Belane?" diye sordu birisi.

-"Belki." dedim.

-"Belkine başlatma şimdi. Belane, duyduğumuza göre Kırmızı Kırlangıç'ı arıyormuşsun."

-"Bak sen! Kimden duydunuz bunu?"

-"Kaynağımızı açıklayamayız."

-"İstersen pekalâ yaparsın."

-"O zaman, istemiyoruz demek daha doğru galiba."

-"Tamam pekalâ. Bana önerin nedir?"

-"On bin dolar karşılığında Kırmızı Kırlangıç'ı ellerine teslim edeceğiz."

-"Benim on bin dolarım yok."

-"On bin dolar borç alabileceğin birisiyle tanıştırabiliriz seni istersen."

-"Yok canım?"

-"Gerçekten Belane. Bu adam yalnızca ayda yüzde 15 faiz istiyor, o kadar."

-"Ama ben hiçbir maddi teminat gösteremem ki."

-"İstersen maddi teminattan çok daha sağlam bir şey koyabilirsin ortaya."

-"Neymiş?"

-"Hayatını."

-"Bu kadarı yeterli olur mu?.. Sizinle görüşsek iyi olacak galiba."

-"Tabii Belane. On dakika sonra bürondayız."

-"Sizi nasıl tanıyacağım?"

-"Biz kendimizi tanıtacağız."

Telefonu kapattım.

On dakika sonra büromun kapısı çalınıyordu. Ne biçim vuru-

yorlarsa, tüm kapı sarsılıyordu. Masanın çekmecesini açıp tabancamı kontrol ettim. Orada kuzu gibi yatıyordu. İçimi rahatlatan bir görüntüydü.

-"Durun yahu, kırmayın! Kapı açık zaten!" diye bağırdım.

Kapı ardına kadar açıldı ve bütün kapı boşluğu kocaman bir insan vücuduyla kaplanıverdi. Karşımda açık pembe takım elbiseli ve purolu bir goril duruyordu. Yanında da biraz ufak iki goril daha vardı.

Büyük gorile koltuğu göstererek oturmasını istedim. Zar zor sığışarak oturdu. Koltuğun ayakları biraz bel verir gibi oldular. Ardından küçük goriller adamın iki yanında yerlerini aldılar.

Büyük goril önce geğirdi, sonra bana doğru biraz eğildi.

-"Adım Sanderson." dedi. "Harry Sanderson. Bunlar da benim çocuklarım."

-"Oğulların mı?" diye sordum.

-"Hayır, çocuklarım."

-"Evet..."

-"Bize ihtiyacın var." dedi Sanderson.

-"Evet." dedim.

-"Kırmızı Kırlangıç." dedi Sanderson.

-"Şu Deja denilen kadın ve yanındaki ayı yavrusuyla bağlantın var mı?"

-"Benim kadınlarla tek bir bağım vardır. Onları yalnızca tek bir şey için kullanırım."

-"Neymiş o?"

-"Onları yalnızca "kullanırım", sonra da fırlatıp atarım." Küçük goriller kıkırdadılar. Şeflerinin söylediğini komik bulmuşlardı herhalde.

-"Bence hiç komik değil." dedim.

-"Senin ne düşündüğün bizi ilgilendirmiyor." dedi Sanderson.

-"Olabilir." dedim. "Neyse, şimdi Kırmızı Kırlangıç'tan bahsedelim."

-"On bin dolar." dedi Sanderson.

-"Dediğim gibi, o kadar param yok."

-"Benim de dediğim gibi, sana borç verecek bir tefeci bulaca-

ğız, uygun şartlarla ayda yüzde 15 faizle parayı geri ödeyeceksin."

-"Tamam. Nerede bu tefeci?"

-"Biziz."

-"Siz mi?"

-"Evet Belane. Biz sana parayı vereceğiz. Sen de hemen bize geri vereceksin. Sonra her ay on bin doların yüzde 15'ini ödeyeceksin yalnızca. Ta ki ödediğin miktar on bin doları bulana kadar. Tüm yapman gereken şu kağıdı imzalamak. Böylece para bizden hiç çıkmamış olacak. Sen de ana parayı ödeme zahmetinden kurtulup yalnızca faizleri ödeyeceksin.

-"Bunun karşılığında siz de..."

-"Kırmızı Kırlangıç'ı ellerine teslim edeceğiz."

-"Nerden bileceğim peki ben?"

-"Neyi?"

-"Gerçekten Kırmızı Kırlangıç'ı bana teslim edip etmeyeceğinizi."

-"Bize güvenmelisin."

-"Bu senin fikrin."

-"Nasıl yani? Bize güvenmiyor musun?"

-"Kuşkusuz. Ama siz bana güvenseniz daha iyi olurdu."

-"Nasıl yani?"

-"Önce siz Kırmızı Kırlangıç'ı teslim edin. Sonra kağıdı imzalarım."

-"Ne? Oradan bakınca bir avuç saman kafalı salak gibi mi görünüyoruz sana?"

-"Doğrusu, evet yani..."

-"Daha cin olmadan adam çarpmak istiyorsun Belane. Eğer Kırmızı Kırlangıç'ı görmek istiyorsan, sen bize güvenmelisin. Tek şansın bu. İyice düşün. 24 saat zamanın var."

-"Anlaştık, düşüneceğim."

-"İyi düşün Belane." Pembe elbiseli büyük goril ayağa kalktı. "Düşün ve bize kararını bildir. 24 saatin var. Daha sonra ikimiz de birbirimizi tanımıyor olacağız. Anlaşma falan olmayacak. Sonsuza kadar."

-"Tamam." dedim.

Arkasını döndü, küçük gorillerden biri seğirtip kapıyı açtı, diğeri öylece durup bana bakmaya devam etti. Sonra hep birlikte çıkıp gittiler. Öylece oturduğum yerde kalakaldım. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Top bendeydi şu anda ve zaman bana karşı işliyordu. Allah kahretsin. Votka şişesine doğru uzandım. Öğle yemeği saati gelmişti.

46

Ne yapmalıydım, bilmiyordum. Kafam sorularla o kadar meşguldü ki, oturduğum yerde uyuyakalmışım. Uyandığımda hava kararmıştı. Ayağa kalktım, kabanımı giyip büromdan çıktım. Arabama bindim, şehrin batı kısmına doğru beş mil kadar gittim. Yalnızca bir şey yapmış olmak için. Sonra uygun bir yere park edip sağa sola bakındım. Bir barın tam önündeydim. Neon ışıklı tabelaya baktım. Barın adı *Hades*'ti. Arabamdan çıkıp bura girdim. İçerde beş kişi vardı. Beş mil yol ve beş kişi. Bu akşam hep 5'li şeyler oluyordu. İçerde barmen, güzel bir kadın ve aptal görünüşlü üç tane genç vardı. Gençler sanki saçlarını siyah ayakkabı boyasıyla boyamış gibiydiler. Hepsi de sersemi kılıklıydı. Ellerinde uzun garip sigaralar vardı. Bana ve herşeye dik dik bakıyorlardı. Güzel kadın barın bir ucunda, gençler de diğer ucundaydı. Barmen de ortada duruyordu. Bir kültablasını kaldırıp iki kere barın üzerine düşürdükten sonra nihayet bir menin dikkatini çekmeyi başardım. Başını çevirip bana doğru yürüdü. Başı kurbağa kafasına benziyordu. Ama sıçramak yerine sağa sola yalpalayarak bana yaklaştı ve tam önümde durdu.

-"Skoç ve su." dedim ona.

-"Sulu skoç mu istiyorsun?"

-"Hayır "skoç ve su" dedim."

-"Hı?"

-"Skoç ve su, ayrı bardaklarda, lütfen."

Üç genç bana bakıyorlardı. Ortadaki konuşmaya başladı.

-"Hey moruk, belanı bulmak ister misin?"

Yalnızca bakıp gülümsedim.

-"İstersen bedavaya belanı buldururuz sana." dedi ortadaki. Üçü birden dik dik bakıyorlardı bana.

O sırada barmen skoç ve suyumla geldi.

-"Şimdi gelip senin içkini içeceğim." dedi aynı genç.

-"İçkime dokunursan seni kurumuş bok gibi ikiye bölerim."

-"Aman, aman, aman." dedi çocuk.

-"Aman." dedi ikincisi.

-"Aman." dedi üçüncüsü.

Suya dokunmadan skocu tepeme diktim.

-"Bizim moruk kendini sert erkek sanıyor galiba." dedi ortadaki.

-"Belki de ne kadar sert olduğuna baksak iyi olur." dedi diğeri.

-"Evet." dedi sonuncusu.

Tanrım, ne kadar sıkıcıydılar. Tıpkı insanların çoğu gibi. Yeni, ilginç hiçbir şey kalmamıştı artık hayatta. Herşey ruhsuz ve ölüydü. Tıpkı filmler gibi.

-"Aynısından bir tane daha." dedim barmene.

-"Skoç ve su muydu?"

-"Öyleydi."

-"Moruk benimle pek ilgilenmiyorlar galiba." dedi ortadaki.

-"İlgilenmiyor." dedim.

-"Kim ilgilenmiyor?

-"Moruk pek ilgilenmiyor."

-"Beni onaylıyorsun yani."

-"Hayır. Yalnızca dilbilgisi hatanı düzelttim. Ve umarım bu gece senin başka bir şeyini daha düzeltmek zorunda kalmam."

Bu arada barmen içkimi getirip uzaklaştı.

-"Belki biz senin kıçını düzeltebiliriz." dedi deminden beri konuşup duran genç.

Söylediğini duymamazlığa geldim.

-"Belki de kafanı kıçına sokarız." dedi diğer gençlerden biri.

Allahın belası sıkıcı herifler. Bütün dünyayı kaplamışlardı. Ve sayılarının artması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Tahammül edilmez bir şov sergiliyorlardı.

-"Belki de ağzına iri bir havuç vermeliyiz." dedi içlerinden birisi.

-"Belki üç havuç birden ağzına almak ister." dedi diğeri.

Hiçbir şey söylemedim. Skoçu kafama dikip biraz su içtim. Ayağa kalkıp başımla barın arkasını işaret ettim.

-"Ooh, baksana moruk bizi dışarı çağırıyor."

-"Belki de havuçlarımızı istiyordur."

-"Hadi gidelim şunun yanına."

Arka tarafa doğru yürüdüm. Peşimden geldiklerini duyuyordum. O sırada bir sustalı bıçağın sesini işittim. Hiç zaman yitirmeden arkamı dönüp bir tekmeyle bıçağı çocuğun elinden düşündüm. Sonra elimin kenarıyla kulağının arkasına bir kesme indirdim. Çocuk yere yıkılınca ayağımla üzerine bastım. Diğer ikisi arkalarını dönüp kaçmaya başladılar. Barı boydan boya geçip dış kapıdan çıktılar. Gitmelerine izin verdim. Sonra geri dönüp diğer çocuğa baktım. Hareketsiz yatıyordu yerde. Kaldırıp omuzuma attım ve dışarı taşıdım. Otobüs durağındaki bankın üzerine sırt üstü yatırdım. Ayakkabılarını ve cüzdanını çıkartıp bir kanalizasyon deliğine attım. Sonra bara geri döndüm. Sustalıyı bulup cebime koydum. Yerime oturup bir içki daha ısmarladım.

O sırada barın ucunda oturan kadının dikkatimi çekmek için öksürdüğünü duydum. Baktım, bir sigara yakıyordu

-"Beyefendi," dedi. "Yaptığınızdan çok hoşlandım. Gerçek erkeklerden çok hoşlanırım ben."

Duymamızlığa geldim.

-"Adım Trachea." dedi kadın.

İçkisini aldı ve gelip yanıma oturdu. Çok fazla parfüm sıkmış ve bir haftalık ruju bir defada kullanmıştı.

-"İstersen birbirimizi tanıyabiliriz." dedi.

-"Bence aptalca bir çaba olurdu bu."

-"Nerden biliyorsun?"
-"Tecrübe!"
-"Belki de şimdiye kadar hep yanlış kadınlara rastladın."
-"Belki şu anda da aynı şey oluyor!"
-"Aradığın kadın ben olabilirim. Kimbilir?"
-"Kuşkusuz."
-"Bana bir içki ısmarlasana."
Bu arada benim içkim gelmişti.
-"Trachea'ya bir içki." dedim barmene.
-"Cin tonik, Bobby..."
Bobby söyleneni yapmak için uzaklaştı.
-"Daha adını söylemedin bana." dedi.
-"David."
-"Oh, ne güzel bir isim. Bir zamanlar David diye birini tanıyordum."
-"Ne oldu ona?"
-"Hatırlamıyorum."
Trachea bana dönüp iyice yanıma sokuldu. Yaklaşık 12 kilo falan fazlası vardı.
-"Çok hoşsun." dedi.
-"Neden?" diye sordum.
-"Ih, bilmiyorum..." dedim. "Sen de benden hoşlanıyor musun?"
-"Doğrusunu istersen pek değil."
-"Denesen iyi olur. Aslında hiç fena değilimdir."
-"Ne konuda iyisin? Mesela kısa cümlelerle çok şey ifade edebilir misin?"
-"Hayır, ama kısa şeyleri uzatmakta çok iyiyim."
-"Nasıl yani?"
-"Biliyorsun işte."
-"Hayır bilmiyorum."
-"Tahmin et."
-"Çok iyi balon mu şişiriyorsun?"
-"Çok komiksin."
-"Bunu başkaları da söylemişti."

O sırada onun içkisi de geldi. Bir yudum içti. Kadına baktıkça daha itici buluyordum.

-"Kahretsin, çakmağım nerde acaba?" dedi birden.

Çantasını açıp içindekileri dışarı çıkarmaya başladı. Bir şişe açacağı. Üç farklı renkte ruj. Sakız. Düdük. Ve... ve.... O da ne?

-"Ah, buldum!" dedi elindeki çakmağı gösterek. Bir sigara çıkarıp yaktı.

-"O şey ne öyle?"

-"Hangisi?"

-"Şu, şu kırmızı şey!"

Elimle gösterdim.

-"Ha, o mu? Benim kırlangıcım."

-"Canlı mı? Yani bir zamanlar canlı mıydı?"

-"Hayır, salağım benim, doldurulmuş bir kırlangıç o. Bugün satın aldım. Küçük kedim için. Kedim doldurulmuş kırlangıçlarla oynamayı çok seviyor."

-"Off, kaldır şunu lütfen."

-"David, bakıyorum heyecanlandın birden bire. Kuşlar seni tahrik mi ediyor yoksa?"

-"Yalnızca Kırmızı Kırlangıç."

-"Onu ister misin?"

-"Yok, hayır, sağol."

-"Evimde bir sürü böyle kırlangıç daha var. İstersen gelip bakabilirsin."

-"Hayır, sağol Trachea. Şimdi gitmem gerekiyor."

-"Pekalâ David, ama neyi kaçırdığını bilmiyorsun."

Ayağa kalktım, barın üzerine birkaç tane kağıt para fırlatıp dışarı çıktım. Banka yatırdığım serseri çoktan gitmişti. Arabama bindim ve trafiğin içine karıştım. Saat aşağı yukarı on sularıydı. Ay tam tepedeydi ve hayatımda hiçbir somut ilerleme yoktu.

47

Ertesi gün büromda oturuyordum. Birden kapım tekmeyle açıldı ve Harry Sanderson'la iki şempanzesi karşımda belirdiler. Bu kez Sanderson'un üzerinde açık mor bir takım elbise vardı. Adamın renk zevki gerçekten ürkütücüydü. Bir zamanlar yine böyle garip renklerde giyinen bir kız tanımıştım. Birlikte bir restorana falan gittiğimizde herkesin dönüp baktığı türden bir kızdı. Ama mesele şu ki, insanlar kızın güzelliğine bakmıyorlardı. Üç günlük sakal ve korkunç bir başağrısıyla bile o kızdan çok daha çekici görünüyordum. Her neyse, biz Sanderson'a dönelim.

-"Bana bak serseri!" dedi. "24 saat doldu. Hâlâ o küçücük kafanla düşünmeye mi çalışıyorsun, yoksa kararını verdin mi?"

-"Hâlâ o küçücük kafamla düşünmeye çalışıyorum."

-"Kırmızı Kırlangıç'ı istiyor musun, istemiyor musun?"

-"Tabii ki istiyorum. Ama sizin tavırlarınız bana Illinois'deki teyzemin başına bela olan herifleri hatırlatıyor."

-"Teyzen mi? Teyzenin ne alakası var lan bu işle?"

-"Teyzemin evinin çatısı akıyordu."

-"Bak sen! Eee...?"

-"Birgün birkaç tane herif gelip çatıyı tamir edeceklerini söylediler. Ellerinde yeni çıkan müthiş bir dolgu malzemesi mi ne varmış. Kadıncağıza bir kağıt imzalatıp parasını aldılar ve tepeye çıktılar."

-"Ne tepesi be, serseri?!"

-"Yani çatıya çıktılar. Ve boydan boya kullanılmış motor yağı döktüler oraya. Sonra da ortalıktan kayboldular. Birkaç gün sonra yağmur yağdığında hem su hem de motor yağı evin içine akmaya başladı. Herşeyi daha berbat ettiler yani."

-"Oh Belane, bu anlattığın hikaye yüreğime dokundu gerçekten! Bana bak serseri, gevezeliği bırakıp iş konuşalım şimdi. Kırlangıç'ı mı istersin, yoksa hemen burdan çıkıp gitmemizi mi?"

-"Bana 10 bin dolar vereceksiniz değil mi? Ve öyle olacak ki, ben bu parayı görmeyeceğim bile. Sonra size her ay yüzde 15 faiz ödeyeceğim. Daha başka böyle ballı önerileriniz var mı benim için? Bir düşünsene, bir an için sen benim yerimde olsaydın, böyle pis bir anlaşmaya girer miydin?"

-"Bak Belane," dedi Sanderson sırıtarak, "Şu hayatta tanrıya müteşekkir olduğum birkaç şeyden biri de senin yerinde olmamamdır!"

Şempazelerin ikisi de sırıttılar.

-"Sen bu adamlarla yatıyor musun Sanderson?"

-"Yatmak mı? Ne demek istiyorsun sen?"

-"Hani yatağa uzanırsın, başını yastığa koyarsın, falan işte."

-"Belane, benim kafamı bozma, yoksa seni fare bokundan daha küçük ve değersiz parçalara bölerim."

Şempanzeler aynı anda kıkırdadılar.

Derin bir nefes alıp verdim. Gittikçe sinirlendiğimi hissediyorum. Ama aslında sık sık böyle oluyordu bana.

-"Pekalâ Sanderson, demek Kırlangıç'ı elime teslim edeceğini söylüyorsun."

-"Hiç kuşkusuz."

-"Pekalâ işte cevabım: Siktir git!"

-"Ne?"

-"Dedim ki: Siktir ol git burdan!"

-"Ne oluyor sana Belane? Sinirlerin bozulmuş senin galiba."

-"Eve, evet. Aynen öyle."

-"Bir saniye izin ver bize..."

Sanderson iki şempanzesiyle kafa kafaya verip mırıl mırıl konuşmaya başladı. Biraz sonra tekrar bana döndüler. Sandersonun yüzünde kararlı bir ifade vardı.

-"Sana son bir şans veriyoruz, serseri."

-"Neymiş?"

-"Bu aptal kuşu sana beş bin dolara bırakmaya karar verdik."

-"Üç bin."

-"Dört binden bir kuruş aşağı olmaz."

-"Nerde şu allahın belası kağıt?"

-"Burda..."

Ceketinin cebinden çıkarıp imzalayacağım kağıtları masama fırlattı. Okumaya çalıştım.

İçinde bir süre hukuki terim geçiyordu.

'Kusursuz İcraat' adlı bir kurumdan borç para aldığıma dair bir senetti elimdeki. Faiz yüzde 15 olarak belirtilmişti. O sırada bir şey dikkatimi çekti.

-"Burada borç miktarı hâlâ 10 bin dolar yazıyor."

-"Hemen hallederiz Mr. Belane." dedi. Sanderson. Kağıtları elimden aldı, 10 binin üzerini çizip 4 bin yazdı, yanını paraflad. Sonra kağıtları tekrar önüme fırlattı.

-"Hadi, imzala artık..."'

Bir kalem bulup allahın belası kağıdı imzaladım. Sanderson kağıtları alıp tekrar cebine yerleştirdi.

-"Çok teşekkürler Mr. Belane. İyi günler dilerim."

Üçü birden kapıya yöneldiler.

-"Hey, bir saniye, Kırmızı Kırlangıç ne olacak?"

Sanderson durup bana döndü.

-"Oh, pardon." dedi.

-"Oh pardon ya!" dedim.

-"Yarın öğleden sonra saat ikide Büyük Alışveriş Merkezi'nde ol."'

-"Çok büyük bir yer orası. Neresinde?"

-"Kasap reyonunun orada. Domuz kellelerinin satıldığı yerin önünde dur. Biz seni buluruz."

-"Kellelerin önünde mi?"

-"Evet. Biz seni buluruz."

Arkalarını dönüp çıktılar. Öylece oturup duvarlara baktım. Fena halde kazıklanmışım gibi bir his vardı içimde.

48

Öğleden sonra saat ikide Büyük Alışveriş Merkezi'ndeyim. Kasap reyonunu bulup, domuz kellerinin önünde dikilmeye başladım. Kellelerdeki boş göz delikleri bana bakıyorlardı. Dayanılmaz bir görüntüydü. Başımı çevirip sigaramdan bir nefes çektim. İnsanı kederlendirecek ne kadar çok şey vardı çevrede. Fakir insanların bu kelleleri kaynatıp çorba yaptıklarını düşündüm bir an.

Ya Sanderson ve tayfası beni kandırmışlarsa? Burada beni saatlerce ağaç edip hiç gelmeyebilirlerdi de. O sırada, sokak köşelerinde uyuduğu her halinden belli bir zavallı bana yaklaştı. Elbise yerine vücuduna eski çuvallar sarmıştı. Adam bana yaklaşınca ondan önce davrandım "Hey dostum, bir doların var mı? Çölleşen gırtlağımı ıslatmak için bir bira parası..." dedim. Zavallı adam hiçbir şey söyleyemeden uzaklaştı yanımdan. Böyleleri benden para istediklerinde bazen veriyor, bazen de başımdan savıyordum. Tümüyle o sabah yatağın hangi tarafından kalktığıma bağlıydı. Doğrusu, her isteyene verecek kadar param hiç olmamıştı hayatta. Keşke benden yardım isteyen herkesi mutlu etmenin bir yolunu bulabilseydim.

O sırada Sanderson ve iki şempanzesini gördüm. Bana doğru geliyorlardı. Sanderson'un yüzünde pis bir gülümseme vardı ve elinde üzeri örtüyle kaplı bir şey taşıyordu. Sanki bir kuş kafesiydi. En azından ben öyle umuyordum.

Gelip tam önümde durdular. Sanderson kellelere şöyle bir baktı.

-"Belane, bir domuz kellesi olmadığın için dua etmelisin."

-"Neden?"

-"Neden mi? Çünkü bir domuz kellesi sevişemez, tatlı yiyemez, televizyon seyredemez de ondan."

-"O elindeki örtünün altında ne var Sanderson?"

-"Sana getirdim tatlım, hoşuna gidecek bir şey."

-"Kesinlikle." dedi şempanzelerin birisi.

-"Evvet!" dedi diğeri.
-"Bu adamların hiç senin fikrine katılmadıkları olmaz mı Sanderson?"
-"I-ıh, bu onların ölüm emri demektir dostum."
-"Biz yaşamak istiyoruz." dedi birisi.
-"Hem de uzun süre yaşamak istiyoruz." dedi öbürü.
-"Demin dediğim gibi Sanderson, elindeki kafeste ne var?"
-"Oh, senin kafesin bu değil. Bu elimdeki boş."
-"Ne yani, şimdi bana boş bir kafes mi vereceksin?"
-"Bunu yalnızca seni şaşırtmak için getirdim Belane!"
-"Beni neden şaşırtmak istiyorsun ki?"
-"İş olsun işte. Biz insanlarla eğlenmeyi çok severiz."
-"Ne kadar hoş! Pekalâ, asıl kafes nerde?"
-"Arabanın ön koltuğunda."
-"Benim arabamın mı? Nasıl açtınız da..."
-"Bizim için hiç sorun değil Belane."
-"Peki neden bunun hoşuma gideceğini söyledin?"
-"Neyin?"
-"Elindeki kafesin. Bundan hoşlanacağımı söyledin, şu iki paspas kılıklı da onayladılar."
-"İş olsun diye. Laf olsun torba dolsun diye konuşmayı severiz biz."
-"Laf olsun diye ha?! Peki ne zaman saçmalamayı bırakıp adamakıllı konuşacaksın benimle?"
-"Git arabanın ön koltuğuna bak Belane. Biz şimdi gidiyoruz. Seninle 30 gün sonra görüşürüz. İlk taksidi almak için."

Yanımdan uzaklaştılar. Domuz kellelerinin önünde tek başıma kalakalmıştım. Neyse. Dışarı çıkıp arabamı park ettiğim yere yürüdüm. O sırada sırtını duvara yaslamış, başını önüne eğmiş ve üzerinde sinekler uçuşan bir sokak serserisi gözüme ilişti. Durup cebine bir dolara sıkıştırdım ve yoluma devam ettim.

Nihayet arabamı bulup bindim. Ön koltukta üzeri örtülü bir kafes vardı gerçekten. Önce tüm pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol ettim. Sonra derin bir nefes alıp örtüyü açtım. Kafesin içinde bir kuş vardı. Kırmızı bir kuş. İyice baktım. Kır-

langıç falan değil, kırmızıya boyanmış bir kanaryaydı yalnızca. Off, allah kahretsin, kahretsin!

Biraz çaba harcayıp herhangi bir kırlangıcı kırmızıya boyamaya bile zahmet etmemişlerdi. Allahın belası bir kanaryayı boyayıp bana 4 bin dolara satmışlardı. Kendimi çok boktan hissediyordum. Fena halde kumpasa gelmiştim. Arabayı çalıştırıp yola koyuldum. Trafik ışıklarını falan hiç takmadan kendimi otoyola attım. O sırada birden bire kafesin kapağı açıldı ve kuş dışarı çıkıp arabanın içinde sağa sola uçmaya başladı. Bu arada yanımdan geçen bir arabanın sürücüsü halimi görünce kahkahalarla gülmeye başladı. Münasip bir el işaretiyle yanıtladım onu. Birden bire adamın yüz ifadesi değişti. Yan pencereyi indirip bana bir silah doğrulttu ve ateş etmeye başladı. Allahtan adam iyi atıcı değildi. Ama kurşunun tam burnumun ucundan geçtiğini hissettim. Aptal kuş arabamın içinde çırpınıp dururken can havliyle gaz pedalına abandım. Kurşun solumdaki pencereden girmiş, sağdaki pencereden çıkmıştı. Ardıma bile bakmadan gaza abandım. Nihayet sapacağım yol ayrımına gelince arkamı kontrol ettim. Eli silahlı dostum görünürde yoktu. Sonra yeniden kuşu hatırladım. Daha doğrusu tam kafamın üzerine konarak o kendini hatırlattı. Güzelce kafama çişini yapıp tekrar sağa sola uçmaya başladı.

Pek şanslı bir günümde olduğum söylenemez, diye geçirdim aklımdan.

49

Büromdaydım. Sanırım günlerden çarşambaydı. Ortalıkta yeni müşteri falan yoktu. Hâlâ Kırmızı Kırlangıç meselesinin üzerindeydim. Bu belalı işi çözebilmek için ne yapmam gerektiğini

düşünüp duruyordum. Sanırım atmam gereken en acil adım, 25 gün dolmadan şehirden uzaklaşmanın bir yolunu bulmaktı.

Ama hiç yolu yoktu. Hollywood'u terketmem olacak şey değildi. Çünkü bildiğimiz, eski, güzel Hollywood'dan geriye yalnızca ben kalmıştım.

O sırada kapım çok nazik biçimde çalındı.

-"Evet?!" dedim. "İçerin girin."

Kapı açılınca karşımda tümüyle siyahlara bürünmüş kısa boylu bir adam belirdi. Ayakkabıları, takım elbisesi, hatta gömleği bile simsiyahtı. Yalnızca küçük papyon kravatı yeşildi. Ham meyva yeşili. Ve adamın ardında bodyguard olduğu besbelli bir goril duruyordu. Gerçek bir gorilin bu adamdan daha zeki olduğu da hemen belli oluyordu.

-"Adım Johnny Temple, "dedi kısa boylu olanı, "Bu da asistanım Luke."

-"Luke ha!? Nasıl bir asistan bu, merak ettim doğrusu."

-"Onun görevi benim söylediğim herşeyi yapmak."

-"Neden şimdi çekip gitmesini söylemiyorsun ona?"

-"Sorun nedir Belane? Luke'dan hoşlanmadın mı?"

-"Hoşlanmam mı gerekiyor?"

Luke öne doğru bir adım attı. Yüzü birden bire değişti, sanki ağlamaya başlayacakmış gibi bir hal aldı.

-"Benden hoşlanmadın mı Belane? diye sordu.

-"Luke, sen bu işe karışma." dedi Temple.

-"Evet, sen bu işe karışma." dedim.

-"Sen benden hoşlanıyor musun Johnny?" dedi Luke.

-"Tabii ki, tabii ki! Bak şimdi Luke, sen git kapının önünde dur ve kimsenin ne girmesine ne de çıkmasına izin verme."

-"Senin de mi?

-"Ne demek istiyorsun Luke?"

-"Senin de mi girip çıkmana izin vermiyim?"

-"Hayır Luke, ben hariç. Bana izin verebilirsin. Ben sana yeni bir şey söyleyene kadar bunu yap. Tamam mı?"

-"Tamam."

Luke dışarı çıkıp kapının önünde durmaya başladı.

Temple da bir iskemle çekip karşıma oturdu.

-"Ben senin alacaklın Kusursuz İcraat şirketi adına burada bulunuyorum. Bizim müşteri temsilcimiz Harold Sanderson..."

-"Ne? Sen o herife müşteri temsilcisi mi diyorsun?"

-"En iyi elemanlarımızdan birisidir!"

-"Eminim," dedim, "Baksana şuna!"

Duvarda asılı olan kuş kafesini gösterdim. Kırmızı kanarya hâlâ kafesin içindeydi.

-"Senin elemanın bana bunu sattı." dedim.

-"Harry isterse kokmuş bir cesetin derisini bile satabilir."

-"Eminim birilerine satmıştır da."

-"Her neyse, konumuz bu değil. Seni borcun hakkında son kez bilgilendirmek için buradayım ben."

-"Tamam, ama kısa kes de Aydın havası olsun."

-"Hiç komik değilsin Belane. Sana aylık yüzde 15 faizle 4 bin dolar borç verdik. Yani her ay 600 dolar ödemen gerekiyor bize. Parayı tahsil etmeye gelmeden öne bu konuyu iyice açıklığa kavuşturmak istedik."

-"Diyelim ki o kadar parayı denkleştiremedim..."

-"Biz bir şekilde mutlaka tahsilatı yaparız Mr. Belane."

-"Bacaklarımı mı kırarsınız yani?"

-"Çok çeşitli yöntemlerimiz olduğunu söyleyebilirim."

-"Diyelim ki bu yöntemleriniz işe yaramadı. Dört bin dolar için beni öldürür müsünüz?"

/Temple bir paket sigara çıkardı, bir tane alıp çakmağıyla yaktı. Sonra yavaşça derin bir nefes verdi.

-"Beni sıkıyorsun Belane." dedi.

Sonra goriline seslendi. "Hey, Luke..."

-"Evet Johnny?"

-"Şu kafesteki kırmızı kuşu görüyor musun?"

-"Evet Johnny."

-"Luke, şimdi gidip o kuşu kafesten çıkarman ve canlı canlı yemeni istiyorum."

-"Tamam Johnny."

Luke kafese doğru yürümeye başladı.

-"Tanrı aşkına, Temple! Durdur onu, durdur onu!!" diye bağırdım.

-"Luke, fikrimi değiştirdim, kuşu canlı canlı yemeni istemiyorum." dedi Temple.

-"Önce kızartıp sonra yememi ister misin Johnny?"

-"Hayır, hayır, kuşu rahat bırak. Sen yerine git, kapının önünde durmaya devam et."

-"Tamam Johnny."

Temple bana döndü.

-"Görüyor musun Belane, biz alacağımızı bir şekilde mutlaka tahsil ederiz. Bir yöntem işe yaramazsa diğerini deneriz. Bu piyasada ayakta kalmak zorundayız. Bütün şehirde tanınıyoruz. Ünümüz her yeri sarmış durumda. Hiçbir şeyin veya hiç kimsenin bu üne gölge düşürmesine izin veremeyiz. Bunu çok iyi anlamanı istiyorum."

-"Sanırım anlıyorum Temple."

-"Çok güzel. İlk ödemen 25 gün sonra. Böylece seni bilgilendirmiş olduk."

Temple ayağa kalkıp gülümsedi.

-"İyi günler." dedi.

-"Tamam Luke, kapıdan çekilebilirsin, artık gidiyoruz."

Luke söyleneni yaptı. Temple dönüp bana son kez baktı. Yüzünde deminki gülümsemeden eser yoktu. Sonra çekip gittiler.

Gidip kafesteki kırmızı kanaryama baktım. Üzerindeki boya yer yer dökülmeye başlamış, alttan hayvanın doğal sarı rengi çıkmıştı. Şirin bir kuştu aslında. Bir süre birbirimize baktık. O anda kuş "ciirk" diye bir ses çıkardı ve nedendir bilmem, bir an için keyfim yerine geldi. Aslında çok küçük şeyler bile kendimi mutlu hissetmeme yetiyordu. Ama bütün mesele, bu küçük şeyleri şu kocaman boktan dünyanın içinden bulup çıkarmaktı.

50

Eve gidip birşeyler içmeye karar vermiştim. Kafamı toparlayıp düşünmem gerekiyordu. Hem Kırmızı Kırlangıç meselesi hem de yaşamım tam bir çıkmaza saplanıp kalmıştı. Eve varınca arabamı parkedip indim. Bu evden taşınmam gerektiğini düşünüyordum. Beş yıldır burada oturuyordum. Bu daire benim için bir yuvaya dönüşmüştü gerçi; ama yalnızlıktan bir türlü kurtulamadığım bir yuvaydı ne yazık ki! Öte yandan, şu anda çok tehlikeli bir yerdi benim için. Bir sürü insan burada oturduğumu biliyordu. Yukarı çıkıp dairemin kapısını açtım. Kapıdan içeri girince yerde birşeyin uzandığını farkettim. Bir insan vücudu. Bir kadın yerde yatıyordu. Hayır, kahretsin, gerçek değil, yalnızca bir şişme kadındı yerde uzanan. Bir şişme kadınla seks yapmayı bazı erkeklerin midesi nasıl kaldırıyordu, hiç anlayamıyordum doğrusu.

İyice şişirilmiş kadını yerden kaldırıp kanepeye yatırdım. O anda boğazına bir mesaj yazılmış olduğun farkettim: "Belane, Kırmızı Kırlangıç meselesini unut. Yoksa seni de bu yavru gibi şişirip düzeriz.!"

Ne kadar sempatik bir mesaj! Demek ki Kırmızı Kırlangıç'la uğraşmamı istemeyen birileri gizlice evime girmişlerdi. Ama tersine, bu durum beni umutlandırmıştı. Kırmızı Kırlangıç gerçekten var olmalıydı bir yerlerde, yoksa bir takım insanlar böylesine rahatsız olmazlardı. Şimdi kafamı kullanıp ipuçlarını değerlendirmeliydim. Belki de çok büyük ve karanlık bir tezgaha çomak sokuyordum. Belki uluslararası bir şebekeyle karşı karşıyaydım. Kimbilir, belki uzaylılar da bu işin içindeydi. Off, şu Kırmızı Kırlangıç kılıklı orospu çocuğu giderek daha çok ilgimi çekmeye başlamıştı. Kendime güzel bir içki hazırlayıp bir yudum almıştım ki, telefon çaldı.

-"Evet?" diye cevapladım.

-"Miçocum, n'aber?"

Birden sırtımı soğuk bir ter bastı. Arayan eski karılarımdan

Penny'di. En son bildiğim, beş yıl falan önce, boşanmamızın hemen ardından, Vegas'taki kumarhanelerde çalışan Sammy adlı bir herifle birlikte ortalıktan kaybolduğuydu.

-"Üzgünüm hanımefendi, yanlış numara." dedim.

-"Bırak şimdi Miçocum, senin sesini çok iyi tanıyorum. Nasılsın?"

Bana "Miçocum" diye seslenirdi hep. Tümüyle anlamsız, sebepsiz bir takma isimdi.

-"Sıkıcı işlerle uğraşıyorum." dedim.

-"Hep yanıbaşında olacak birine ihtiyacın var.

-"I-ıh... Hiç sanmıyorum."

-"Neye ihtiyacın olduğunu hiç bilmedin ki sen Miçocum."

-"Belki, ama şu anda neye ihtiyacım olmadığını biliyorum."

-"Yukarı geliyorum."

-"Hayır.."

-"Apartmanın hemen önünden arıyorum seni şu anda."

-"Sammy nerde?"

-"Kim?"

-"Sammy."

-"Ha, o mu... Bak, yukarı geliyorum."

Penny telefonu kapattı. Sanki lağım çukuruna düşmüş gibi boktan hissediyordum kendimi. İçkimi kafama dikip bir tane daha hazırladım. O sırada kapı çalındı. Gidip açtım. Penny karşımdaydı. Son gördüğümden 5 yıl daha yaşlı ve 15 kilo daha şişmandı. Yüzünde kanımı donduran bir gülümseme belirdi.

-"Beni gördüğüne sevindin mi?" diye sordu.

-"İçeri gelsene." dedim. Oturma odasına kadar beni izledi.

-"Bana bir içki hazarlasan Miçocum!"

-"Hıı, tamam..."

-"Hey, bu da ne?!"

-"Hangisi?"

-"Şu plastik şey. Şu şişme kadın."

-"Ne olduğunu görüyorsun işte. Şişme kadın."

-"Sen mi kullanıyorsun bunu?"

-"Henüz ihtiyacım olmadı."

-"Peki ne işi var o zaman burda?"

-"Bilmiyorum... İçkini alsana."

Penny şişme kadını yere attı ve içkisini alıp kanepeye oturdu. Sonra içkisinden bir yudum aldı.

-"Seni özledim Miçocum."

-"Neyimi özledin?"

-"Küçük şeyleri."

-"Mesela?..."

-"Şu anda düşünemiyorum."

İçkisini kafaya dikip bana baktı, gülümsedi.

-"Biraz paraya ihtiyacım var Miçocum. Sammy elimde ne varsa aldı götürdü."

-"Şu anda ben de paraya sıkışmış durumdayım Penny. Eğer borcumun faizini ödeyemezsem, birileri benim defterimi dürmek için hazır bekliyorlar."

Gidip iki içki daha hazırladım.

-"Birazcık para benim işimi görürdü Miçocum."

-"Allahaşkına, param yok diyorum!"

-"Sana işine yarayacak fikirler verebilirim. Hatırlıyor musun, bir zamanlar sana akıl verirdim."

-"Bak, şu anda sana verebileceğim yalnızca bu 20 dolar işte, al..."

Parayı çıkarıp eline tutuşturdum.

-"Teşekkürler..."

Penny parayı cüzdanına tıktı. Sonra oturup içkilerimizi içtik.

-"Bir zamanlar birlikte güzel vakit geçirmiştik." dedi.

-"Uzun zaman önceydi."

-"Bilmiyorum." dedi. "Şu sıralar tek başıma çok bunalıyorum."

-"Dinle; birlikte yürütemediğimiz için boşandığımızı biliyorsun, değil mi?"

-"Evet." dedi. "Şu plastik şeyle düzüşmüyorsun değil mi?"

-"Hayır, birisi onu buraya bırakmış."

-"Kim?"

-"Bilmiyorum. Birileri benimle oyun oynayıp duruyor."

-"Sana yardımcı olmamı ister misin?"
-"Hayır."
-"Burada kalıp biraz daha içebilir miyim?"
-"Ne kadar kalacaksın?"
-"Birkaç saat falan."
-"Pekalâ."
-"Teşekkürler Miçocum."

Penny evden çıktığında iyice sarhoş olmuştu. Taksiye binmesi için 20 dolar daha verdim. Uzak bir yere gitmeyeceğini söyledi.

Penny gittikten sonra bir süre öylece oturdum. Sonra şişme kadını yerden kaldırıp kanepeye, tam yanıma oturttum. Kendime bir votka tonik hazırladım. Sakin bir akşamdı. Cehennemin tam ortasında sakin bir akşam nasıl olursa, öyleydi işte. Sanki yeryüzü, kurtlarla kaplı çürümüş bir kütük gibi cayır cayır yanıyordu.

51

Geçmesini istemediğiniz zaman, 25 günün inadına ne kadar çabuk geçtiğini tahmin edemezsiniz.

Kapım neredeyse tekmelenerek açıldığında büromda oturuyordum. Gelen Johnny Temple'dı. Yanında daha önce görmediğim iki tane şempanze vardı.

-"Kusursuz İcraat," dedi, "Tahsilat için geldik."
-"Param yok Johnny."
-"600 doların yok mu şu anda?"
-"60 dolarım bile yok."

Johnny iç geçirdi. "Demek ki başkalarına ibret olsun diye sana bir ders vermemiz gerekecek."

-"Nasıl bir ders? Topu topu 600 dolar için benim façamı mı çizeceksiniz?"

-"Façanı çizmeyeceğiz Belane. Senin işini bitireceğiz. Kesin ve net olarak defterini düreceğiz."

-"İnanmıyorum sana."

-"İnanıp inanmaman bizi ırgılamıyor," dedi maymun kılıklılardan birisi.

-"Evet, ırgalamıyor." dedi diğeri.

-"Bir dakika dur Johnny. Topu topu 4 bin dolar borcun 600 dolarlık faizi için benim işimi bitireceğini söylüyorsun. Hem de dolandırılarak altına girdiğim ve hiç görmediğim bir borç para bu. Bana Kırmızı Kırlangıç'ı bile teslim etmediniz. Neden size gerçekten büyük borcu olanlarla uğraşmıyorsunuz? Neden onların değil de, benim işimi bitiriyorsunuz?"

-"Bak Belane, olay şöyle şimdi. Küçük bir borcu gerekçe gösterip seni öldüreceğiz. Ve bu yaptığımız ağızdan ağıza yayılacak. Böylece bize büyük miktarda borcu olanlar korkuya kapılacaklar. Önemsiz bir miktar için sana bunu yapıyorsak, kendilerinin başına kimbilir neler geleceğini anlayacaklar. Durumu çaktın mı?"

-"Evet, çakıyorum. Ama burda benim hayatımdan bahsediyoruz, tamam mı. Ve bu da seni ırgalamıyor!"

-"Aynen öyle," dedi Johnny, "Biz işadamayız. İş söz konusu olduğunda kârdan başka hiçbir şey bizi ilgilendirmez."

-"Böyle birşeyin olabileceğine inanamıyorum." dedim tabancamın olduğu çekmeceyi açarken.

-"Kımıldama!" dedi maymunlardan birisi. Üzerime atılıp kulağıma tabancasını dayadı. "Çekmecedekini ben alayım!" Tabancamı alıp beline yerleştirdi.

-"Seni gidi göt göbek ibne! Çok hızlıymışsın!" dedim.

-"Evet!" dedi pis pis sırıtarak.

-"Pekalâ Belane." dedi Johnny Temple. "Şimdi hep birlikte küçük bir gezintiye çıkıyoruz."

-"Ama daha dışarısı güpegündüz aydınlık!"

-"Daha iyi. Herkes seni götürdüğümüzü görecek. Hadi, zıpla bakalım!"

Ayağa kalktım. İki maymun hemen aralarına sıkıştırdılar beni.

Temple arkamızdan yürüyordu. Büromdan çıkıp asansörün yanına geldik. Elimi uzatıp çağırma düğmesine bastım.

-"Teşekkürler serseri!" dedi Johnny.

Asansör geldi. Kapılar açıldı. Boştu. Beni içeri ittiler. Hep birlikte aşağı inmeye başladık. İçimde garip bir boşluk hissediyordum. Zemin kat. Asansörden inip caddeye çıktık. Dışarısı kalabalıktı. İnsanlar oradan oraya koşuşturuyorlardı. Şimdi bağırsam diye aklımdan geçirdim, "Bu adamlar beni öldürecekler!" Ama bağırırsam, hemen sokak ortasında öldürmelerinden korktum. Beni sürükledikleri yönde yürümeye devam ettim. Çok güzel bir gündü. Nihayet arabalarına vardık. İki maymunun ortasında arka koltuğa oturdum. Johnny Temple arabayı çalıştırıp trafiğe karıştı.

-"Bütün bu olanlar anlamsız, kötü bir rüya." dedim.

-"Rüya falan değil Belane." dedi Johnny Temple.

-"Beni nereye götürüyorsunuz?"

-"Griffith Parkı'na Belane. Küçük bir piknik yapacağız. Issız bir patika yolda küçük bir piknik. Tümüyle başbaşa olacağız."

-"Allahın belası herifler, nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsunuz?"

-"Çok basit." dedi Johnny. "Biz doğduğumuzdan beri böyleyiz."

-"Evet," diye güldü maymunlardan birisi.

Bir süre daha yol aldık. Bütün bu olanlara hâlâ inanamıyordum. Belki de korktuğum şey olmayacaktı. Son anda bana bütün bunların bir şaka olduğunu söyleyeceklerdi. Yalnızca bana bir ders vermeye çalışıyorlardı. Veya iyice gözümü korkutup bırakacaklardı beni.

O sırada gideceğimiz yere varmıştık. Johnny arabayı park etti.

-"Pekalâ. Dışarı çıkarın onu çocuklar. Şimdi kısa bir yürüyüş yapacağız."

Maymunlardan birisi kolumu tuttuğu gibi çekti çıkardı beni arabadan. Sonra her ikisi yine kollarıma girdiler. Johnny arkamızdan yürüyordu. Birazdan kullanıma kapatılmış bir patikaya vardık. Yol çalılarla ve ağaç dallarıyla kaplıydı. Güneş, tepe-

mizdeki ağaçların ardında kalmıştı.

-"Bakın çocuklar, dinleyin beni." dedim. "Bu kadar yeter. Hadi şimdi bütün bunların bir şaka olduğunu söyleyin. Hadi gidip birlikte bir şeyler içelim."

-"Şaka falan değil Belane. Senin işini bitireceğiz." dedi Johnny.

-"600 dolar için. İnanamıyorum. Ne biçim bir dünya bu? Herşey böyle mi işliyor bu dünyada?"

-"Evet Belane. Bunu neden yaptığımızı açıkladık sana. Yürümeye devam et." dedi Johnny.

Yürümeye devam ettik. Sonra Johnny "Burası uygun galiba. Bana dön Belane." dedi.

Döndüm. Elindeki silahı gördüm. Johnny dört el ateş etti. Kurşunların dördü de karnıma saplandı. Yere kapaklandım, ama sırtüstü dönmeyi başarabildim.

-"Çok teşekkürler, Temple." diyebildim zorlukla. Adamlar arkalarını dönüp gittiler.

Bilmiyorum. Bir an bilincimi kaybetmiş olmalıyım. Sonra yeniden kendime geldim. Fazla zamanım kalmadığını biliyordum. Oluk oluk kan kaybediyordum. O anda daha önce hiç duymadığım bir müzik kulağıma çalınır gibi oldu. Sonra garip bir şey oldu. Gözlerimin önünde bir görüntü oluşmaya başladı. Kırmızı, kırmızı bir şeydi ve tıpkı müzik gibi, daha önce hiç görmediğim bir kırmızıydı. Ve işte nihayet karşımdaydı: KIRMIZI KIRLANGIÇ.

Kocaman, ışıl ışıl ve çok güzeldi. Bu kadar büyük, bu kadar gerçek ve bu kadar muhteşem bir kırlangıç olmamıştı bu dünyada. Öylece karşımda duruyordu. Ve o anda, Bayan Ölüm de belirdi karşımda. Kırmızı Kırlangıç'ın yanında duruyordu. Zaten güzel bir kadındı, ama hiç bu kadar güzel görünmemişti gözüme.

-"Belane, gerçekten çok pis bir oyunun kurban gittin." dedi.

-"Çok fazla konuşamayacağım güzelim... Neler olup bittiğini anlatsana bana."

-" Arkadaşın John Barton çok duyarlı, zeki bir adam. Kırmızı

Kırlangıç'ın gerçekten bir yerlerde, bir şekilde var olduğunu hissetti. Ve senin onu bulabileceğini düşündü. İşte buldun. Diğerleri, yani Deja Fountain, Sanderson, Johnny Temple, senden faydalanmaya çalışan figüranlardı. Sen ve Musso'nun barı gerçek, eski Hollywood'un son kalıntıları olduğunuzdan, bu insanlar sizden büyük paralar koparabileceklerini düşündüler."

Gülümsedim.

-"Peki odamdaki şişme kadın kimin işiydi?"

-"Ha! Onu koyan senin komşun postacıydı. Kırmızı Kırlangıç meselesiyle uğraştığını duymuş. Ona yaptıklarının öcünü almak için gizlice evine girip böyle bir şey yaptı işte."

-"Peki şimdi ne olacak bana?"

-"Seni Kırmızı Kırlangıç'la yalnız bırakıyorum... Emin ellerdesin. Hoşçakal Belane. Seninle birlikte olmak eğlenceliydi."

-"Evet..."

Ve ışıl ışıl dev kuşla başbaşa kalmıştım. Karşımda duruyordu.

Bütün bunlar gerçek olamaz, diye düşündüm. Böyle olması gerekmiyordu. Hayır, herşeyin böyle bitmesi gerekmiyordu.

O anda Kırlangıç'ın yavaşça gagasını açtığını gördüm. Kocaman bir açıklık. Ve gaganın içinde büyük, sarı bir girdap, güneşten daha dinamik, inanılmaz bir şey.

Normalde böyle bir şey olmaz, diye geçirdim aklımdan yine.

Gaga iyice açıldı, Kırlangıç'm kafası bana doğru yaklaştı; canlı, dinamik, sapsarı bir parıltı üzerimi kapladı, beni tümüyle içine aldı.

BİTTİ